ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 22.

Крушевац, Јун 2024.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 22.

Крушевац, Јун 2024.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац
Портал: www.poezijascg.com - www.poezija.rs – поезија.срб
Мејл: pesnik@poezija.rs
poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

При писању уводника, обично одаберем, једну или пар рубрика у часопису и посебно их препоручим читаоцима. Овога пута издвојио сам рубрику МАНИФЕСТАЦИЈЕ (ЉУБАВ И ВИНО 2024.) која садржи поезију са истоимене манифестације.

Али не могу побећи ни од чињенице да су и остале рубрике у часопису квалитетне, и да Вам све садржаје часописа у овом 22.-ом броју часописа ПоезијаСРБ топло препоручим.

Дакле у овом броју имамо рубрике:

- УМЕСТО УВОДА;
- МАНИФЕСТАЦИЈЕ;
- ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ;
- НОВЕ КЊИГЕ;
- ПРИЧЕ;
- ХУМОР И САТИРА;
- САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ – и у оквиру те рубрике;
- ПЕСНИКИЊЕ ИЗ НОВОГ САДА

Зато и опстаје констатација да је овај лист посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма односно сваки садржај, који у часопису за поезију - ПоезијаСРБ прочитате или објавите, оплеменићe и челичити Ваше тело и душу!

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

ПОЕЗИЈАСРБ

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2024.

Резултати конкурса

Гласањем жирија виртуелним путем, преко мејла или телефона у периоду од 8 до 11.2.2024. године, жири конкурса ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА, у саставу: Живорад Милановић Маки, академски сликар – председник; Љубодраг Обрадовић, песник – члан, Светлана Ђурђевић, песник – члан; Данијела Јевремовић, песник – члан; Саша Милетић, песник – члан и Драгојло Јовић, песник – члан, донео је следеће одлуке:

ПОЕЗИЈА

Средње школе и Студенти:

1. Јована Марковић из Београда за песму "На координатном систему нашег неба";
2. Милица Томић из Београда за песму "НЕСТАЈАЊЕ";
3. Николина Перић из Шапца за песму "ПЕЛЕРИНА".

Одрасли песници

1. Љиљана Тамбурић из Крушевца за песму "ОД СВАКОГА ВИНА ГУТЉАЈ";
2. Бранко Мијатовић из Шапца за песму "НЕ КУНЕМ СЕ ЗАЛУД ПРИЈАТЕЉУ"
3. Јован Бундало из Београда за песму "ВИНО СПАЈА СВЕ ЛЕПОТЕ".

Сликари:

1. Александар Милановић из Крушевца за слику "ЉУБАВ И ВИНО";
2. Првослав Пендић Пенда из Крушевца за слику "ЗРНО ТАМЊАНИКЕ";
3. место равноправно деле Дуња Јовановић за слику "МОЗАИК ЉУБАВИ" и Емилија Николић из Пирота за слику "ЉУБАВ У ЧАШИ".

Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

Снежана Поповић из Крушевца; Живојин Манојловић из Крушевца; Јасмина Димитријевић из Загреба; Миле Лисица из Бања Луке; Живота Трифуновић из Кобиља – Крушевац; Јовица Ђорђевић из Неготина; Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца; Миодраг Глигоријевић из Параћина; Звјездана Прерадовић из Београда; Драгица Илић из Панчева; Маја Ђукановић из Чачка; Љубиш Војиновић из Петроварадина; Драгојла Дивјак Топаловић из Старе Пазове; Микана Хорник из Загреба; Лука Ђекић из Ваљева; Милица Макатин из Требиња; Марина Т. Стојанова из Скопља; Милосав Ђукић Ђука из Крушевца; Драгана Јовић из Беча; Жељко Стевановић из Крагујевца; Тамара Драгић из Бања Луке; Љиљана Соколовић из Прокупља; Драгана Миленковић из Врњачке Бање; Ања Симић из Новог Сада; Јелена Јовановић из Косјерића; Уна Стајић из Лесковца; Ирина Шаљић из Београда; Мети Кембери из Зрењанина; Луна Ђорђевић из Београда; Милица Мирјанић из Бања Луке; Петра Марковић из Сврљига; Милица Алексић из Крушевца; Милица Обрадовић из Сомбора; Хана Мехмеди.

Награђене песме – млади песници

Јована Марковић, Београд

На координатном систему нашег неба

Хајде! Признај и реци!
Да ли се таласи пожуде ломе о зенице
очију твојих,
док у себи тихо изговараш речи,
страхујући да се не чује гласно?
Свесно кријемо да створили смо фијаско
и питамо се, да ли је људима јасно
да ово је наш начин да волимо?
Да до пепела изгоримо,
а онда се поново родимо.
И поново сродимо са судбином од које
често бежимо.
А обоје истом тежимо.

Признај.
Колико ће још дуго Сизиф гурати камен,
док не схвати да је терет камен у души?
И да ли је Прометеј
пожелео да угаси пламен,
јер бол вечно траје,
док му уверења руши
тренутак самоспознаје?
Хоће ли прича о нама постати мит,
кад его нам савлада суштину, а бит
постане одредиште вечног трагања?
Хоће ли нас потопити утопија надања?
Кажи, али без лагања.

Да ли се нити избора косе
са исправним ставом,
док инат нас мами у поразе?
И одакле те чудне одлуке долазе,
кад одавно не размишљамо главом?
Хоћемо ли чинити трен вечности
или ће трен покренути нашу?
Хоћемо ли просути вино,
тако што ћемо разбити чашу
или се плашимо посекотина од стакла?

Да ли те је икада нека моја реч подстакла
да на секунд' престанеш да живиш у лажи
силом изазваних несрећних околности и
кажи, докле ћемо несрећни бити Ми,
јер нам ћутање изгорева кости?
А обоје знамо да нисмо робови слабости
и да свет је на нашем длану.

Али шта, ако у једном дану,
смисао тражимо
на координатном систему неба,
где се секу случајност и усуд,
не знајући одакле кренути, ни куд,
али осећамо да тако треба?

Признај! Да и у овом ћемо животу
одиграти празне карте,
са вером да следећи биће бољи.
И ко зна по чијој ће,

кад већ не по нашој, вољи
бити записана елегија,
да преблизу били смо ватре.
Поражени, а тога несвесни.
А можда се никада нећемо поново срести.
Признајем ти, тога се плашим.

Милица Томић, Београд

НЕСТАЈАЊЕ

Имам две чаше
У просторији која није наша
Једну за њега,
Другу за моју бол.

Остављам траг усана на чаши
која ме уместо вољеног љуби
и често зна да уплаши
сенком душе која се губи.

Та ми сенка не да мира
па ми вина не буде доста.
Оно клизи, груди ми дира,
те на тренутке постанем проста.

Пролазе дани, од њега ни трага,
а све је лепше вино наше…
можда ја нисам његова драга,
а можда ни не постоје две чаше.

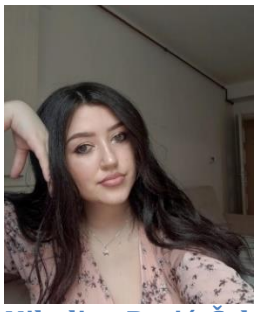

Nikolina Perić, Šabac

PELERINA

Vodi li te?
Oslušneš li?
Ili od nje bežiš
Ne spuštavši maske
Koje uspešno nosiš
Jureći validnog sebe
Ko želiš postati?

Gospodi li te?
Odustaneš li?
Ili nastavljaš da grešiš
Gutavši iskrene opaske
Ti se i dalje ponosiš
Tesnu kožu kost grebe
Šta će ostati?

Na tome putu
Odupireš se raju
Ne marivši
Za postojanje ožiljaka
Odrekavši se misli
I ne primetivši
Da strahovi su stisli

Precrtavaš boju žutu
Odbacuješ spoznaju
Iskonsku lepotu kvarivši
Bežeći od sopstvenog mraka
Koliko smo toga potisli
Ne shvativši
Da vozovi su otišli

Tamo, prošavši
Mesto na kom je na početku bila
Duša kmeči, ка bolu hrli
Sva ta u tebi praznina
Nije tvoja istina

Gde sve reči ne znamo
Došavši, nije te pobedila
Tragam šta je leči
Dozvoli da te zagrli
Dok sa grudi čađava prašina
Postaje novog života pelerina

Награђене песме – одрасли песници

Љиљана Тамбурић, Крушевац

ОД СВАКОГА ВИНА ГУТЉАЈ

Док фебруар белом бојом, на прозору куће старе
са ветром и измаглицом, својеручно црта шаре,
за столом се укућани скупљају уз славску свећу
да прославе винограде и пожеле вином срећу.

А домаћин, отац очев – лице му је историја,
све што нам је до сад реко није пука теорија,
Трифундан је дан посебан јер деда је душа винска,
шаке су му ко чокоти а реч права и истинска.

Испред њега три су чаше насипане са три вина,
неће, каже, да их дели, сва три су му исто мила.
Деда чува и сад тајну, ал мораће да је каже,
из искуства деценијског сва правила која важе.

Па, виљушком деда куцну, прву чашу, с вином белим,
-Децо моја, чујте вамо, наздрављам вам срцем целим,
Смедеревка, ово вино, даде нам уз мало муке,
остављам га за крштења и за свадбе за унуке.

Златни зраци, из њега се, као јутро разливају,
они који њега пију, знају зашто уживају,
са меденом нотом својом служи само за весеља
и људима усамљеним за душевна исцељења.

Испи гутљај та старина, па погледа тад у сина,
-Видиш сине другу чашу, у њој укус је милина,
Тамњанику кад смо брали, помогла нам лепа Јана,
поред тебе сад је овде, као богом да је дана,

Наздрављам вам овим вином, да вам љубав навек цвета,
да вам буде снажна, слатка, вечна као вера света,
црно ко крв Исусова, и са мирисом малина,
преносим га сад на тебе, а ти ћеш на свога сина.

Када трећу чашу узе, он погледа у унука,
сузе пусти низ образе, задрхта му стара рука,
-А сад теби, мило моје, да оставим нешто своје,
ово вино што га видиш од Прокупца настало је…

Кад ка сунцу га окренеш, рубинов се спектар ствара,
кад је младо, ко ти сада, оно непца очарава,
а ја ћу ти рећи тајну, без љубави вина нема,
ако с љубављу га правиш, боље ти је од мелема.

Од свакога вина гутљај, па још један и још један…
Ко да до сад пио није, као да је пића жедан…
Заспа тада сав опијен, слатко, мирно као беба,
срећан што и ове зиме наздрави баш како треба.

Бранко Мијатовић, Шабац

НЕ КУНЕМ СЕ ЗАЛУД ПРИЈАТЕЉУ

Славили смо и љубав и вино,
док је месец собу обасјав`о;
младо вино пио Валентино,
заљубљеност док је расејав`о.

Заљубљеност краткога је века,
брзо прође, баш к`о што и дође;
у младости походи човека,
друго бива када сазри грожђе.

Тад Трифуни рујно вино пију,
старога им вазда доливаше;
музика им свира мераклију,
праву љубав одавно спознаше.

Не кунем се залуд пријатељу,
веруј мени кано старом вину;
кад омамљен легнем у постељу,
крај себ` видим дјеву, бајну, фину.

Беле груди кано мрамор брачки,
два рубина на врх кула стоје;
мирис вина, мирис девојачки,
Боже мили ноћас све је моје.

До поноћи дјева ми певала,
рубин стари сипала у чаше;
од поноћи са мном заиграла,
танго страсти, чар љубави наше.

Јован Н. Бундало, Београд

ВИНО СПАЈА СВЕ ЛЕПОТЕ

Са вечношћу вино спаја: љубав, брда и равнице,
спокој, стрепњу и надања, сунце, кишу и ветрове,
и боеме распеване и познате кафанице.
Спаја вино обичаје и боемске драге снове,
и нас двоје вино споји, две младости насмејане,
па у срећи пола века с њом уз вино трошим дане.

У заносу слатке чежње нисмо могли љубав крити,
па се тихо искрадосмо, скривао нас чокот зрео,
много ноћи сав у трансу, нисам прест'о сласти пити.
Љубио јој медне усне, у вечну се љубав клео,
а она се само смеши, смех јој беше пун милина,
опила ме пољупцима к'о дечака чаша вина.

Стиховима шпалир сликам виноградом док шеврда
и гроздове отежале, у љубави што се плоде,
и пролећна јутра рана, таласаста драга брда,
и боеме распеване, што пред зору кући ходе.
И казујем свету целом, зашто наша вина вреде,
јер их моме босоноге из гроздова сочних цеде.

Мој отац је наследио винарију од свог оца,
док сам подрум уређиво, Бахус прстом позва мене,
у буџаку посве мрачном, показа ми пет-шест боца,
пуне вина из давнина и све воском заливене.
Старо вино као мелем разгаљује, души прија,
као моја драга мени, као души поезија.

Свети Трифун долази нам са бокалом доброг вина,
две-три чаше усред зиме, успавани чокот буде.
Тога дана, људи кажу, засја сунце са висина,
а боеми распевани један другог вином нуде.
И куну се преко чаша, винопије од старина,
да на свету нигде нема као код нас доброг вина.

Вино спаја све лепоте, у вину се срећа крије,
најслађе је младо вини, са усана кад се пије!

МЛАДИ ПЕСНИЦИ

Милица Макатин, Требиње

СТАРИ ЛИКОВИ У НОВОМ ВРЕМЕНУ

Била сам једном Јулија, далеко од Вероне.
На мјесту гдје се с таласима сусреће
топот чизама и мирис маслина у шињелима.
Тамо кад наше пјесме зазвоне,
сјете се људи и бола и среће,
и онда некако сјетно и свечано
прича једна за другом креће,
и силна даљина у море тоне.
Ко год је био зна да ће опет доћи
и да ће се као уклет сјећати сваке ноћи
и неких ситних детаља...
Такве су биле оне наше пјесме,
прегласни смијех и маринска јутра,
моје немирне руке у твојој коси,
док чекамо смирено да данас дође сутра.
Кажу да вријеме сјећања носи, а мени то љето не да мира.
Ја још у неком бескрају зоре
слушам одјеке и узбуркано море, као онда.
У даљини негдје маслачак свира.

А ја се будим уз звуке шуштања лишћа,
јер је јесен првог у септембру - било сунце или киша.
Ипак, тражим од свих сила
да ми дају да будем Амфитрита
очима због којих сам била тиша;
својима превртала, била мангуп саздан
у стотину шездесет и пет сантима.
Мало ли је? Па чекам неки сусрет да разазнам
тај поглед у коме сам се огледала, да видим,
да радознала сазнам
да ли ме тамо још увијек има...

Ако се нађем, опет ће то бити нека јесен,
испод голих грана мали врагови,
Мерлин да свира под мојим прстима
и да иза нас остану мокри трагови,
јер пљушти и киша сама
са собом прича.

Неке ријечи лебде у ваздуху нијеме,
али ипак, знамо се, па оћутане више значе.
Тако и кад ми је у носталгични загрљај
стало све проведено вријеме, ја сам ћутала.
Није да нисам имала шта да кажем, напротив,
просто су ми се у наручју погубила сва слова.
Комешала су ми се осјећања и ја сам силно хтјела
да слажем саму себе, да слажем да ништа не буди у мени.
А како не буди кад се насмијем док шетам
са сјећањем под руку? Ми заједно покисли,
и ја се питам да ли он на мене помисли,
и је ли нам фалило још мало љета?

Желим да знаш, идем у мају
да видим балкон испод ког је Ромео
шапутао стихове и љубавне фазоне.
Идем да кажем и њему и њој,
да сам и ја била Јулија
једном, далеко од Вероне.

Тамара Николић, Пале

УСНЕ ТВОЈЕ

Лежим срећна
Наслоњена на његове груди и
Слушам му откуцаје срца.
Молим Бога у себи
Да откуцавају слова
само мога имена.
Пригрлих га јако око струка,
Чешкам по грудима.
Тихо, Њежно, Једно другом,
наизмјенично шапућемо најљепше ријечи.
Затишје... Срећни смо што
имамо једно друго
И ћутке небесима захваљујемо.
Подижем главу
с његових груди
Тек када пожелим
да ми топлим
и меким уснама пољуби чело.
Задржава усне дуго,
Дуго, Дуго,
А ја размишљам
како сам најсрећнија жена на свијету.

Осјећам како ми језа пролази кроз тијело.
Лагано почињем да дрхтим.
„Па ти имаш температуру“- њежно ми
говори.
„Није битно, нека имам!
И да умирем, не бих се бојала.
Ти си поред мене.
Поново осјетих
његове топле усне
на свом врелом челу
И руке које ме загрлише
још јаче...

Meti Kamberi, Beograd - Zrenjanin

IZABERI ME

Izaberi me,

kao za ples

Izaberi me kao da si dama,

izaberi me kao kartu sa dva lica,

izaberi me kao tango

sa kombinacijom crnačkog plesa.

Kao glavni pravac na stranputici,

kao poslednji primerak bestselera,

Izaberi me jer sam pun

hiperbole i metafora.

Izaberi me kada svi te napuste i odu.

Izaberi mene,

izaberi život.

Милица Мирјанић;
Лакташи - Бања Лука

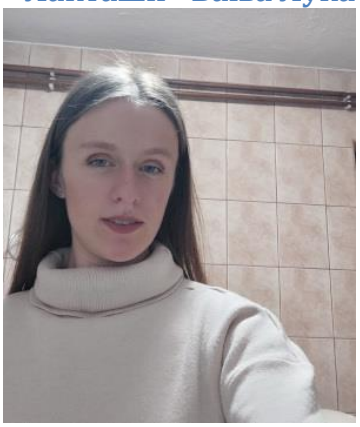

ПИНОТ НОАР

Под свјетлуцавим небом, у загрљају тмине,
љубав и вино плешу свој тајанствени круг.
Као вино, што капи њежно падају у чашу,
тако и љубав долази, тиха, непримјетно, у дуг.
Вино
као
рубин,
струји кроз стакло њежно,
љубав као мелодија, свира у срцу тајно.
У вину проналазимо страст, у љубави свјетлост,
док плешу заједно, стварајући моћну вјечност.

У вечерњем сјају, када тишина прича приче своје,
љубав и вино се сусретну,
тајанствени спој у ноћи своје.
Чаша у руци, као калеидоскоп емоције скрива,
испод звјезданог покривача, љубав своје снове
покрива.

На уснама укус вина, у очима свјетлост љубави,
додирима њежним, стварамо причу своју праву.
Вино тече попут времена, љубав попут вјечности,
спојене у пјесми, стварајући хармонију
необјашњиву.

Вино
као
рујни
пољубац,
на уснама оставља траг,
љубав као књига, чије странице никад не блиједе.
Узалудне ријечи, јер ови тренуци су као тихи стих,
гдје вином натопљене усне говоре љубав тишином
свог бића...
све у један њих.

Кроз винограде љубави, шетајући заједно,
додири руку као птице нек' лете слободно.
У чаши вина, сјаји сјај заласка сунца,
љубави и вину, пјесма вјечна, без краја ни почетка.

Нека капљице вина буду пољупци њежни,
а љубав нека буде водич кроз ноћи без краја.
У овом плесу вина и љубави, откривамо чар,
јер у њиховом споју, срце наше проналази мир,
а душа са другом душом загрљај.

У сваком гутљају вина, откривамо тајне срца,
јер ова пјесма о љубави и вину, створена је само за
нас двоје,
душе које се истински воле.

Ненад Весић, Ниш

ПИСМО НАЈДРАЖОЈ

Принцезо драга, Сунце наших дана,
Изаткана си од нежности, снова.
Смисао дајеш бесмислу, изнова.
Мисао Ти си, моја, богомдана.

Охола, груба, стрепња тишти мене.
Несреће страшне прилазе све ближе.
Анђели пакла, осећам, нас траже.
Јадиковке, гњила, рајско погане.

Дражесним смешком, Ти све лоше бришеш.
Радост је судба нама подарила.
Анђеле мили, на срећу миришеш.

Животу моме, сврху Ти си дала.
Обожавам Те, срцем, у ком битишеш.
Јаву ми красиш, ружо моја бела.

Jovana Knežević, Vlasteljice - Kaona

ZAKLETVA

Morski valovi mirno ljube obalu,
dok se gledam u tvojim očima.
Ljubav i vino slave tu,
Spojeni u jednoj čaši, kao dva prijatelja.

Poljubac nežan
i slatka kapljica vina na usnama tvojim,
obuzeće me kao čaroban san.
Kroz trenutke sreće, put ka srcu tvom krojim...

Koračamo pustom obalom, zagrljeni,
u nadi da će nas ljubav voditi.
Osećajem, snažnim kao plamen, smo ispunjeni
i da prestane, neću dozvoliti.

S godinama, vino sazreva,
a naša ljubav pravi ognjište.
Jednog dana, čuće se svadbena zvona i moja zakletva:
„ Do poslednjeg daha, voleću te.”

Марија Проданов, Сомбор

САМО ЋУТИ

Немој да ми причаш да ти је жао,
јер ти си тај ком није више стало.
Касно је за праштање,
пало је у воду сво моје маштање.

Шта да ти верујем
кад лажеш све што кажеш,
да била сам ти све
кога лажеш?

Мислила сам да неће ништа да нас растави,
ко ће сада мене поново да састави?

Никад никог слушала нисам
кад су рекли да си казна,
али ово све сам сама
ипак морала да сазнам.

Тражио си моје друго лице
мени одавно више не свиђе
све је то због нас,
у коме сада да нађем спас?

Лука Ђекић, Ваљево

ТРАГОМ ЊЕНИХ КОРАКА

Био је то просечан августовски дан,
Изразито топао, чак и за овај део године,
Киселог лица сам напустио стан,
Као пред војском, бежећи од родбине.

Жега ме је притискала са свих страна,
Нерви су ми треперели као неонке,
Иако излазак није био део плана,
Вапим за миром, након синоћне нетренке.

Мојом улицом шуњао се поветарац,
Врелим дахом погоршавао је жегу,
Вукао сам се суморно као школарац,
Ко би посумњао да сам био у збегу.

Опијао ме је мирис лубеница и диња,
Лето је као тинејџер чезнуло за пажњом,
Давно ми је ишчезла радост детиња,
И мало шта ми је и даље важно.

Омамљен мислима и сунчевим зрацима,
Ушао сам у аутобус готово механички,
Но чим је ушетала ситним корацима,
Из транса се тргох скоро дављенички.

Били су то ситни кораци за човечанство,
Али за мене су били непремостиви,
Задрхтао сам пред тим величанством,
Њој се не дивити, грех је неопростиви.

Знао сам одмах да је нисам виђао пре,
Чинило се да је нова у мом крају,
Тражио сам свуда неке пречице до ње,
Питао звезде да ли тај пут знају.

Смишљао сам чаролију, да открије пут,
Да премости све даљине међу нама,
Унајмио сам детектива, један кончић жут,
Скривен негде међу њеним апликама.

Коса јој је била срећена војнички педантно,
Свака златна нит била је на свом месту,
И једноставно је изгледана импозантно,
Другачија у гужви истих, личила је на песму.

Каткад би нам се погледи срели,
Били су то моменти пуни набоја,
Били су пречица да се у мој ум усели,
Ваздух је горео од тог двобоја.

Устала је, стигли смо на њену станицу,
Оплеменила је ваздух својим парфемом,
Без речи, нежно, пружила ми је бројаницу,
За час сам остао да стојим, зачуђено, немо.

Док сам се освестио, аутобус је већ кренуо,
Узалуд сам викао возачу да стане,
Стајао сам сам и кроз прозор бленуо,
Тражећи погледом једно нежно лане.

Бројаница са словима, као тајна лозинка,
Сигурно је откривала пут до скривеног блага,
Лукава је била мала властелинка,
Нашла је пустолова да за њом трага.

У том часу било ми је итекако јасно,
Унајмила ме је за свог личног детектива,
И да се буним већ је било касно,
Морао сам наћи кућицу у којој се скрива.

Најдужа партија жмурке икад одиграна,
Вирио сам у сваки ћошак и нисам се предавао,
Мала вештица је била префригана,
Због те игре ноћима нисам спавао.

Окретао сам се за сваком плавом косом,
Али нисам срео очи које тако сијају,
Као пољске руже окупане првом росом,
Само једне очи тако срце омађијају.

И у часу кад се чинило да губим бој,
Самогласници са бројанице открили су пут,
Сваки ме корак све брже водио њој,
Узбуђен ко дете сам дрхтао ко прут.

Бројао сам кораке ка њеној адреси,
Смишљао праве речи за тај сусрет,
Сабирао колико чуда треба да се деси,
Да на мом зиду осване наш портрет.

На усијаном плочнику булевара,
Стајала је као главни лик из романа,
Хипнотисала ме бојама са шалвара,
Учинивши да заборавим све делове плана.

Ниједан смишљен план, није више важио,
Само сам пришао, и с осмехом рекао,
Немаш појма колико сам те дуго тражио,
Ни колико сам те још дуже чекао.

Карло Радош, Београд

„СТАЗЕ ЉУБАВИ”

На стази живота,
где ветрови носе приче
Љубав расте попут цвећа
у нашим срцима
Желим део вечности пронаћи
У сваком додиру,
осећам царство љубави
Немире остављам иза себе,
као траг у песку
У твојим очима,
мирноћа проналази свој дом
У тихом шапату кише,
чујем наше тихе разговоре
Чистим мислима,
ослобађам себе од немира
Твој загрљај постаје моје уточиште
Сопствене ограде ума нестају
И пред тобом, срце отворено корача
Ситнице попут твојих осмеха и додира
Чине мој свет богатијим и лепшим
С тобом, никада нећу изгубити срећу
Јер љубав је оно што делимо,
вечно и непролазно
Киша нам светли пут,
нежно клизи низ прозор
Тренуци постају вечност
у твом присуству
Кроз кишне капи,
љубав се испреплиће
И ми плетемо причу без краја.
Љубав се буди као пролећни
пупољци у срцима
Заједно градимо мостове
ка неким новим данима
Где срећа плеше попут
светлости на хоризонту
Нека наша љубав буде
као мелодија која никада не утихне,
С тобом, сваки изазов постаје
прилика за заједнички успех,
У твом осмеху пронађох снагу,
у твојим рукама сигурност.
Нека киша и даље свира песму
нашег бескрајног пута.

Ирина Шаљић, Београд

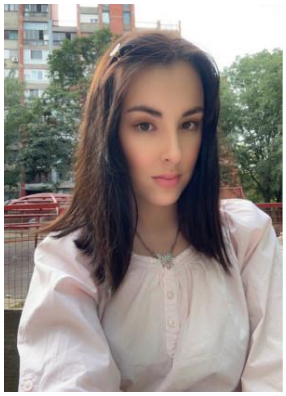

ЉУБАВ

Онда кад више нисам ја
И онда кад више ниси ти
Већ неки други ми
Гушимо вапај сећања
У знак победе над тугом
Јер ова мутна чекања
Трају дуго, сувише дуго…
И у колевке од злата
Кад сместимо време
И наше душе постану
Гране старог јасена
Поново мој глас
Говориће о теби
Кроз ране новог свитања
Али неће бити тешке
Моје речи пуне снова
И љубавних сплетова
Уместо слова,
Тајна песма цветова…

Ања Симић, Нови Сад

ВОЉЕНОМ

Хајде, док нам самоћа бедни страх штити,
Обасјај ме погледом од сувог злата
Јер, сутра ме, овде, више неће бити-
-бежаћу од новог, измишљеног рата.

Да си само мало више мени сличан,
И ти би од буке окретао главу,
Нашао би стих љубавни, необичан,
И мислио тихо на његову славу.

Не умеш ти тако. Без горде сумње знам
Да предвечерњих мисли зид не ствараш сам,
'Место тога, без гласа, њима причам ја
И чувам их, стрпљиво, од свакаквог зла.

Урезано жицом лежи твоје име
У кори; не старог храста, већ срца мог.
Колико ћу дуго тешити се тиме
Да осмеха нема што лепши је од твог?

Дрско ћу да желим, макар много било,
Таман да ми се све друго ускратило:
Само, никад више, да не тражи праву
Моја света слика и кец у рукаву.

Хана Мехмеди

О ЉУБАВИ

И никад се нису срели,
А сви знамо колико би то хтели.
У свакој души сакривена бол лежи,
Неуморно чекајући да љубав све реши.
Поред њега читав космос стоји,
А у мислима му ужарена звезда
мелодију срца кроји.
Сунце топи лед у дворишту,
А љубав лед у тајном скровишту.
Тајно скровиште је наизглед тесно,
Али то је једно чаробно место.
У сред поноћи месец очарава сјајом,
А звезда то дефинише правим „рајом“.
И још увек се нису срели,
А сви знамо колико би то желели.
И свако од њих гаји неку наду,
А заборавља на то да ће је
изгубити младу.
Теже је чекати,
Још теже веровати.
Срешће се они некад,
А несуђена љубав постаће љубав века.

Ања Гостимировић, Сомбор

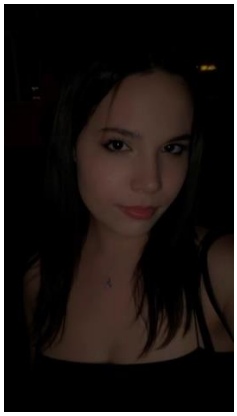

Није због вина

Пожелех те синоћ опет
По ко зна који пут у недељи
Мислила сам да нећу
Није због вина

На радију и даље пуштају нашу песму
Суздржавам се, али џабе
Сузе саме хоће напоље
Није због вина

Знаш ли да те снивам,
некада, онако снена
Осетим те крај себе, како немо гледаш у
мене
Није због вина

Шта бих дала да си ту, као некад
Као пре ове боце најјефтинијег
италијанског вина
Све ми је јефтино
Није због вина

Осећам како полако тонем
У бордо црвеној боји
И опојном мирису дивљег грожђа
Није због вина

Или можда…
Јесте

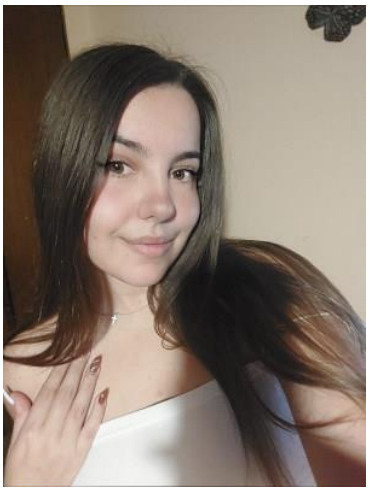

Петра Марковић, Сврљиг

ЉУБАВ И ВИНО

Топли ветар улази
кроз отворени прозор у кухињи,
док нам правим вечеру
и плешем уз стихове
добро познате Црвене јабуке.

Лагана цветна, летња хаљина се
што од ветра, што од плесања
врти око моје осе.
Пењем се на прсте
и постајем довољно висока
само тек толико да дохватим
две винске чаше.

Вечера је скоро готова,
есцајг је на столу и чека да га употребимо.
Приносим флашу вина столу,
две чаше и неколико свећица.
Све је спремно, гледам на зидни сат
и он ми говори да ћеш доћи ускоро.

Босим стопалима
из дневне трчим у ходник
након звука отварања врата.
Чекаш ме ти,
у црном оделу са букетом црвених ружа,
које очајнички покушаваш да сакријеш.

Пијемо вино,
причамо и смејемо се.
Сјај твојих браон очију
ме води у другу димензију.
А тек осмех, о Боже, тај осмех!
Обара ме с ногу без имало труда.
Устајеш и пружаш ми руку.
Питаш ме за плес.
Радо своју малу руку
спуштам у твоју,
устајем и лагано пратим твоје кораке.

Волим те,
о Боже колико те само волим!
Живот с тобом је
попут живота у Тоскани.
Љубав и вино.
Плоча која се врти на старом
грамофону моје баке.
И ништа ми више не треба за срећу!
Ми, наш мали стан и
наша Тоскана у Србији.

Љубав је добра
исто колико и старо вино
ако је живиш са правом особом.

Vasilisa Durutović, Beograd

DOĐI

Zašto ne dođeš opet?
Bar još jedan put svarti,
samo jedan zagrljaj želim ti dati.
Možda bih te još jednom poljubila,
čvrsto bih te držala,
ne bih te opet izgubila.

Dođi, čekam te na istom mestu,
tamo gde smo se i prvi put sreli,
ja ću biti tamo, a ti samo poželi.
Zamisli, da opet šapućeš mi reči mile,
Zamisli, da nas ovaj put ne razdvoje više sile.
Dođi, čekam te na istom onom našem mestu...
Zašto ne dođeš opet

Уна Стајић, Лесковац

У ПОГЛЕДУ ТВОМ

У погледу твом, цвату руже беле,
Плаветно је небо са искрама златним.
У погледу твом, и птице су хтеле,
Да побегну из кавеза и туробних патњи.

Ти имаш оно нешто, што спокој у мени буди,
Топао поглед због очију страсних.
Ти чиниш да ми срце избије из груди,
Без објашњења довољно разумних, јасних.

А та драгуља два, на лицу белом твом,
Опијају мене и у мени цео свет.
Ти си кућа срца мога, душе моје дом,
Тајанствени соко што хвата први лет.

Сваки шапат твој, на души мојој оставља траг…
Траг проткан идеалима вечнога мира.
Ти заувек остаћеш ми тајанствен и драг,
Ко виолина што по нотама,у касну ноћ свира.

Та виолина свира,наше лепе песме.
Мелодију успомена и сећања на нас.
Ту краљицу нико прекинути не сме,
Јер у највећој невољи она је спас.

Због тебе сањам небо и сјајне његове слуге.
Не зна им се цифра, не зна им се број.
Због тебе сањам драгуље и путеве дуге…
Због тебе сањам ноте и поглед чувен твој…

Милица Обрадовић, Сомбор

Поричем те уз вино

Овај горки Шардоне, развија у
мени слику оне плаже у Марбели
и сво оно вино које смо испијали

Све оне осунчане додире, и
пољупце по врату које и даље
осећам као ход по врелом песку

Оставио си по мени мноштво рана
изрезбарених истом овом флашом
коју не испуштам из руку

Хтела бих да ти лице накратко видим,
да ти кажем да ми никако не излазиш из главе,
да ме ово вино само подсети на тебе

Шта ли мислиш зашто га пијем?
Све ми почиње и завршава са њим,
јутра, топла јутра, оно свежо повечерје
и летње вечери пуне азура

Свако вече започињем твојим писмом,
читам га лагано,
крајње суздржано, да не бризнем у плач
и не развијем тебе
у себи као некада

Да у огледалу не угледам твоје усне,
неке благо румене, попут мојих сада,
оне очи сасушене од сталног сунчања
на овој обали

Не знам колико ћу флаша украсити
мојим песмама, свака је на изглед иста,
започиње и завршава се тобом

Твојим бледим јагодицама и благо
кестенастим локницама, које се тако вешто
њишу на овом источном ветру

Рукама бих својим извајала твоје тело,
твоје лице и очи, посматрала бих га и
молила се оном горе да ми те сачува

Тражим спас у овом вину, знајући да боље
сутра доћи неће, знам да другој милујеш лице,
само ми остани срећан, а ја, вечно ћу волети ову
Марбелу, само због тебе и горког ми вина

Милица Ђорђевић, Крушевац

Медузин Поглед

Било једном двоје љубавника душа
бистрих као сунчан дан,
Којима је сваки заједнички тренутак
деловао као диван сан.
Дубоко су се волели и једно другоме су
обећали да ће се узети,
Али нису знали да ће им живот
окрутно ту прилику отети.

Приђе им једног дана жена
чија је појава хладна као лед,
И док су били необазриви,
упути им судбоносни поглед.
Медуза, сама и упропашћена,
учини то из љубоморе,
Како би доказала да свачија
срца могу да се затворе.

У том тренутку, љубавници
су осећали да су пропали,
Али како је време пролазило,
они су срећни остали.
У рајској башти су стајали,
држећи се у загрљају,
И нада је била једино што су
једно другоме могли да дају.

Нада и вера, дивне сестре
вечне као дијаманти,
И њихову моћ ово двоје
младих у очају запамти,
Држећи једно друго
у рукама као неку свету књигу
Док свет наставља без њих,
мореће своју бригу.

Кроз сунце и кишу,
кроз ветар и снег,
Они никад нису ни
помишљали на бег
Од друштва другог,
заточени у камену,
Њихова страст горећи
у најјачем пламену.
Кад Медуза то види,
срце јој препуче,
И та лепота је кроз године
наставила да је вуче.
Видевши сад моћ
вере и оданости,
Знала је да може и њој
неко живот вратити у кости.

Јелена Јовановић, Косјерић

Вечна љубав, вечна туга

У самоћи један човек беше,
са разлогом у великој тузи,
очи му се више и не смеше
само суза по образу пузи.

Разлог тежак као црна земља,
бол и тугу нанео је,
драге њему више нема,
један анђео одвео је.

На пут вечни драга оде,
те лепоте више бити неће,
отишла је и повратка нема,
али оста љубав преголема.

Волеће је као увек,
можда само мало више,
у небеса погледаће
па плакати све тише и тише.

Плаво небо као море,
а увече пуно звезда,
гледао га увек с надом,
али драге њему нема.

Ту је она, види мене,
његове су мисли такве,
срешћемо се једног дана,
чекати да зора сване.

Шетаћемо тим сводом небеским,
гледаћу јој очи снене и љубити руке беле.
Једног дана, има наде,
срешћемо се, мој анђеле.

Luna Đorđević, Beograd

VISKI

Cvet se suši među stranicama
moje omiljene knjige
koju sam ti pozajmila prošlog jula.
Proganja me kao duh
jer od decembra tvoj glas nisam čula.

Sećaš li se svih onih dana
kad smo rekle da samo gledamo po radnjama
i vraćale se kući sa punim kesama?

Sećaš li se onih šetnji po Knezu
kad smo lutale bez ijedne brige,
dok nas nisu godine stigle?

Sećaš li se onih noći kod mene
kada smo mešale vino sa sokom - amaterski?
Čujem da sad piješ viski

i pitam se šta li si uradila sa narukvicom koju
sam ti napravila
prošle nove godine.
Mislila sam da ćemo i ovu proslaviti zajedno -
kako je budućnost nepredvidiva.

Ti si otišla.
Ne znaš kako sam patila.
Nisam mislila da ću moći bez tebe,
ali još dišem
i sada ti pišem pesmu tvojom olovkom koju ti
nikad nisam vratila.

Pozajmila si mi je jedne noći kod mene
kada smo mešale vino sa sokom - amaterski.
Čujem da sad piješ viski.

Димитрије Микарић, Крушевац

ЖУТИЦА

Раскорак између трамваја и тротоара,
на станици ишарана фасада старог уморног
града,
оштрог лица силазим,
болећивим ногама ходим,
поред растуреног биоскопа пролазим
(ни топот више да родим)
силазим без одјека,
улицом војвода.

Трне ваздух, развлачи тренутке,
прогвире ли кроз кључаоницу
видеће да сам ту,
прогледају ли кроз кључаоницу
знаће зашто сам ту,
што ли ми мисли иду туде?
Руке се жељи не опиру,
дрхте, одају.

„Овај дом верује...”,
у томе ћу расути страсти и наде,
ал' опет превише ће да остане,
нису то обичне,
то су детиње
срамежљивости отровне,
зар је толико лоше
осећати, значи, волети?

Покретати, дакле, волети.

ОДРАСЛИ ПЕСНИЦИ

Здравка Пап, Бања Ковиљача

АКО ЉУБИШ

Ако љубиш,
љубав нек буде
црвено вино,
опиј се и пусти
страст да те води
и преузме власт
у теби.

Како би лепо било
да ми досањаш сан,
за руку да ме узмеш
и одведеш у рај.

Тамо где
љубав пева,
и туге нема,
како би лепо било
пољубац да ми даш.

Зар умео ниси
да ми напишеш
честитку срца
и убереш ружу
и обрадујеш ме
и кап жудње
утиснеш у мене.

Зар умео ниси
да се веселиш
и напишеш на срцу:
Волим те , жељи моја!

Благоје Премовић, Велика Плана

ПЛАВОКОСА

Поток шуми у близини,
Проклетије у даљини,
цвеће росом окупано,
село мртвим сном заспало.
месечина, а нас двоје
насмејани, загрљени.

Просула се коса плава,
очи горе к'о фењери,
а пољупци к'о жар врели,
пун месец нас обасјава.

Тамо више никог нема,
деценија трећа тече,
село тама обавила,
усред дана пало вече,
Метохија расељена,
у грудима бол ме пече.

Одзвањају речи њене,
док се дели ноћ од дана:
„Обећај ми да ме нећеш
избрисати из сећања!"

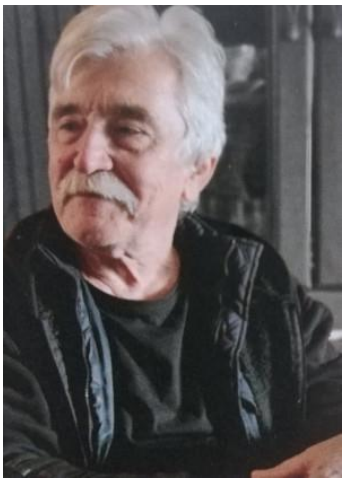

Бранко Радованов Говедарица, Топола

КАКО САМ ВОЛЕО МАРИЈУ

Волео сам, људи, ту Марију
Коју нико живи познавао није
И за коју су сви веровали
Да и не постоји.

А она је постојала само за мене
И био сам поносан и срећан
Што је моја и ничија више.

Марија је била
Линија живота на моме длану,
Белег са којим сам се родио.

Уживао сам у томе
Што је час има, час нема!
Што само понекад чујем
Њен блудни смех
Из кога излећу латице
Као ватромет,
Као рој свитаца
У топлу мајску ноћ.

Е, јесам волео ту ђавољу Марију
За коју никад нико,
Па ни ја,
Није сазнао где живи,
И станује,
И одакле долази.
Марију тако заразно лепу,
Од које се,
Чим је угледају,
На јави или сну,
Сви напречац разболе
И није им добро.

Знало се и причало
Да ниједна жена овога света
Не личи на њу
И нема њену лепоту.

Као да је изашла
Из бисерне шкољке
Са дна океана.
Имала је прсте медузе
И душу од црне свиле.

А често је постојала
Само на тренутке.
Понекад.
Претварала се у несаницу.
У ехо зачаране шуме,
У шареноокасти цветак
Израстао у стени леденог Дурмитора.
У плес заљубљеног тетреба.

Чекао сам је
И кад је нисам чекао.
Волео и кад нисам знао да волим.

Долазила је изненада
Као дах ветра.
Као лелујава сенка.
Као привиђење.

Знала је да буде рефрен
Песме љубави и самоуништења.
Ех, како је дивно волети Марију
За коју само ти верујеш да постоји,
И која је тако само твоја
И ничија више.

Autor: Mikana Hornik, Zagreb

U VINU JE LJUBAV

Pođi noćas sa mnom u svet okusa,
lagano sklopi oči i pronjuškaj.
Oseti bagrem, badem u tragu mošusa,
malvazija nudi nestvaran ugođaj.

Već druga čaša seli nas u Francusku,
kolevku vinarstva, poreklo merloa.
Vekovi tradicije u svakom postupku,
stvaraju nektar sa brežuljka Bordoa.

Za kabernet kažu da je čista strast,
jarkih boja, izraženih tanina.
Vanila, čokolada, kokos, kakva čast,
sve skupa kruniše stara hrastovina.

Tamjanika je, ipak, nešto posebno,
lice i naličje okruglih grozdova.
Citrus i začini, stvarno neviđeno,
crno il belo slavno piće bogova.

Meni je osobno najdraža žlahtina,
plemenita sorta Krčkog otoka.
Zbog nje se, u vinu, i krije istina,
najstroža tajna Frankopana Vrbnika.

Čaše u zrak, za nas je penušac,
u aromi su svi slasni otrovi.
Na rubu usne mehurić poljubac,
da Sveti Trifun i sa nama nazdravi.

Poslala: Pervanovic Mirjana

Jasmina Dimitrijević, Kruševac

SEĆANJE

Došetah lagano do poznate staze,
koja vodi tamo gde su vinogradi.
Al` suza mi sama krenu niz obraze,
mesto stare loze niko bagrem mladi.

Trnovita kora ogreba mi lice,
ne boli k`o rana sto leži u duši.
Nema više grožđa da pozoblju ptice,
obrasto u korov vinograd se suši.

Kad` bi dragi deda to video sada
puklo bi mu srce od tuge goleme.
Vraćaju me slike kada bejah mlada,
u minule dane, u prelepo vreme.

Pristigoh u zimu iz jeseni rane.
Deda korpu nosi i prti po snegu.
Kao crna slutnja nadleću nas vrane,
naš vinograd stari samuje na bregu.

A za dedom deca i majka na kraju,
škriputavom stazom kolona se kreće.
Svetom se Trifunu počasti odaju,
ka nebu se vije plamen slavske sveće.

U velikoj korpu razne đakonije.
Nikom hladno nije, a lede se lica.
Crvenim se vinom i čokot zalije,
dok s neba doleće mnoštvo pahuljica.

Uz mirisni tamjan molitva se čita.
Molimo se Bogu da vinograd rodi.
Ostavljamo seno srni što tu skita,
uplašenom zecu što poljima hodi.

Sad sa tugom gledam trnovito pruće.
Još jedna se suza u oku pojavi.
Opusteo vinograd i mnoge kuće,
niko ovde više Trifundan ne slavi.

Zoran Prvanović, Ancaster (Hamilton) Ont. Canada

VINIJADA I ODISEJA

Beše rani ponedeljak
utorak il sreda
ja taman za kvaku
al' žena mi ne da.

Reče - Već odavno rodbini
mi pisali nismo
poći ćeš na poštu
i predati pismo.

I usput od tebe
da je fajda neka
svrati u mlekaru
i kupi nam mleka.

Pošto nisam bio vičan
kretanju po danu
greškom u koracima
umesto u mlekaru
skretoh u kafanu.

A tamo za utehu
što ne nađoh mleka
za šankom uz čašicu
društvance me čeka.

Posle šeste litrice
odlučismo čvrsto
(a bolje da nismo)
poći ćemo skupa
da predamo pismo.

Baš smo malerozni!
Priseti se Kosta
odavde do pošte
kafanica dosta.

Al' šta se tu može
mora da se brodi
iako naš put do tamo
kroz kafane vodi.

Da smo neke kukavice
hrabri ne bi bili
odlučismo ići napred
makar se napili.

Nećete mi verovati
šta je dalje bilo
mezili se ćevapčići
a vino crveno iz bačve se pilo.

Kad bi došlo vreme
da se dalje kreće
znalo se da posle nas
tu vinca dugo biti neće.

Mi smo bili žedni
vina behu prava
umalo nas od tog pića
ne zabole glava.

Kad zaredom kafanama
svo vino popismo
u sumrak u pošti
predadosmo pismo.

I kad tako uspešno
rešismo zadatak
kod ''TOŠE NA ĆOŠE"
uzesmo jedan odmor kratak.

Posle neke litrice
odahnusmo glasno
vraćamo se ženama
ni rano ni kasno.

E baš smo mi malerozni!
Opet reče Kosta
od pošte do kuće
kafanica dosta.

Sprečiti nas neće!
Kliknusmo u horu
stići ćemo kućama
makar i u zoru.

Zarekli se čvrsto
u oči se stali kleti
gde god da nam vino nude
nećemo ga hteti.

Al u prvu kad svratismo
"O nesreće naše!"
Konobari nekom greškom
natočili čaše.

Šta smo drugo mogli
moliću vas fino?
Seli smo za astal (hik)
i ponovo počeli da pijemo vino.

Zoran R. Tomić, Beograd

DELIKATNA

"Pejzaži naše mladosti, zajedno s pričama iz detinjstva, lepim i ružnim, oblikuju nas i stvaraju ono što smo danas". (Šeli Rid, Teci kao reka)

Susreli smo se osamdeset i neke na Pravnom fakultetu,
Predavanja sam joj neko vreme držao,
Nisam je odmah među ostalima zapazio,
A nije se naročito ni isticala,
Možda me time baš i privukla,
Kao i držanjem otmenim,
Odmerenim pogledom kojim je moje časove pratila,
Ozbiljnošću, svetlošću pravilnih crta duguljastog lica,
Da - i zagasitim nijansama odeće i obuće koje je najčešće nosila. Što sam kasnije tek zaključio,
Kada sam po ko zna koji put naš originalni "film" od početka odmotavao. I okonča se zimskog semestra nastava, Onda januarski praznici minuše, a i ispitni rok se primače kraju. Sretoh je u hodniku jednom, slučajno dakako, Blizu mog kabineta.
Zaustavih je da pitam kako je, Osmehnu se uzdržano,
Odgovori da je umorna jako, Da je moj predmet kod drugog profesora nedavno izuzetno uspešno položila,
Da se baš sa Međunarodnog prava razočarana vraća,
Tog dana neodržanog, odloženog ispita.
Pozvah da je počastim kafom što je Upravno tako lako iz prve prošla Ona ne odbi, Uđe polako, oklevajući,
Uočih jasno da je vitka, premda omalena,
Naglašeno ženstvena iako nenašminkana,
Gospodstvena. Učini mi se blaga, skromna, prirodna,
Ljubazna, no razumljivo na distanci, samosvesna.
Na brojne naslove na mojim policama diskretno je motrila, U odnosu na njih, prema meni bila je nekako hladnjikava. Stiže ubrzo i kafa, no razgovor nije tekao lako, Nešto je u njemu zapinjalo, smetalo.
Predložih joj da uzme koju god knjigu hoće,
I da mi se javi kad je pročita, Bez ograničenja, bilo kada. Ona izabra staru istorijsku jednu, zahvali se i brzo ode, Ostavljajući u meni osećaj naprasne praznine,
Svežinu naglo uviruće bistre uzburkane vode,
Pa i zapanjujuće teskobe.
Doista, osvajaše me cela njena pojava, stas i glas,
I radoznale oči mlade neodlučne srne.

Pozvala me je mesec dana kasnije,
Mart se već uveliko razvukao varljivi.
Dogovorismo se kejom da prošetamo dunavskim,
U jedno odmaklo popodne još sunčano, vetrovito.
Van fakulteta beše slobodnija, smirenija,
Primetih tô po njenim besedama,
Pitanjima i odgovorima,
Po mekim pokretima, ravnomernom hodu.
Bila je srdačnija, prisnija, Još milija.
U znak pažnje čokoladu tamnu sa pistaćima mi darovala.
(Bože, kako je da baš nju obožavam znala?)
I već tada, tek tako, zavedoše me potpuno tanke njene, koščate blede ruke. Priznadoh joj da mi se dopada veoma, Da bih želeo da je bolje upoznam,
Da bude moja, Da mi jarko ulepša, razlista dolazeće proleće. Da izgradimo samo naše zasebno parče,
Ostrvo sreće. Kratko je zastala, zabacila glavu, bujnu kosu dotakla, Iza zanosnih ušiju pramenove njene zadenula. Prihvatila (me) je, Zainteresovana i obazriva, Takva kakva je bila, intelektualna i stamena,
Osobena, Dragocena.

Zabavljali smo se raznovrsno, ponajviše o brojnim temama pričali a posle opušteno ćutali.
Ne, strast se ona ludačka među nama nije rodila,
Možda ne i zaslepljujuća obostrana ljubav, tipična idila.
Ali tonove romantičnosti ne mogu, ne smem poreći.
A kao da je bezmalo sve drugačije bilo nego što sam zamišljao, I danas tô osećam, znam.
I povremeno zbog toga i dalje neobjašnjivo patim.
Bili smo skladan par nepunu godinu dana,
Dostignuti nivo veze održavali smo, negovali,
Od pozorišta, književnosti, koncerata, restorana,
Utakmica, prijateljskih druženja,
Naših sa intimnim društvom proslava rođendana,
Izleta, vožnji rekom i podnožjem Avale,
Autom i do Trebinja i Korčule,
Do kratkog boravka na moru, na severu Jadrana.
Ipak, ostala je za mene mentalno zaključana,
Čak i kada smo, uz prvoklasnu ribu na obali Save, popili dve boce hercegovačkog šardone vina.
Sva beše u slutnjama,
Delikatna, tajanstvena, meditativna.

Da se viđamo prestali smo jednog februarskog sutona,
Bez vere u budućnost, S nekim čudnim žalom,
Valjda zbog iscurele energije, potrošenosti motiva,
Nedovršeno, pomalo setno, s pritajenim bolom,
A našem rastanku ružno ništa prethodilo nije, ni mučno, bombastično. zgleda da je (i) ona u suštini ostala svakad sâma, Ma s kim bila, Pomalo duhovno i emotivno daleka, nedostižna, Ne retko povučena, izgledala je rastuće nezadovoljna. Da li je uistinu predodređena da u dvoje ne bude trajnije duševno ispunjena?
Pritom nikome u njeno biće da dublje zaviri nije dopuštala, Pa tako ni meni lično,
Opet, kao da je u oboma štošta bilo bolesno, izvitopereno, Suviše slično.
I evo katkad, kao sada, u sećanjima posegnem za tim sadržajnim, dražesnim danima,
Za zajedničkim fotografijama,
Njenim zvonkim stihovima i maestralnim pismima,
Za onim čežnjivim, bogatim promišljanjima u našim neponovljivim noćima,
Za njenim zagrljajima i punim usnama u mojim iseckanim snovima.

"Postoji jedna vrsta tuge koja nadmašuje sâmu tugu, koja poput vrelog sirupa prodire u svaku pukotinu vašeg bića, počevši od srca pa se seli u svaku ćeliju i krvotok...." (Šeli Rid)

Жељко Стевановић, Крагујевац

КОНСТАНТА

Када бих дуги поклонио нешто од твојих
боја,
Би ли сачувала скромност детета
Са улица сеоских, прашњавих,
Твој додир преосетљив за чело небеско
И овај свет нестални, данашњи,
Да ли би остала своја за вечност
И за овај трен достојна,
Моја?

Када би одузела себи мало од осмеха
И дала на чување мом имену
заборављеном
На врховима старих градских кровова,
Да ли би отишле оне чулне слике
Нашег времена остављеног,
А да ми остане само једна,
Твоја?

У налету топова што звече
И фарбају земљу црвеним сузама,
Твоје су очи сјајне од надања
За дечји осмех и нова рађања.

Да ли би у обрисима градских тргова
Слутила мирисе дивљине,
И поклонила љубав мојим уснулим
парковима,
А да остане непромењена у сећању,
Недоречена у прстима,
Своја?

Ljubica Pejić- Kuzmanović Čerević

SUTRA DA SRETNEM TEBE

Niko nije lepše,
od tebe pesme pisao,
kosu sa lica sklanjao
ni takav osmeh nosio.

Zbog tebe svi su patili
a ja sam za tebe disao!
Sutra da sretnem tebe,
ja bih se opet zanosio.

Nikad ti nisam rekao,
visoko ti si stajala
a ja sam samo padao.
Mladost je kratko trajala...

Na anđela si ličila
i kad si greške pravila
pred tvojom kućom sam čekao
i nadao se nadao…

. Sutra da sretnem tebe,
po stihu bih te poznao.
Bez tvoga glasa, bez sebe,
svoje srce sam srozao.

Tumaram svetom, ne živim.
Tvoj dodir duša pamti.
Sve sam to davno spoznao,
al kako tebe da krivim?

Život je košmar nezamisliv
i sve je odnela voda,
modrog jezera sliv.
Morala si to znati, čežnjo,
ti, mojih snova nepogoda!

Мина Ивановић,

ЉУБАВ И СРЕЋА

Не може љубав без двоје,
Не може срећа без двоје.
Јер шта су љубав и срећа,
Него два цвета истог корена.

Ако разумемо љубав, разумећемо и срећу.
Срећа је уснула без љубави,
Као и љубав без среће.
Срећу чине мале ствари,
А љубав велико богатство… Срца!

Vesna Đukanović, Kikinda

NOĆAS

noćas mi ne pričaj tiho
nisam spremna za meke reči
ne puštaj note setne
i ne teraj mi suze na oči

noćas ne traži u mojim očima njene
bajke zadrži duboko u džepu
dok stojimo pod vedrim nebom
i ne moli za oproštaj

noćas dok zvezde na nebu mimohod prave
i utiru put duši mojoj
stavi ruku na moje rame
zagrli me na tren i ćuti

Milica Aleksić, Kruševac

„ČUVAR“

Dok si se pretvarala
da si mnogo jaka
nisam hteo da ti priznam
da znam da se plašiš mraka
i dodira od stakla
i svega o čemu maštaš
i svega što sanjaš.
Srećom da nisi sama,
ja sam srećan da sam ti pandan.

Pazim te kuda koračaš,
hrabrim te dok ne ojačaš.
Možda ti nema značaj,
ali bih odmah stao na vrata pakla
da zaštitim tvoj svet od smaka,
da zaštitim tvoj smeh od straha,
tvoj let od pada,
tebe od rana,
snove od mraka,
ruke od kraha.
I nas od kraja.
I nas do kraja.

Радојка Милошевић, Београд

ЗАПИТАНА

Ти си ме вино, чашу за чашом обузимало
па нисам знала да ли меандрирам, левитирам,
неспретно се приземљујем, дижем,
зурим у даљину, као да некога тражим.
Ко би то могао бити? Можда ти, драги?
А зар ниси давно отишао, нетрагом?

Ако ниси, можда смо заједно пили
па је вино твоје команде преотело, као и моје.
Изгледа, зато не можемо да се нађемо.
А кад ти вино, изгубиш своју моћ
да ли ћемо ми тада повратити нашу,
чвршће стежући дарове љубавног заноса?

Бахусе, кажи ми најискреније шта се збило,
зашто си све око мене опио:
и улице, и њене мачке раштркане по ћошковима
и јавор за чије се стабло држим
забодених ноктију…
А мислила сам да ће обухват драгог
око мог струка бити довољан да ме придржава.
Бахусе, макар ми шапни, где је сада он?

Душан Стојковић, Грделица

МОГАО БИХ...

Могао бих да пишем о љубави
какву ни руски романи немају –
од које би се постидели и Ана
Карењина и Вронски и Толстој.

О љубави прошлога века, Лоло,
која би у теби пробудила љубав.

Могао бих је у своје руке ставити,
у љубави те сакрити и чувати од
времена твоју н е в и н о с т.

И самог себе прогласити кривим,
ја не умирем за тобом,
ја за тобом ж и в и м.

Божица Везмар, Зубин Поток

ЉУБАВ

Љубав не бира године
Не мери време
Не пита за разлике

Бојиш се
Волиш је

Носе те ветрови
Пролазе дани
Мислиш
Остајете сами

Дође Загрли те
Љуби
Воли те

Онда се пробудиш
Очаран
Лепотом и смехом
Ниси погрешио
Срећан си због ње
Она Воли те

Марина Т. Стојанова, Скопље, Северна Македонија

ВИНО И ЉУБОВ

Ја кревам чашата за деновите да траат,
од сонцето стоплени,
од дождот искапени,
залеани пенушките крупни под родот
тежок,
облеани со сласта на соковите бистри.
Како млада румена невеста во прегратка,
опиена од бескрајна љубов.
Ја кревам оваа чаша
за слогата и мирот да царуваат,
разумот на бистриот ум да владее
во денот, исто како и во ноќта.
Ја кревам оваа чаша за сите нас!
Љубов да имаме, најмногу
кон животот кој го живееме,
за другите, но и себе да се почитуваме.
Како што блиските ги љубиме
да ја чуваме земјата која род дава,
а љубовта во вино да ја преточиме.
Вино за љубов наточете во чашите
да испиеме за сите нас кои сме тука,
да траат сеќавањата за миговите среќни,
за средбите св. Трифунски да бидат вечни!
На здравје!

ВИНО И ЉУБАВ

Подижем чашу за дане да трају,
загрејани сунцем,
окупани кишом,
заливени крупни плодови,
заливени слађу бистрих сокова.
Као румена млада у загрљају,
опијена бескрајном љубављу.
Подижем ову чашу
да влада хармонија и мир,
разум бистрог ума да влада
дању и ноћу.
Подижем ову чашу за све нас!
Љубав да имамо, највише
према животу који живимо,
за друге, али и себе да поштујемо.
Као што љубимо своје вољене,
тако да чувамо земљу која род нам даје,
а у вино да љубав улијмо.
Сипајте вино за љубав у чаше
да попијемо за све нас који смо овде,
да трају сећања на срећне тренутке,
да сусрети Св. Трифуна буду вечни!
Живели!

Љубиша Војиновић – МАЈСТОРОВСКИ, Петроварадин

ПИЋЕ БОГОВА

Са падина Фрушке горе,
река грожђа, кад потече,
напитак се рајски цеди,
од свитања до у вече.

О вину се, вековима,
испредају многе приче,
уз њега се људи друже,
и радо се песма кличе.

Да је вино лековито,
никад` није било спорно,
ништа душу не окрепи,
ко то пиће чудотворно.

Виногради благородни,
и њихова поља сува,
напитак нам Божји дају,
док их свети Трифун чува.

Сремски Карловци,
14. фебруар 2018 лета Господњег

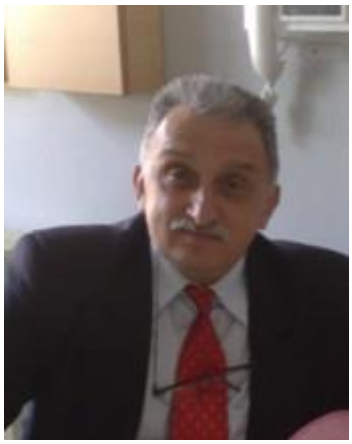

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац

БУРМА

Наздрављам ти ноћас планино моја,
теби која грлиш небо,
реке и цветна поља.
Наздрављам Ани Карењиној
и свим јунацима храброга строја.

Јесењин је вином исписао песме,
негујући увек „принцезу поспану“,
величао живот, величао душу
и дане и ноћи што у песми стану.

Ја уз вино желим да ти се одужим,
уз пољубац нежни руке да ти пружим,
уз музику тиху да нас ветар носи,
љубави, жено са цветом у коси.

Рађање и умирање све је у тој чаши,
сузе, пољупци и заљубљени погледи наши.
У чаши су песме већ заборављене,
у чаши и данас твоја бурма стоји,
испијам је ноћас, у очи те гледам,
то је бурма твоја, ја је вину не дам.

Алех Сашка, Лазаревац

ПИСМО БРАТУ

Теби брацо шаљем ове поздраве
и са вјечном радошћу у срцу
која непрестано тјера тугу од себе,
сакупљам сјећања и мисли
које су дошетале у ову ноћ.
Велик је ово град
и свјетла уличних свјетиљки
лелујаво се протежу
облачећи град
у неку свјетлуцаву кошуљу
дајући му нови живот.
Све је тако охоло другачије овде,
и сва та величина чини да се плашиш
и осјећаш тако сам и удаљен и тако мали.
А,ипак кад помислим
да исту ову ноћ дијелиш
и ти са милионима других бића
дотичући крајичком маште
и ову градску вреву
у којој сам ја,
бива ми лакше.
Знаш, можда међу милионима звијезда
које се ноћас пале
у овом великом,
туђем граду,
спазим сјај Твојих очију,
јединих братских очију
што погледом си управио према мени
ону негдашњу дјечачку жељу
да заувијек останемо у царству
наших тајни и времена
што остало је за нама.

Чини ми се да све тако брзо прође
као љетни пљусак који намјесто
олакшања,
нанесе неку тежину у зраку
која гуши и дави.
Сјећам се и сад док ову ноћ
тајанствено дијелим са Тобом,
наших игара и стиска
Твоје руке,
јединe братске руке,
док смо управљеног погледа
у далеке обрисе великих градова
на мапи,
осјећали дрхтај чежње
према том великом простору.
Сад сам и ја ту,
у том великом граду
и нема више тајне.
Није брацо ништа
како у својим дјетињим маштама
видјесмо Ти и ја.
Истина, велик је ово град
и има мјеста за све,
има много,
толико много
сјаја и свијетла,
ал немају времена
за љубав, за оца, мајку,
брата, сестру,
немају времена за тренутке
какве красе наша сјећања,
Твоја и моја.
И када једнога дана побјегнем
и отклоним умор од себе
што ме овде дави,
нећу понијети
никаве успомене,
нити ћу стезати срце
што спрема се
сваки час да заплаче.
Затворићу врата за собом
и понијети кофер
оних сјећања
што донијела сам их овде.
Стезаћу Те у загрљају
дуго и срећно
брата свога!
Осјетит ћу се спокојно
и слободно,
како дуго, заправо дуго
нисам била.

Verica Radenković, Niš

In vino veritas

Nisam vinopija prava
ali kad vino popijem
moje zadremaju muke.
U srcu seme tuge
ne treba sejati
ko zna hoće li nas
već sutra sunce grejati.
Staro vino moga dede
očuvaće mene zdravu.
Malo ljubavi i malo vina
sve do groba mene leče.
Imam samo sebe i vino,
čistog mirisa puna je čaša
pa crvene sveće palim
i iz najslađeg sna te zovem.

Marko Stošić Stomark, Beograd

LJUBAV

Ima jedan čudnovat cvet,
njega poseduje ceo Svet.
Neobjašnjiv, pun iznenađenja, zahteva potražnju,
održava ljude, ako mu bar malo poklone pažnju.
Ne košta ništa,
a svaki čovek na kugli zemaljskoj
pored njega iznova zablista.
On je nevidljiv, oblika nema,
ali je vlasnik svačijeg uma, svačijeg tela.
Izmami osmeh, donosi radost,
najbolji drugovi su mu i starost i mladost.
Ime mu je poznato, svima znano,
za ljubav vreme nikad nije stalo.

Maja Marinković, Subotica - Irska

LJUBAV

Koliko vode u mom telu ima,
toliko sam od ljubavi sačinjena,
misterijom njenom obavijena,
pa zauvek ostaje nedokučiva.

Možda samo u tišini snova
postoji način kako da iskažem
da od boje ljubavi mi nema draže,
nit' zvuka do njenog slasnog zova.

Nalazi se u isto vreme
u visinama, kao i dubinama,
prepliće se sa svačijim sudbinama
čijih težina sobom spira breme.

Mogla bih život ljubavi da posvetim
i kroz ove reči shvatam
da ljubav život je,
svojom mi milošću pomaže da osvestim
da najlepše može da me okrepi
ljubav, kad njene prihvatim darove.

Biljana Vidović, Pančevo

TOPLINA VINA

Sveto drvo od davnina
od tvojih plodova nastaju čarobna vina
za zdravicu svakog slavlja
čoveka koji živi u duhu pravoslavlja.
Sveti Trifun tvoje grane čuva
ledni vetar kada duva.
Nežno sunce tokom leta umoli da sja
tvoj plod da se zdrav razvija,
suze iz oblaka šalje na te
da plodove tvoje zlate.
Grozd raskošni na trpezi
careva često gost beše
još češće u obliku isceđene smeše
koja i dušu tiranina zagreje
prinudi ga da se smeje.
Eh, šta mogu za te reći ja
dok u oku mome suza sja!
Tekućino pitka opijaš polako
jednom si me opila tako
ugrejala moje srce ledno
učinila da se osećam manje bedno.
Tekućino Bogu mila
život si mi te noći spasila
crvena kao krv vrela
moju bol si odnela.

Драгутин А. Ђукић, Чачак

Светога Трифуна трон

Земља Србија -
свето пространство...
Између постова, слава
и пијанстава,
разбашкарила се
као уснуло царство.

Цијело си љето
ваздух удисала
Крушевца, Александровца, Тополе...,
Шумадију у себе примала
и више се пута заљубљивала...

Не жале се пића Рубина,
посебно не вина
укусна, која слави и Овидије.
Са скела скачу жестоки момци, чека их дубина
и спасиоци - амфибије.

Прича си да си, о моје несреће,
лако прихватала цвијеће,
вином наливала
и припита ме дозивала.

О животу, а уз вино,
срицали смо вјешто, фино
и одлазили у кино.
Дуго љето опјевавали римом,
да не би смо били
затечени зимом.

Наши дани удвоје,
којим нас подари Бог,
били су лијепи и моћни.
Сјећам се тренутка сваког,
до најдрагоцјенијег - ноћи.

Моју драгу заведе Плиније,
за навијек. Не, нема шале!
Сад рубиново вино пије
‘сред пјесничке Багдале...

Славица Максић, Београд

ЖИВЕЛИ

Љубав је као вино
Греје и опија
Што више пијеш
све више је има.

Наздрави оној коју волиш
Од срца, из душе
Ако не одговори
Није она права.

Не оклевај, потражи другу
Лако ћеш је наћи
Сигурно те чека
Са чашом у руци.

Да одете тамо где
Још нисте били
И стигнете скупа
Одакле сте пошли.

Čedislavka Popović, Bačko Dobro Polje

LJUBAV I VINO

Pod svetlima sveće tvoj osmeh sja
crveno vino baš mi noćas prija.
Kapljice vina na usnama stoje
uzbuđeno kuca toplo srce moje.

Dok ljubav pleše u staklenoj čaši
ređaju se vreli poljupci naši.
Ljubav kao vino u strasti dozreva
dok duša najlepšu pesmu peva.

Novi dan se rađa u sunčanom sjaju
srećna i snena u tvom sam zagrljaju.
U tvom pogledu i mirisu vina
moje telo obuzela je milina.

Ljubav raste ko loza vinova
Svaki tren sa tobom ko' biser iz snova.

Миле Лисица, Бања Лука

ТРЕБА ЗБУНИТИ ЈЕСЕН

Спавао бих у твојој души
Ноћас

Треба збунити јесен
Расклопити зглоб по зглоб
Пустити свеж отров да капље из ока
Нека капље танко по крову
Нека гужва под кожом улице

Треба
Треба оздравити нашу бол
Блуз тек опалог лишћа

Бити само јесен

Јесен
Коју је благословило море
Дубоко у нама

Треба
Треба збунити јесен
Расклопити зглоб по зглоб

Уснама

Славица Јовановић, Мачвански Прњавор

ВЕНЧАНИЦА ОД ПЕНУШАВОГ ВИНА

Гушчијим пером исписујем риме,
слутећи песниково ходочашће,
Гане ме стих чудесних лира,
живот ми је као мед и саће,
прожет трептајима емоција.

Прожима ме еликсир љубави,
вино ми је до тебе пречица,
ја јесенас засадих винову лозу
и примила ми се свака резница.

Венчаница од пенушавог вина,
а очи ти као лучевине,
ти си спокој свих неспокоја,
срце ми се топи од милине.

Ти си опојнија од шампањца,
тајанство које земљом хода,
У мени будиш старог знанца.
цара и роба, од олтара до одра.

Ја ћу те увек назвати песмом,
јер то је моје вечито гесло,
даћу ти надимак од миља,
од пупољака, смиља и босиља
са дивљењем ћу гледати то лице,
које и Небо благосиља.

Mediha Tufekčić, Donje Babice - Turija

LJUBAV

Prava ljubav,
ona za koju sam spremna učiniti sve.

Granice preći, voljeti do kraja života.
Biti nečija ljubav,
biti vrijednost nečijeg života.

Živjeti u miru,
imati svoj spokoj i srodnu dušu.
Znati živjeti, oslonac imati.
Porodicu voljeti, za dobro se boriti.
U Boga vjerovati, grijeha se kloniti.

U skladu sa lijepim živjeti, jednog voljeti.
Iskrena biti i zauzvrat ljubav imati.

Prijateljstvo graditi, porodicu čuvati.
Ljubav pružiti i ljubav uzvratiti.

Dragana Jović, Beč

RUMENA

U rumeno podne, rumena si stala
i rumeni hleb pružila mi ljupko.
Sva rumena tako, pojiš me polako,
tim rumenim vinom nestvarna devojko.

Rumeno je sunce natopilo polja.
Rumeno mi srce, ne kuca, već skače,
ponovo ću tvojim pojiti se vinom,
kad noć prekrije kuće i vrtače.

Тамара Драгић, Бања Лука

ИЗЛАЗИШ МИ ИЗ РЕБРА

Излазиш ми из ребра
Из сваке поре и пете
Кујем те од чистог сребра
Ниси са ове планете

Излазиш из мојих снова
Из тмине поспане главе
Док пада суза нова
Постајеш дио јаве

Излазиш из таме ума
Прашине давне и меке
Нит стида нити разума
Већ само слутње далеке

Излазиш из тешке боре
Сумњама к'о концем ткан
Са тобом локва је море
А вјечност тек један дан

Драгојла Дивјак Топаловић, Стара Пазова

ПОДРХТАВАЊЕ

У ове студене и вечерње сате
подрхтава рука са чашом вина,
гутљаји моћни мисли би да скрате,
у њима, мили, љубав си једина.

После сваке капље очи се сјаје
ту је твоја чаша, к`о сена ме чека,
моја ће мука лакше да траје
кад ми додирнеш усташца мека.

Уз чашу сам вина у самотној ноћи
да тихи јецаји душу ми не сломе,
без тебе ми туга не може проћи,
о теби не бих да причам никоме.

И баш зато вино своје чари има,
као топли ветар ка мени те носи,
не могу ти ништа колутови дима,
блисташ, као прамен, још у мојој коси.

Aleksandar Čarkić - Calgary, Alberta, Canada

LJUBAV JE KO VINO

(DEKANTIRANA LJUBAV S ČETIRI RUKE,
"PRODIŠE" I RAZVIJE SVOJ SORTNI "BUKE")

Ljubav sve veruje i svemu se nada,
iskrena i prava, nikad ne prestaje,
ko "dobro vino kad se otvori", tada
"i suvo i slatko" u kompleksnost staje,

izbalansiranost u izraz aroma,
u ljubavnu autentičnost porekla.
Ljubav se vrti u čaši aksioma
da bi trag "suza", miris i ukus stekla,

kvalitetnija, kada joj opus duži,
kad je obostrano uravnotežena,
mulja se i cedi i stari da pruži,

penušavac beli, kupaža crvena,
posebnu atmosferu za poseban tren,
u flaši umetnost, veri simbol vatren.

Вера Миливојевић, Уб

СЛАДОВИНА

Ал мирише
тамјаника
у дане јесење,
исто, ко кад
први пут си
пољубио мене!

Румен шира
виноградом се
развила
те заувек
наша срца
у једно спојила!

Свети Трифун
благослов нам,
први, дао
и прве зиме
у нашој нас
црквици венчао!

А, сад, док
гледају ме
твоје снене очи
нека љубав.
сладовину
и ове ноћи точи!

Сладовина,
слад од вина,
рајске чари има
благо срцу
што у том сладу
буди се јутрима!

Тамјаника
наша лоза
стара
ванвременске
осећаје
ствара!

Првослав Пендић Пенда, Крушевац

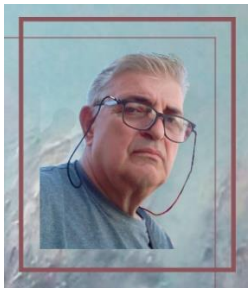

ЉУБАВ ВИНОМ БОЛИ

Вино! Вино, црвено дајте,
А ви господо засвирајте.
Запевајте о њој и вину,
Да ме опију не дајте!

Вином точите бокале
За љубав њену и очи плаве.
Њима прво, па да запевају
Ону о мајци кад преклиње сина.

“Мани се вина, само њу воли
Ти се вином тешиш, а њу љубав боли”.
Свирајте господо свирачи!
Ту, баш ту ми запевајте.

“Дајте вина хоћу лом
Дајте музику на сто”.
Руменијег дајте ко образи њени,
Хладној зими, плавој жени.

Свирајте господо свирачи!
На танкој жици ме нађите,
Од дима и вина будите јачи
Душу ми на памук вадите.

Вино, вино ми дајте
Лек за душу отпевајте.
Хоћу да чујем крчму и планину,
О крчмарици и руменом вину.

Ноћас да ми нисте сели.
Ноћас кафану и вино певајте,
Нек’ зађуте ”Багремови бели”
Певајте ми ”Виногради зрели”.

Почните са граном од бора.
Хеј Марице вина нам донеси,
Ноге босе нек’ милују росе.
А кад сване рујна зора,

Вино и свирачи нек ме кући прате
Њу нек ми пробуде, па нека се врате...
Ипак има нешто што се више воли
То је љубав њена, што чека и боли.

Stojanović Gordana iz Beograda

CRNO I BELO

Razgovaraju grožđe crno i grožđe belo
Tako nam je lepo kad je vrelo
Tad u našim zrnima puno šećera ima
Biće od nas dobrog vina.

Na stolu su pune čaše
Poslužuju vredne snaše
Ona pije crveno a on belo
Od ljubavi i od vina
Gori i jedno i drugo telo.

Dajte vina, nazdravite
Novu ljubav pozdravite
Nek im ljubav burno teče
Kao vino ovo veče.

Драгица Илић - Панчево

ЉУБАВ И ВИНО

У себи носе моћ и чаролију
опојну, слатку и жестоку.
Поруку шаљу кроз ужитак
док чула стварају паранoју.

Баршунастим додирима
свиленкастим укусима,
раскошно исписују ноте
мелодијом својом срца кроте.

Питкоћом својом изазову тајну,
вечне помаме у бескрају.
И љубав заволи вино,
и вино испија љубав.

Љиљана Соколовић, Прокупље

ПРЕТАКАЊА

Чекам да ме отвори то вино,
Затворено и устављено
Задатим, а унапред
Издатим Оквирима,
Тим слабашним стакленим границама,
Хладним сутрашњим крхотинама,
Што покушавају да зауздају
Величанствене пламтеће светове
У твом оку.
Хрлим ти сваким наредним гутљајем,
Све извесније и све лакше,
Мекано и опојно,
Детиње чисто и огољено.
Радосно расцветавам и свесно
самоуништено
Подижем своја једра
пред овом буром што надолази.
Сваким гутљајем исписујем
нове најтише речи
На твојим уснама, тек испиљене.
Чекам да ме отвори то вино,
Да се винем у твоје дубине
И коначно отворим себе,
заробљену и устављену
Задатим, а унапред издатим оквирима.
Неустављена силина
једино љубављу уобличена,
Вино што нас пресипа,
растаче и васкрсава.

Maja Đukanović, Čačak

DOK VINO SE PENUŠA I K'O RASINA TEČE

U stvari, kad bolje razmislim,
Život je naš, K'o buteljka vina,
Ponekad gorka, Ponekad fina.
Na stolu stoje Spojene čaše,
Isprepletane K'o sudbine naše.
U jednoj je pelin, U drugoj je med,
Ispijam onako kako Na koju dođe red.
Vino me polako Obara s nogu,
A ja se borim Koliko mogu.
Kroz glavu mi teče Hiljadu reka,
Osim onih glavnih,
Tu je i pritoka neka.
I te mi pritoke Haos prave,
Kad prodube vir
U potiljku moje glave.
Pa me povuku U dubinu jaza,
A meni se čini Da tu je baza.
Da od te osnove
Moram poći, Kroz reke života
Do sebe doći.
Kako bih pronašla
Onu sebe pravu,
Razbistrila od vina,
Već pognutu glavu.
A vino protiče
K'o Rasina dalje
Ostavlja poneki ožiljak
Da u meni traje.
U tom se magnovenju
Otreznim istog trena,
Od mene ostala je Još samo sena.
Pred tobom razgolićena
K'o kip uspomena stojim,
Navikla da i poraze U pobede brojim.
Vino mi pitko šenluči po glavi,
I tad ti priznam Da jedini si i pravi.
Pa ti se polako Pod kožu podvučem,
Da te ljubavlju opijenog
Još jednom dotučem.

Валентина Милачић, Бања Лука

ЛАБУД И ЉУБАВНА ПЈЕСМА

Сутон је,
стуб, из језера једро,
на њему галеб чучи,

боје на хоризонту
несвакидашње за децембар,
патке и гуске клизе по води,
неколицина шетача у журби.

Један лабуд молу пришао ближе,
непомичан дуго мирује на води,
урони каткад и крилима
све око себе забијели,

лабуд, бисер језера,
крилима плијени тајне
неба и воде,
слијева боје, стихове,
у слику љубавне пјесме.

Zvjezdana Preradović, Beograd

PRONAĐENA OMAMA

Zna li ljubav krasnopevom
ocaklinu svoje odanosti,
k'o plamičak u traženju,
k'o odlaganje večnosti, prepoznati.
Moje oči, od suvog vina
purpurom tvojih zenica se poje.
U bludnom penušavcu odložismo Večnost.
A trebalo je mnogo...
..... mnogo sunaca unedriti i zalučiti.

Tražismo se u džepovima lutalica,
na obalama reka prolivajući omamu.
U brokatnim kićankama što se uz bedra
sljube pronađosmo vetar.
Na uglu gde crtaš tuge
zakitih hibiskusom nedra.

Siđi niz šume eho.
Pusti obećanja strninom brda.
Ne ostani prašina na putu.
Nudim ti ciklame
sa vinskim mirisom zagrljaja

Мирослава Смиљанић, Крушевац

ЉУБАВ И ВИНО

Славимо празник Св. Валентина
као Дан заљубљених.
Слава онима који се воле
и уживају у њиховој љубави.
Истог дана је Св. Трифун,
дан када се режу чокоти.
То је у традицији.
Да виноград боље роди.

Сећам се када сам мала била,
када ми је баба говорила
да су у брдима подруми били
и тамо су вино оточили.
Буриће су са шајтовима имали
и на њима су вино точили.

Други је народ раније био,
када прође поред подрума,
узме крчак да вино наточи и вино пије.
Стари кључ оставља где је био
и свој пут наставља.

Тако, сећам се, када сам млада била,
са мојим драгим сам у виноград одлазила.
На Св. Трифуна неколико чокота орезали,
вином просипали.
Вешалице понели, ручали,
на снегу се мало ваљали,
са снегом се грудвали и вино пили,
вино смо мало више попили.
Волим драгог кад му низ образ вино тече.
Сећам се и ако је то давно било.
Вино је свуда присутно
Од рођења, крштења и упокојења!

Сандра Миладиновић, Мајдево

СВЕТИ ВОЗ...

Небо је сведок да очи виде
Исто што душа осећа
Па пише стихове срцу што куца
У ритму слободе титраја
Ако постојиш ја бих ти дала
Моћ ветра што милује и ломи
И тако узаврео заволиш ме сву
Или ме помахнитао сломиш!

Знам није љубав игра лагана
Већ виртоуза немирног дело
Кад ниси спреман да се сав даш
Звоно не звони већ јеца цело
Низ реку узаврелих уздаха
Од патње надолазе немирне струје
И небом круже јата птица
Без циља кликћу и пољем брује!

Кад свети воз ниоткуда
Одједном предвођен локомотивом
Заломи крајем као да зна
Шта ће све бити, шта је све било,
И када вагони прикоче
Зашкрипе шине сањиве
Ја чекаћу те само да знаш
Са очима срне рањиве!

Сићи не хули и не ћути
Ил само лагано продужи
Из вечности се искрцај тад
И плови лађом што морем кружи
Ликови су јој без црта
Непрепознатљиви и непознати
Видим да ниси схватио
Што срце боли кад душа пати!

Небо је сведок да очи виде
Исто што душа осећа
Па пише стихове срцу што куца
У ритму слободе титраја
Ако постојиш ја бих ти дала
Моћ ветра што милује и ломи
И тако узаврео заволиш ме сву
Или ме помахнитао сломиш!

Миодраг Глигоријевић, Параћин

ЈУХОРСКО ВИНОГОРЈЕ

Да л су виле ил анђели
Под Јухором васпосели
Ил је можда Свети Трифун
По промисли вишњег Бога
Посадио да рађате
Где год крочи српска нога
Па кад роде виногради
Србин вином да се слади
Па да пуни он буклије
Њиме колач да прелије
У весељу да ужива
Покојнику гроб прелива
А мој деда, сад се сећам
Када баба кући није
У подруму њему дођу
Исписници и комшије
И поред њих и ми, деца
Пијуцнемо вино лепо
А деда се, канда грди
Сам помало, бем ви пепо
Ту се чују ратне приче
Мртав Немац преко Немца
Не могу да се преброје
Па се сад често питам
Да л ти Немци још постоје
Кад се добро понапише
Задњег Швабу тад убише
Станте старци - баталте се
Оставите им неку клицу
Требаће нам у копање
Да нам раде под надницу

Бранко Ћировић-Ћиро, Ћићевац

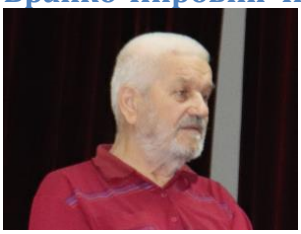

ДЕСИЛА СЕ ЉУБАВ

Једне зимске ноћи
Љубав се десила
Топла соба, камин
Крај камина Вила.

Дискретно је свијетло
Ватра у камину
Крај камина Весна
Причамо о вину

Створено за љубав
Ово зимско вече
Проговори Весна
Уздах јој се оте
Тихим гласом рече
Вилом те животе.

Крајеве камина
Топли пламен ближе
С Весниних очију
Топли осмех стиже .

На столу су пуне
Двије чаше вина
На радију пјесма Лијепа Емина.

Ја сједох на софу
Крај лијепе Весне
Нахрањен љепотом
О Емини пјесме
Рекох Весни: Срећо,
коначно смо сами.

Ово зимско вече
Љубав иште мами
Загрлих је снажно
Чаша с вином тресну
Спојише се тјела
Уз ватру и пјесму.
Завршисмо тако
У постељи мекој.

Ја дочеках зору уз лијепу Весну
Сад о томе пишем
Ову сјетну пјесму, уз ватру и вино
Једне зимске ноћи
Крај старог камина
Волео сам ВЕСНУ.

Мирослав Мика Кркић-Ћићевац

ПРАВА ЉУБАВ

Од кад ти у мом срцу
Упали ватру
Ја похита да у твом
Упалим исту такву.

Осетио сам да она
Није обична
Да букти и жежи
И да моје срце
Од ње не може да бежи.

Ја нисам никакав врачар
Ал сигурно је то
Неки Божји дар..
Проценио сам да то
Није обичан пожар,
Који ће да протутњи
Спржи и спали
И у души ми
Згариште остави.

О томе нисам имао
Никакво знање,
И не знам одакле ми
Такво самопоуздање,
Одмах сам почео
Да радим на томе
Да исту ватру упалим
У срцу твоме.

Кад сам видео
Да и у твом срцу
Иста таква гори
Било је питање само
Дал ћемо знати
Да их сачувамо.

Расле су обавезе,
Притискало ме бреме,
Али све то нема везе
Налазио сам време
За ватру твоју
А и ти успешно
Ложиш ватру моју.

Живојин Манојловић, Крушевац

РОБ

Усне
Жељом испуцале
Вином

Мелем
Страсти целивам
Обзорјем
Умивам
Топлином даха
Обгрљен
Краткоћу ноћи
Дужим
Магију трена
Као слободни роб
Служим

Мира Томић, Младеновац

ЉУБАВ И ВИНО

Дали ме вино опије
Или оно што се крије?
Љубав та вечита тајна
А замисао и осећај бајна.

Када те погледам у глави ми се заврти
И знам да ћу те волети до смрти.
Љубав је јача од сваког вина и пића,
А осећају је сва жива бића.

Када се помеша љубав и вино
Свакоме је лепо и фино,
Лепо је пити црвено,бело или розе вино,
А још лепше волети силно.

Љубав опија јаче од вина,
А то свако срце у себи има.
Да буде опијен тим рајским пићем
И да има потребе за сродним бићем.

Jovica N. Đorđević, Negotin

ŠTO TE NEMA

Kada sunce biser toči,
za počinak sve se sprema;
pitaju se moje oči,
da te vidim što te nema?

I dok lahor grane njiše,
podno stabla šeboj drema;
tvojom kosom dok miriše,
pita lipu što te nema?

Iz oblaka mesec niče,
noć raspreda od kalema;
sa severa zvezda kliče,
da mi dođeš što te nema?

I dok duša Bogu hrli,
pod pokrovom od satena;
nežno humku mi zagrli,
kad mi dođeš, kad me nema.

Драгана Миленковић, Врњачка Бања

НОЋ ВИНА И ЉУБАВИ

Занећио цвет на откосу траве,
чежња је заспала у наручју биља;
звезде се ноћас на чокоту плаве,
опијене мирисом грожђа и смиља.

Спустила се роса у сокове зрна,
ту ће се сакрити обећана срећа;
неко пребира по прстима струна
и тражи песму уз пламен свећа.

Рекама опојним немири теку,
таласи сећања ка ушћу воде;
траже једну стару, љубав далеку,
где живи чежња и море слободе.

Вино ће потећи кроз вене живота,
грожђе к’о и цвеће почеће да вене;
кад нестане мирис, његова лепота,
остаје тајна у очима жене.

Aleksandra Vranić, Bratislava

Samo na trenutak

Ljubav - vino bogova
u krhkoj čaši.
Ljubav - lako se gubi,
pa iznova traži.
Ljubav mnogo obećava
pod dejstvom vina,
emocija snažnih,
i slatkih laži.
Nastane mećava
dodira, uzdaha i tišina.
Probaj gutljaj vina,
zagrli me nežno.
Biću blago talasajuća svila,
meka i fina,
ljubiću te neizbežno,
toplo i snežno -
biću tvoja mila.
Samo na tren -
ostani još malo snen,
u ovoj noći ljubavnika
pesnika.
Ti kao Dioniz
bićeš moj bog,
ja ću biti tvoja mis
u centru sveta oholog.
Zato pusti
nek te vino opije.
Zaboravi na sve,
jer možda nikad više
neće biti ovakvih noći,
kad cela treperim,
smrzavam se, topim se,
a ipak mi je divno.
Da li je to ljubav,
ili samo vino?
Oh, smejem se
opijena milinom.
Možda se nikad više
neće ponoviti
ovaj trenutak,
kad igram po zenitu bosa
sa tobom i čašom vina
korak po korak.
Da li je to java ili san?
Bez obzira na to
budimo kao vino
opojno.
Zapamti ovaj trenutak,
jer sutra može sve otići
u nepovrat.
Sutra mi možeš biti nepoznat.
Novi dan
izbrisaće ovaj san.
I opet noćna tmina.
Ti ipak
nemoj nikad
nikoga da poljubiš
tako, kao što si ljubio
mene sad -
sa ukusom vina.

Ана Вилотијевић, Чачак

ПОЉУБАЦ

Вино реско,
арома опија,
као да је
туђе место у
мојим грудима.

Вино реско,
арома опија,
као да је
невешто срце
које пробија.

Вино реско,
арома опија,
клати се дах
на омчи година.

Вино реско,
арома опија,
додир тишине
кроз светлост узима.

Вино реско,
арома опија,
у уху дивани се
ред стихова.

Вино реско,
арома опија,
око струка руке,
пољубац у потиљак.

Dragana Stričević, Pančevo

VINO I LJUBAV

VINO ću piti,
I S tobom biti,
pevati pesme ,
naše stare,
uz zvuke najlepše gitare.

I otvoriti dušu svoju ,
za najtananije osećanje.
za osećanje ,
zvano LJUBAV.

LJUBAV , što
U srce dira
I daje nam mira.

LJUBAV I VINO
dva drugara stara,
mostove među ,
nama stvara.

Snežana Popović, Kruševac

Vino rumeno

Kao san letnje noći, opilo me.
Kao feniks iz pepela podiglo.
Bodrilo i hrabrilo
u meni sve probudilo.
Razgalilo me…vino rumeno.

Kao more uzburkalo.
Kao santu leda otopilo.
Telo se od njega zažarilo
srce zaigralo, dragog se uželelo.
Zanelo me…vino rumeno.

Kao biser na dnu okeana dotaklo.
Kao ringišpil zavrtelo,
čaroliju čudnu pokrenulo.
Snovima me približilo.
Sa mnom se zbližilo…vino rumeno.

Kao ratnika, osnažilo me.
Kao nestašno dete smirilo.
Žedne života, napojilo,
samoću moju oteralo.
Nije me izneverilo…vino rumeno.

Оливера Синђелић, Шабац

СЕЋАЊЕ

Моја је стрина била из Баната,
код нас је дошла са сватовима
у кочији са два красна бела ата,
на срећу и радост и чуђење свима...

Моја је стрина била из Ватина
малога села поред Вршца града,
била је са нама пет сретних година,
на велику жалост умрла је млада...

Она је красна и мираз донела -
богата беше девојачка спрема -
и још калеме из свог винограда
грожђа каквог у нас нигде нико нема.

Црно и бело, седеф, биљур зрна,
нов виноград ниче, разви се и буја,
од града га штитише јата врана црна,
свети Трифун од грома и силних олуја.

Тај виноград још постоји и траје
на радост срнама, на срећу птицама
и још увек добру, родну бербу даје,
још се ноћу скупљају куне по живицама

и вилини коњици у лози се гнезде,
а бели се лептири међ ружама скривају,
док се буде прве над долином звезде
чворци мирно под стрехом колибице сниваају.

Правили смо вино, точили у бачве,
лепшег није било нигде широм Мачве,
чудили се Јадрани и житељи Срема
како таквог грожђа код њих нигде нема.

Долазили, гледали, куповали грожђе,
прослави се Ноћај, прочује се Гложђе,
но како дед рече „све буде и прође„...
Одавно је свела прва бресква бела,
године су прошле, мало ко се сећа
ко је била наша дивна Данијела
кћи Мила ковача из Ватина села...

Радован Синђелић, Шабац

У НАШЕМ СТАРОМ ВИНОГРАДУ

И последњи тихи дашак дана је свенуо
мирно и неприметно у мору траве поспане,
црн непрозиран талас мрака је кренуо
из букове шуме пењући се увис уз стабла и гране.
И целу земљу и све је на њој покрила
танким златим нитима проткана мрака копрена
ћутале су птице у гнездима чекајућ
Вечерњачу да изгреје
јер ова ноћ сећања је била њена.

Упрегао је месец у своја велика кола
четири прекрасна снажна вранца
иста ко некад дед Милош
што је имао у шталама својим
и зауставио их је изнад дубоког
планинског кланца,
чијих се сивих сенки у сновима још увек бојим.
Полетео је из дома свог у срцу прастарог бреста,
гавран црни злогук мртве душе да изброји
на трен му затрепери сенка изнад винограда,
а онда је брзо неста ...

Деда је волео да лети буде у винограду
и са њим беше Гавра његово псето верно
и стари Алмедин ислужен
наш коњичак ноћиваше ту,
волели смо га неизмерно...
На дрвеном крову ћерма
са главом спуштеном на груди
изгледало је као да се клања
спавао је све док прва зора не заруди
Љубинко ветрогоња наш шарени петао луди.
Чим би дед за виноград упрезао
стара кола он би скакао у њих.
И мачак Драгољуб преко стрњишта
и њива у први касни сумрак
дошетао би да с њима заједно сања,
скроман, миран и тих...
На трагу колибе мале спавали би он и пас
скупивши се у клупчад.
Некад би са собом деда повео и нас мале,
свога брата унучад.

Планула би велика ватра од крупних суварака,
пекли би пурењаке,
са плота би нас гледала стара велика сврака,
ружна и једноока,
али се нисмо бојали те необичне свраке ...
И она би добила свој део златних печених зрна,
та тужна птица црна ...

Шуштало би мирно лишће лозе винове
и шумеле су љупко бресака мирисних гране,
бели би лептири слетали на незатворене кринове,
страшило би се опрезно окретало на све стране
док би замишљен ветар шаптао своје руне,
до најближих чокота дошуњале би се куне
на наше поноћно сијело.
Оне су волеле више црно грожђе нег бело.
Усјајиле би очицама слушајући приче сетне
што причао би их дед,
крај мравињака би селе
и биле би заиста сретне
ко пчеле кад падну на мед,
те мале куне смеле ...

Те давне нестале ноћи сад само у сјећању живе.
Виноград дедин стари и дан данас постоји
и колиба у њему и данас траје.
А дед је жив још само у сновима мојим
у њима најслађу пуцад из своје руке ми даје ...
И некад зачујем лавеж исти ко нашег Гаврила
и засја месечина ко црног Алмедина
грива заблиста ко најлепша свила.
И жеравице оживе, разгоре се по пећи
црвене ко баке бледе
од тихог смеха њиховог учини ми се
ноћи неке да то Драгољуб преде.

У виноград понекад одем сам, дању.
Ноћу ме сенке плаше.
И чујем шуми лоза и као да ме пита :
- Сећаш се дечаче деда и старог друштва нашег ?
Где ти је брат малени што он некад не дође
зар заборави да овај виноград има
још увек најлепше на свету грожђе ?
- Ни секе нема да сврати - тужно чокоти шуме
- да видимо јој косу од злата,
да чујемо њене песме...
Венац од белих рада ко она нико исплести не уме.
Жељни смо, срце нам ледно.
Ја ћутим, шта да им кажем ?
Срце ми празна палата. Тешко је и мени бедном.
Ко тужни добошар о добош срце ми жалосно лупа.
Одавно нема мени моје сестре и брата. Па лажем :
- Доћиће они, доћиће заједно једном.
Бићемо поново скупа...

И рекао сам сину да виноград продати не сме.

Лазар Јовичић, Крагујевац

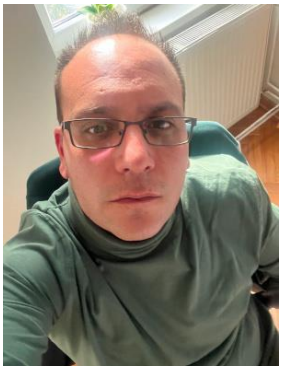

Само да по(д)сетим

За оно што смо чинили,
За оно што смо били,
За оно мало
Што је фалило да буде много.

За оно што јесмо,
За оно што нисмо..

Волим, боли, молим
Да стане,
Да сване…

Да удахнем дубоко,
Да кренем даље,
Да боли мање…

И такав никакав, твој, а сам и ничији…

Желим да ти живот пун здравља и среће буде,
Али не са било ким, али увек и свугде.
Да не луташ животом које куде…

А мени како буде…

За оно што могло је, а никада га бити неће.

Знаш све, али рекох да подсетим
И твоје мисли кад кад да посетим.

Мирослав Павловић, Крњево

КАД ЈЕСЕН УШЕТА У МОЈУ СРБИЈУ

Кад јесен ушета у моју Србију
и простре плашт по лишћу виновом,
на грудима јутра отворим капију,
умијем се, прекрстим и са благословом

пробудим моју сељанку - берачицу:
Частим је пољупцем добројутрења,
помазим по коси, а она, у лицу
добије слаткоћу грожђаног зрења.

Зрачак сунашца са њених образа,
пробуди птице, пчеле , бубамаре...
а оне, смером врелог путоказа,
увукоше се у дрхтај – у поре и дамаре.

Помешаше се с немирним лептирима,
што мекотом коже лепршаху тада;
крв се узбурка у родним кондирима
и у венама њених винограда.

Одједном, био сам десет година млађи:
Брао сам грожђе које сам често пробао;
и као дечачић, омађијан, у безазленој крађи,
шаку пуцади у сласт сам позобао.

Тад потоци шире кренуше низ брда винородна,
низ чокоте, низ лозје, низ шпалирску жицу...
и пуна кола грожђа измуљасмо до дна
и као приде, још једну котарицу.

Осећао сам како ври грожђе измуљано
и слатку ватру претвара у младо вино...
Не знам, да ли тад беше дан, или јутро рано,
или ведра ноћ са златном месечином?

Радојка Бјеливук Стојановић, Јагодина

РУКЕ

Твоје су руке путокази свемира,
Чудне путање ми откривају.
Сазре све воћке у мојим очима,
Милион сазвежђа ишчили.

Твоје ме руке проведу
Морем и пустињом,
Обалама далеког Сибира
Где ми покажеш да зима не долази.

Својим рукама сносиш сунце са свода
За моје очи.
У твојим рукама никада нећу запавити:
Куда?

Славица Д. Дамњановић Саша,
Бачка Топола

Пољупци вином обојени

Лампиони свитаца и звездица
На тепиху ноћног Неба плешу
Капљице вина рујна на уснама блистају
Уз тактове музике и са чашом вина у руци
Њише се тело твоје

Лелујање жеље лептирићи у стомаку
Тихи шапат певање искри из камина
Вином ме појиш са усана твојих што тече
Галоп Вранца у срцима
Жеља безвремена опија нас

У лету хватамо пољупце капљицама вина обојене
Постеља од паперја снежних Пахуља
Букет Различка посут кристалима вина
И жеље у нама
Поред черге пламти ватра страсти и неразума
Блистају капљице и трепере
Векове исписују
Стазе Живота и Сна цртају кроз крвоток теку

У чаши Небо се огледа
Буновна и од ноћи мамурна још топла тела
Жеља буди
Испијамо капљице вина разливене по телу
Лелујање жеље лептирићи у стомаку
Тихи шапат певање искри у камину
Птица Небеске зоре румен своју
У чаши вина огледа

Таласање жеље у венама
Бршљан око уморних тела
Пољубац вином обојен
Музика тихо нашу песму свира
Небеска зрна као пупољци девојачки

У сваком зрну сунца зрак се огледа
Усне рујне што на пољубац маме
У свакој капи вина блиста
Љубав у срцима затрепери
Црно вино на уснама жеље покреће
Свици у оку
Искре из камина дамарима плешу
У свакој капи Небеске росе
Срце греју

Музика нашу песму свира
У сагласју са жубором потока
И тихим шапатом поветарца
Црно вино Душу разгали

Дотакли смо Сан дотакли смо жељу
Чаша вина рујна руменило заласка сунца
Виолине звук Душом се поиграва
Срце жеља вара

Љубав ватре вулкана
Вранци венама галопирају
Капљице вина жељу појачавају
Вином ме појиш са усана твојих што тече

Јутарња звезда снене нас у постељи затекла
Пахуља плаштом сребрним обавила
Буновна и од ноћи мамурна тела жеља буди
Капљице вина рујна на уснама блистају
Речи љубави као реке ток са усана клизе
Капљице као креснице
Прапорци и Вранци галопирају венама
Небеска зрна као пупољци девојачки
Момче младо место не држи
Љубав га на крилима носи
Само на трен љубав твоја ме је дотакла

Капљице Сна и жеље још осећају усне моје
Љубав као кристална чаша у руци твојој
Ватре черге у капљицама што пољупце додирују
У срцу акорди звезданог Неба

Испијамо капљице вина разливене по телу
Сан као калеидоскоп
Руке склопљене у загрљај као сказаљке сата
Када се склопе
На трен Време стане
Капљице вина још на уснама блистају
Твоје срце и сада негде у мојој близини
Жељом куца

Снежана Марко Мусинов, Београд

За дане љубави свако радо наздрави

Засјај деликатна звездо љубавна
својим најјачим могућим сјајем,
не питај колико тога комплексног могу
и желим још нештедимице да дајем.

Своју емотивно сродну душу
знам сад већ од давнина,
ако иоле није добро,
рањива, ни сама нисам мирна.

Испијам осетљиву чашу љубави
како бих натенане чашу вина,
као срећу почетног
и последњег чина.

Попут сензитивног непца вино
што с радошћу црно упија
тако и наша дуговечна љубав
срца лепотом напаја.

Ко каже да временом
љубавни однос јењава
искусио није разумевање
које се новим даном повећава.

Нектар топле приче љубавни
кад постане моћно ударни
поене драгоцене збраја
док двоје у једно спаја.

Ljiljana Fijat, Novi Sad

OD LEONA

On je na putu od Leona do
Hospital de Orbigo-a,
24. dan, sa više od 500 pređenih kilometara
puta Kamino de Santjago.
Jedna od najdužih etapa po ravnom terenu
i prženju na suncu.
Ima još 300 kilometara do Santjago-a.
Srešćemo se, uskoro.
Kao kada vilin konjic padne u vodu, zagrliti.
Na zemlji u kojoj bi trebalo da probamo dobro
vino i slušamo fado.
Kraj nas gaziće sitnim ili dugim koracima
hodočasnici putem ka moštima
Svetog apostola Jakova.
Ali, on, kao usporeni film, zategne tetive,
kada kaže, preko telefona,
da bi bilo dobro,
kako je pevao Carlos Do Carmo,
da odemo u Lisabon,
grad svetlosti,
izvezeni produženi morski šešir,
jer postoji žena,
voljena žena njegovog života,
ali to nisam ja.
Nije ni važno.
U iznajmljenoj hotelskoj sobi
nazdravljaćemo vinom i otići na spavanje,
izbrojavši kilometre i kilometre,
pošto nas je Kamino menjao svakim danom.
Sve više smo upoznavali sebe i druge.
„Bićemo izvan svih naših očekivanja“, kaže,
dok izgovara njeno ime,
u sobi punoj otetih uzdaha fada.

Живота Трифуновић, Кобиље

НИКАД НИЈЕ КАСНО

На столу чаше и флаше са вином,
на постељи мешкољи се жена.
Ја на столиче сео, дремам
и присећам се успомена.

Чарам испод догорелог пања,
искрице светле у ноћи.
Прошлост дамарима одзвања...
Сад не знам куда ноћас поћи.

Гледам у жену, гледам у флашу, ...
Ех, те лепе, а прошле успомене.
После две три чаше црног вина,
опет се нађох у загрљају своје жене.

Слободан Милојевић, Пасјак

ДРОЗОФИЛА МЕЛАНОГАСТЕР

Откуд винска мушица
Сад у мојој чаши?
А ракију пијем…
Како да промаши?

У складу са именом
Требало би фино
Да у госте сврати
Када пијем вино…

А недавно опет,
Стварно ми је криво,
Незвана је дошла
Кад сам пио пиво

Долазила скоро
На вотку и виски…
И ликер и вињак
Једнако јој блиски…

Не прескаче лозу,
Шљивовицу љуту…
Чим осети дуњу
Одмах је на путу

Кајсија и крушка
Омиљена цуга,
А бамбус и шприцер
Два најбоља друга

А тек чисто вино,
Из лименке пиво…
И грејану воли,
Ма воли све живо!

Да л’ уопште мари
Ова дрозофила,
Што се винском зове
А свашта је пила?

Памтим њено друштво
Баш уз пића разна,
Присутна је чак и
Кад је чаша
празна

Где ли се то крије?
Одакле искочи
Одмах када нешто
Крене да се точи?

Досадна је, брате,
Нервозу ми ствара…
Не зове је народ
Џабе сирћетара

Да уз пиће не бих
Користио псовку
Морам да набавим
Винску мухоловку!

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ

Мирослав Мића Живановић, Крушевац
(1953 – 2021)

НЕ ЧЕКАЈ УЗАЛУД

У очима твојим заспала је поноћ
у свиленој коси тишина и туга
у грудима белим сакрила је зора
самовања твоја и чекања дуга.

Погледима сетним пратила си мене
остајала с надом да ћу да се вратим
ни слутили нисмо али једног дана
морао сам живот животом да платим.

Знала си да чекаш да прашташ и волиш
да судбину кунеш, а не губиш наду.
Знала си за мене да се Богу молиш
ал оваквом ниси надала се јаду.

Буди јака не дај да те сломи туга
и немој да плачеш плакала си доста
само ми опрости сва чекања дуга
и нека ти буде моја љубав проста.

А мараму црну не носи већ баци
стави златни накит нек ти краси груди
не чекај узалуд, мене више нема
успомену чувај и поносна буди

Хвала ти на свему и за сва времена
за судбину страшну ти себе не криви
само ти ћеш знати ко ниједна жена
да сачуваш љубав да живот надживи.

ДАН ПОСЛЕ
29.06.2001.

Јуче је ђаво засео
на престо Лазарев, Господе,
продали смо душу
поклекли на колена пали

Ако је ово понижење
спасење које нудиш
ако смо толико мали
нека је проклето име српско,
род и вера
Душанова молитва
Кнежева клетва и вечера
и Видовдан

Пукни земљо, развалино
Туђино без стаза и путоказа
нека ти се дроб зацрвени
кад немаш образа нека те избришу,
да знам да те нема
да си ничија више, страна

Изроди броје туђе
као да немаш својих рана
утркују се да те обешчасте
да стекну славу
у твојим бедрима
змије у недрима

Плаву гробницу хоће да расточе
Солунско гробље да преору
да не сведоче шта си била
а шта си данас
без лица и граница

Ћути Лазарица,
Сопећани Студеница,
јеца Грачаница али без гласа
да се не чује од стида

Тражимо спаса
под сатанским скутом
на дан Светог Вида
мој Милане , Лазаре, Милоше,
Милутине, Стефане сине

Моја суза гине
у бездану ништавила
продате људске душе

Мр Ратко Тодосијевић – Бађо, Крушевац (1945 – 2020)

САМИ

Звао сам те
Да ми у снове дођеш
У снове да
Их одсањамо а
Нису досањани.

Још колико
Јуче смо се винули
Изнад облака.

Зар смо
Све звезде већ
Скинули
Па и падалицу?

Звонило је јутро
На мом прагу
И одзвањало
Свитању дана.

Док се моје
Вртоглаве мисли роје
Ја слушам тишину.

Не криви ме
Што се не наоружах
Стрпљењем
Што не осетих
Шта доноси нови дан
Што дозволих
Да ми те из снова
Однесе нови дан.

А веровасмо
Да ће нам живот
И снови бити све…
Сами.

ПИЈЕМ ЦРНО

Прво
Сам те пио пијући
Затим сам те пио
Опијајући се
Сада пијем у својој
Тишини.
А та ми тишина
Доноси сећања
На опљачкану
Прођердану младост
Празне чаше
Кафанске вечери
Које зјапе у њима.
За кафанским столом
Коме је жижак одавно
Прозуко ногаре
Остају давно неповратне
Успомене.
Или ти ужади
Удављеника туђом Невиношћу
Покривених – покривених
Туђим одласком
Чујем или ми се само
Чини како ми самоћа
Говори да одлазиш.
Не кривите ме
Што не могу и не желим
Да руку заборава
Прихватим.
Кафана, сто, чаша
Вина – чаша вина
Ти и Ја и крај.
Пијем црно.

Градимир Карајовић, Крушевац (1953 – 2023)

СВАКИМ ДАНОМ ВОЛИМ ТЕ СВЕ ВИШЕ

Већ дуго нисам рекао волим те
те две речи тако су чаробне
дуго нисам ти рекао љубави
волим те душо молим те опрости ми
Сваким даном волим те све више
нико нас никад раставити неће
кунем се драга пред тобом

Наша је љубав јача од свега
и од свих злобних људи
наша срећа јача је од туге
и судбине која нам се нуди

Од сада ћу увек рећи волим те
те две речи тако су чаробне
од сада ћу увек рећи ти, љубави
једина права, мени си ти
Свакога дана волим те све више

ОТВОРИ МИ СРЦЕ ДРАГА

Колико пута знао сам рећи ти
једно за друго ми смо створени
колико пута знао сам плакати
кад ниси хтела срце отворити

Колико пута знао сам плакати
за твоју љубав морао сам молити
отвори драга срце ми своје
дај да те волим ја

На овом свету мени си једина
отвори срце ми драга
дај да те волим ја
у моме срцу ти си ми суђена

Пуно пута знао сам се расплакати
да ли ћеш једном срце отворити
да ли ћеш ме једном заувек волети
за сва времена ја ћу те чекати

ЉУБАВНА ПОЕМА

Јутрос сам је срео ја
изашла је из мог сна
очи су нам рекле све
љубав ту је волим те

Њен лик сада носи сан
ја је сањам ноћ и дан
стално мислим ја на њу
сусрет чекам с љубављу

Ти си слика мога сна
ти си љубав једина
ти си мени најдража
само тебе волим ја

Све бих дао сада њој
сузе осмех руке беле
да осети нека зна
да је лудо волим ја

Нико те не воли као ја
тако ми драга живота
тако ми чежња и јада
тако ми рајских лепота

Тако ми неба, Сунца и среће
тако ми твоје љубави
светињо моја највећа
нико те као ја не воли

Више те волим од свију
тако ми твојих лепих очију
ево дошло наше време
ја уз тебе ти уз мене

Од Бога је дато то
да се волимо и будемо заједно
Дођи злато пољубити ћу те
моје срце за тебе куца
а и твоје, за нас двоје
нека куца за обоје

Драган Ћирковић Спикиноза (1954 - 2023) – Велика Ломница

ПРОСТОТА МОЈЕ ДУШЕ

Виђење моје дође однекуд
Ил су то само искре
Хтео сам да видим крај
Ал све већ виђено беше
И настаде тама
Ехо мог гласа дође однекуд
Ил је то у мени олуја
Хтео сам да зовем из свег грла
Ал није било гласа
Свуда тишина
И моја тражења дођоше однекуд
Или је то вешта варка
Трчећи сам тражио свуда
Ал ничег није било
Јер ничег и нема
Бескрајно срећан
Због таме тишине
Због празнине
Смело крочих у нови дан

СЕНКЕ

било би лепо, бар једном
доживети сусрет
са сопственом сенком
видети себе у тој сенци
и сва скривања од себе
у дубока пространства ума
несвесна сада
уз лаку музику
уз размишљање о ничему
уз ћаскање о свачему
шта сам то хтео
моја мисао као да бежи
од мене?
било би лепо разумети
игру наших сенки
нестварних и стварних
у исто време
да, у исто време
било би лепо рећи
ја сам ја
или ја нисам ја
знати себе као себе
ил знати себе као сенку
своју?
свеједно, знати себе
стварно би било лепо
доживети сусрет
са сопственом сенком
и рећи ја сам само ја

Далибор Ђокић, Брус (1974 – 2021)

ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА

Пијемо живот и ЈА.
Опијам га вином и ракијом,
он мене тугом и болом.
На доку крај шанка,
он оде од мене,
а ја остах да појим себе.

Седимо у кафани живот и ЈА.
Пијем и пушим,
покушавам њега да срушим.
Појим га до краја,
тражећи вечни пут,
пут до раја.

На тој дугој стази,
изгубих и себе и њега…
Рано ујутру,
уморни боем, кући се гега.

ДАЛЕКО ЈЕ ...

Опасан месечином мислим на тебе…
Крв кључа ми, рана све већа је,
мој дах, звоно са цркве и ветар,
док ноћу пловим са тобом у себи.
На улици лишће игра плес ветра,
моја љубав далеко је,
док хладна ноћ сија.

Понекад храброст скупим
и окренем број…
Пријатан нежан глас,
узаврела крв у лицу.
Постављам површна питања:
“Како си? Шта радиш?”
А толико море љубавних речи у мени.
Осећам твој мирис у слушалици,
лака узнемиреност, губим се …
и веза се прекида…
Сигнал ту-ту…
и не остаје ништа више,
осим сигнала заузећа…

Ветар удара у прозоре…
Моја далека љубави,
када би само знала,
колико бих те волео,
у овим белим ноћима,
када месец изађе и срце се отвори.
Пожелела би да ноћ никада не прође,
далека љубави.

Миљојко Милојевић Биле, Београд (1936 – 2014)

БОЈ НА ПЛОЧНИКУ

Девет Лазар посекао гора
пут да спречи
Мурату султану,
Агарене силне да примора
баш у место
Плочник да застану.
Двадесет је иљада сељака
секло горе од зоре до мрака.

Дрхте горе долине и пути:
црна хорда Топлицу притиска
свуд се чује јаук,
лелек, писка...
Злочин чине Агарени љути:
док Топлица носи убијене,
отимају и блага
и децу и жене...

Стани мало свирепи султане,
на Плочнику заустави хорде,
с мачевима да укрсте ђорде,
пут ти крију балвани и гране...
дуг Србији овде
ћеш да вратиш
и животом злочине да
платиш...

А Топлица надошла ко море,
дрвље ваља црња од орања,
са обала камење одрања...
Из ње куља топла магла сива,
а два цара ко два горска дива
по тој магли мора да се боре.

У бој ступа Срђа Злопоглеђа,
силан јунак
страшних црних већа...
Од његовог погледа се страда,
он не кличе, он ништа не каже,
по два и два на копље набада,
преко себе у Топлицу слаже.

А коњ Вранац, као ала стара,
господару прићи ником не да,
ког погледа зубима уједа,
са све четир бије и обара.
До копита огрезо у крви:
гази, рже, оборене мрви.

И Срђина чета бескућника,
све јунаци од првога реда:
снажних прса и мрка погледа...
И без песме и бојнога клика,
руши, ломи, ко ураган прави,
мачем сече, ил рукама дави.

А тек горе сред царскога пута,
где се бије тешка битка љута,
своје ате разиграли гојне,
три витеза - три војводе бојне.
Пријатељи од младости ране
Агарене руше на све стране.

Побратими у боју и пићу:
с леве стране
Топлица Милане,
а са десне Косанчић Иване,
у средини Милош Обилићу.
Хитри, лепи ко соколи сиви,
свак се живи тој тројици диви.

Милош бира једренске делије,
што скупљају
зли данак у крви,
бритким мачем
или копљем бије...
Витез бије, а коњ Алат мрви.
Милан гони бесне јаничаре,
а Косанчић погане Шиптаре.

Под налетом славних
Југовића,
као чопор прогоњених псића,
цичи, пишти,
злосрећна ордија...
Бошка прате
три млађана брата,
А Дамњана четири старија.
Сваки копљем
одлично барата.

А за свима Богдан на тенане
свога Белца кроз ордију јаше,
бира чалме славом овенчане:
сече само бегове и паше...
Помно мотри
шта синови чине:
старо срце још о деци брине.

Витла Бошко
са алај-барјаком,
бритким мачем сече и обара..
Лети песма позната и стара,
срце гали у Србину сваком...
Југовићи кличу, руше, бију,
ршум чине, сатиру ордију...

Дамњан кличе убојиту, стару,
за врат стао некаквом Агару:
,,Окрени се и лице покажи,
јеси л јунак срца племенита,
ил бекрија пун злобе и лажи
што се ноћу Цариградом
скита.

Ја сам Дамњан Југовића рода,
и на част ти бекство
и слобода!,,
И док дрхти, плаче,
Турчин млади,
сви се чуде
шта то Дамњан ради.
Тек кад скиде
сјајни оклоп с главе
угледаше, добре,
лепе очи плаве.

Све то Лазар
с узвишице гледа
и пажљиво бој крвави прати:
да л ће султан кнезу
да се преда,
или ће се
до последњег клати!?
Лазар не зна како цар изгледа,
а камо ли да л ће да се преда.

Свом Ђогату у седло се баци,
за њим хитри грунуше јунаци:
с четом јурну Срђа Злопоглеђа
и Јакупа нападе са леђа.
Бој Јакупу није јача страна
те умаче у чадор султана.

Три витеза, три војводе бојне
мисле да је крај крваве војне.
Сваки од њих у себи се пита:
да зароби цара или Бајазита,
али Милош доби тешку рану
и не успе да приђе султану.

Југовића славна чета смела-
девет брата прогоне Мурата...
Обруч стеже
три чадора бела...
Јакуп диже цара на Дората...
Залуд хиташ
мој Лазаре, кнеже,
силни султан
низ Плочник побеже!

Беше битка скоро и престала
кад ето ти будалине Тала.
Дреновом се батином заврго
па низ Плочник
трчи брго, брго...
Синоћ Тале с крчмарицом био
те на Плочник није ни мислио.

Много пио, превише љубио,
па је јадан у бој закаснио.
,,На батини зарђали клинци,
дозволите,
браћо, српски синци,
бар десетак Турака
да збришем, грдну рђу
с клинаца обришем!,,

А ког Тале дреновачом стиже
тај не писну,
нит се више диже!
Кад, ујутру, сунце грејат поче
крв се силна сасири у плоче...
Тако Плочник доби славно име
да се вечно поносиси са њиме.

Напомена аутора: *Бој на Плочнику десио се 1386.године. Није опеван у народним песмама. Мени је, изгледа, првом припала та част. А Лазар је, захваљујући вештој припреми, тога дана тријумфовао над Муратом...И султан је три године касније из освете довео велику војску на Косово. Није се осветио јел га је Милош Обилић распорио "од учкура до бијела грла"*

НОВЕ КЊИГЕ

Горан Минић, Брус – САН НА ОБЛАКУ

Народна библиотека Брус и Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ 31. 5 2024. године у 18:00 часова у читаоници Народне библиотеке у Брусу организовали су промоцију књиге поезије „САН НА ОБЛАКУ“, аутора Горана Минића. Пред бројним посетиоцима наступили су, поред аутора Горана Минића и: Светлана Ђурђевић – рецензент, Милосав Ђукић – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, Љубодраг Обрадовић – песник, Даница Гвозденовић – песник, Саша Милетић – песник и Слободан Радичевић – новинар. Музиком је промоцију оплеменио Александар Милановић. Промоцију је осмислио сам аутор, а водитељ промоције била је Јасна Ракићевић. Фотографије је снимила Ђурђија Обрадовић, а видео Љубодраг Обрадовић. Прочитајте неколико Горанових песама и знаћете зашто и знаћете зашто је поезија бекство од чемера живота.

Горан Минић говори песму:

КАД ДОЂЕШ У БРУС

Кад дођеш у Брус
У ноћ разбукталог пролећа
Ти само зажмури
Да не видиш како плачем

Кад над Брусом
Спусти се боја тишине
И умре још један дан
Пробудићу се у тами
А тек по који пролазник
Наиђе

Време је немо између нас
Небо је затворено
За моје очи
Док корачам плочником сам

Кад дођеш у Брус
Само ти нећеш видети
Игру звезданог неба
И свице како тугу деле

Кад дођеш у Брус
Ја нећу гледати твоје дубоко ћутање
Када се угасе моје очи
Можда и тад заплачем
А ти немој касно је за кајање

Кад дођеш у Брус
Видећеш кораке туђе
И немирне трагове сенки
Чућеш звона
У мирису подневне кише

Пожутели лист
Пашће недалеко од тебе
И са кишом однети све трагове.

Кад дођеш у Брус чека те читаоница Библиотеке препуна посетилаца на челу са председником општине Брус

Светлана Ђурђевић говори песму:

САН НА ОБЛАКУ

Не плашим се
Кад громови планину руше
А трептај траве
Чини се бесконачан

На облацима летим
Сном дечака
Кад чујем песму
Осмех ми отвара пут

Изнад мене
Месец неприметно израња
Тајанствени шапат шуме
Ветар узбуркава

Сви ћуте
Затварају се реке
Зид од грумења цветова
Скрива ми поглед

Рука из сенке
Једро покреће
У облацима са птицама летим

Тамо доле заспао град
У њега стиже песник
Умотан ореолом вечности

Јер бежи од сна.

© Горан Минић

Саша Милетић говори песму:

ПРЕВАРЕН САН

Опет сам сањао
Шапат ветрова
И бистру реку
Ко злато прозрачено

Наднесен над водом
Себе препознајем у сенци варљивој
што се лагано разилази

По води ходам
Као паук у својој нити
У сећањима
У чекањима и ћутању
Као затвореник
Свих варки живота

На крају
Срушени идеали
Преварен сан
Од празних и лажних речи.

© Горан Минић

Љубодраг Обрадовић говори песму:

КАД ГЛАСОВИ УТИХНУ

Не питај ме шта радим
Кад падне ноћ
Кад светла се погасе
И гласови утихну

Тад поново видим
Тебе и себе
И поноћ што одзвања

Кријући се
Бежим од сенке
А у свакој мојој мисли
Твој је траг

У мени се гомила тишина
Загледана у моје боре
Сенка тумара некуд
Ја одлазим кад пробуди се јутро.

© Горан Минић

Даница Гвозденовић говори песму:

РАДОСНИЦА

Љубици

За тебе увек ћу од будних
Чувати ноћ
Држаћу те у наручју
Од олује да те сакријем

Чуперку мој плави
Сакрићу те у срцу
Да ти љубав усадим
Да те сачувам од зиме

Сунцем ћу те грејати
И када ме више не буде било

Тако бих волео
Да те загрлим као девојчурка
Ту слику замишљам
И гледам тебе мила моја

Зато избриши сенку
Старца са сузом
И никада не плачи због тога
Не волим кад плачеш
Малена моја

А кад сенке изчиле
Послушај детињство
Рашири руке као крила
И живи живот

Покрени ветрове
Што освајају висове
И попни се на врх
Душо моја

У тишини близу облака
Бићу ја
Заоденут сновима
О теби чаробнице моја

Са степеника што воде ка небу
Гледаћу твоје небеско плаве очи
Док се веселиш животу
И постајеш светлост мог живота

Данас цветове сакупљам
За твоју срећу
Да се радујеш годинама
Да се радујеш радоснице моја
И ја ћу се радовати
Иако нестајем полако.

© Горан Минић

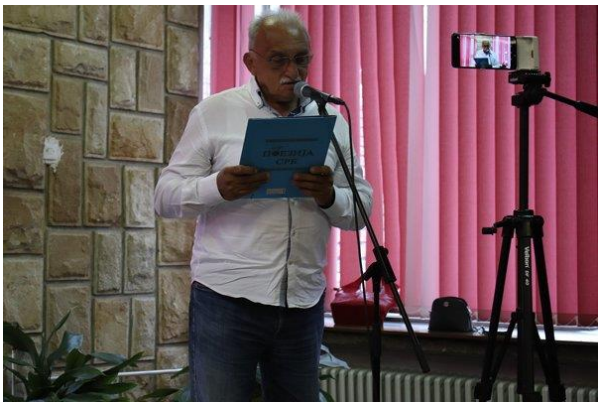

Милосав Ђукић Ђука говори песму:

ШТА ЋЕ ОСТАТИ

Шта ће остати иза нас
Кад угасимо месечеву светлост
Изнад Расине

Шта ће остати иза нас
Када се погасе звездице небеске
Кад утихну пољупци
И лаки додири

Шта ће остати иза нас
Кад заувек заспи ноћ
Кад одеш ти
И одем ја.

© Горан Минић

Белешка о аутору – Горан Минић, Брус

Вишеструко награђиван новинар и песник. Живи у Брусу, пише поезију и прозу. Међу добијеним признањима посебну тежину има Повеља „Лаза Костић“ коју му је доделило Удружење новинара Србије и двострука награда на Међународном фестивалу ПРОФЕСТ на коме су учествовали представници четрнаест земаља. На фестивалу Удружених радио станица Србије освојио је једно прво и једно друго место за радио репортажу. Члан је Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. У оквиру овог удружења књига „Казивања о Кривој Реци Копаоничкој“ проглашена је 2018. књигом године. На својеврсном фестивалу поезије „Песнички маратон“ са песмом „Песма за њу“ одлуком жирија награђен је првом наградом.

Ово му је четврта збирка поезије.

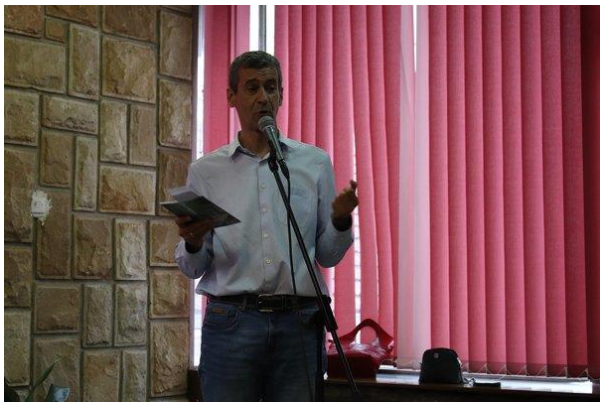

Слободан Радичевић говори песму:

С Е Ћ А Њ А

Не кради ми сећања

Кад прхутом крила птица

Лете ка небу

Кад на трепавицама

Прах јутарње росе

Вечити додир сунца најављује

Варош уснула испод брега

Корача тихо у ноћ

Док растежем сећања

Не кради ми успомене

Птице луталице

Због речи на врху сећања

Растежем кроз прсте

Речи далеке

А киша добује олуцима.

© Горан Минић

РЕЦЕНЗИЈА КЊИГЕ - ДУБОКИ ТРАГОВИ ВЕЧИТОГ ДЕЧАКА – Светлана Ђурђевић

Не признајем године као стегу, јарам, на раменима које живот неумитним током повија.
Не признајем старење неминовно изазвано сменом годишњих доба, борама на лицу и немоћи у костима.
Не признајем правдање бахатости, фрустрација, неиживљених живота и интелектуалне и стваралачке немоћи, статистиком. Јер, године су само то.
И не дружим се са таквим људима.
Немам времена.
Поштујем људе који „на облацима лете сном дечака“, истражују, лутају, греше и не стиде се својих погрешака.
Дивим се људима који се „боје када говори њихово срце“ и који „не старе јер пролеће носе у срцу“.
Поноснима – не гордима.
Усправнима.
Сањарима.
Песницима.
Завичајним.
Људима који се“ не плаше кад громови планину руше“, локал патриотама који најлепше стихове исписују свом граду.
Вечитим дечацима који својим годинама сведоче искуству, преживљеном животу пуним плућима, иза којих остају трагови.
Ретки су. Један од њих, Горан Минић, кроз своје песме истиче се поетичним изразом који прониче у људске емоције и животне ситуације. Његове стихове карактерише дубока интроспекција, која је често прожета меланхолијом, али и надом.
И управо у томе лежи његов таленат: кроз једноставне, али снажне речи дочарава комплексност људског искуства, чинећи своје песме дубоко емотивним.
Његови стихови дочаравају утисак поетске слике која истражује однос између природе, емотивности и пролазности времена: „док Брус спава изнад Балканске… кестени миришу на љубав“.
Завичај је константна инспирација већине песника, али ретки су они који умеју да тај осећа преточе у речи. Горан Минић ту не греши.
Брус, Козник, Крива река, Росуље – дубоко су уткани у његов генетски код и из њих црпи снагу за све што живот доноси, снагу да се носи са пролазности времена и пропуштеним приликама.
Јер, живот је чудо.
Нема репризу.
Али увек пружа нову шансу.
Ако знаш да је препознаш.
Да.
Сигурно нећеш погрешити ако „кишобраном за снове“ сакупљаш лептире. Као што раде вечити дечаци. Како је то у овој збирци урадио Горан Минић.
Горане, овде си затворио круг, који ће оставити дубок траг. И поставио основ за нови, јер, докле год те радује „цвет на длану“ и „шарени лептир у њеној коси“
лети, трагај и пиши!
Песме.

Светлана Ђурђевић

Латинка Ђорђевић, Цирих - Крушевац - ОГРЛИЦА СТИХОВА

ПРЕБОЛЕЋУ

Паук преде замку
изнад моје постеље.
Живот се лагано обрушава
к'о стара пећина.

Суза као киша
у чашици мирисног цвета
подрхтава.
Ветар ковитла зрно песка
на валу душе моје.

Душу су ми свили
у злаћану нијансу бола.
Нема више радости.
Песма врана
седу ми косу плете.

Преболећу снагом пера
сваки тренутак,
док виново лишће
не почне да шара
сенке по песку,
док су ми руке топле
од твојих пољубаца
и бол не ишчупа
све из корена.
Преболећу…

ЖЕЉА ДА ПИШЕМ

Буди се у мислима
песнички сок.
У срцу пишем
дању, ноћу...

Живим у књигама.
То је живот песника.
Машта и стварност
коло играју,
у мојој глави
песме стварају.

Све се сипа на папир.
Нема границе.
Туге, среће, несреће
прежем у кочије
да путују у свет
Поезије.

НЕОБИЧАН ХОД

Залуталим осмехом
тражили смо нити
изгубљених илузија.
Померили један
дан унапред,
завирили у кутак
наших срца,
нашу разузданост
бојили бојом пурпура.

Кораком до уснулих звезда
необичним ходом
хтели смо да
заробимо небо,
ухватимо сунце,
поново оживимо снове.

Реалност постојања
чини свако сутра
визијом наде,
а ипак, све пуки
заборав постаје.

Једно дружење које непрекидно траје – Љубодраг Обрадовић

Латинку Ђорђевић сам први пут упознао 20. 1. 2006. године, када је на сајту www.poezijascg.com објавила своју прву песму РУМЕНИ КОЛАЧ и тако почев од тог дана постала наш члан и сарадник Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ. И та сарадња траје до данас!

МАЈСКО ВЕЧЕ – Латинка Ђорђевић – Прочитано: 482
Постављено – 22. Јануар 2006. г. @ 19:53:56 ЦЕТ
https://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=112

МАЈСКО ВЕЧЕ

Боја пенушавог мора,
рузмарина и црвеног вина,
ватра у мени.
На песку,
ношени шумом таласа,
занесени.

Срце стрепи
од обиља живота
и душа трепери.
Трен је, да је поклоним.
сад или никада,
најдражи,
теби.

© Латинка Ђорђевић 2006

Наравно, после тих првенца Латинкине песме су објављиване на свим порталима ПоезијеСРБ, а и у нашим зборницима и часопису за поезију ПоезијаСРБ, а наше познанство је осим виралног постало и реално. Виђали смо се у Крушевцу, скоро увек кад је уз Цириха долазила у Крушевац. И на бројним песничким вечерима Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

Ко је Латинка Ђорђевић?

Латинка Ђорђевић, истанчаног сензибилитета и модерног израза са мислима које тако брзо наилазе у нама на одобравање, поуку и пример. Рођена је у Земуну у Србији 1951. године. Школовала се у Крушевцу и Београду, а са школовањем наставила у Цириху где је завршила за менаџера текстила. Говори три језика, српски, немачки и енглески. Књижевним стваралаштвом се бави још из средњошколских дана. Као песник заступљена је у многим зборницима, часописима и електронским издањима у Србији и Швајцарској.

Написала је знатан број басни за децу. Креативно је стварала за дечије позориште "Звезда" у Швајцарској као аутор, редитељ и сценограф. Била је секретар "Удружења српских писаца у Швајцарској", члан је Удружења књижевника Србије, Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, где је и члан ИО Удружења од 2016. године, Удружења "Велимир Рајић" – Алексинац и других бројних књижевних клубова. Сада је председник "Литерарног клуба Десанка Максимовић"- Цирих. Донатор је многих акција и главни актер за помоћ на свим пољима. Носилац је бројних награда и захвалница за свој рад.

Латинкина повезаност са Удружењем песника Србије – ПоезијаСРБ.

У оквиру издавачке делатности Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ је објавило следеће Латинкине књиге: БИЛТЕН 2003 – 2008 – УДРУЖЕЊА СРПСКИХ ПИСАЦА ШВАЈЦАРСКЕ (2009.), У сенци варошких капија (2008.), ЈЕСЕН (2016.), ЦВЕТОВИ ИЗ СТАРОГ ПАЊА (2020.), Птица која непрестано лети, (2021.), Огрлица стихова (2024.) Дакле, најновија књига Латинке Ђорђевић је *ОГРЛИЦА СТИХОВА*. Њене песме заступљене су у зборницима ПоезијеСРБ: „За мирис божура", „Први пут", „Пијемо живот и ја", „Љубавни рецепат", „Окретање точка" „ПЕСНИЧКИ СВЕТИОНИК". У зборнику ПЕСНИЧКИ СВЕТИОНИК (2018.) била је покретач, један од уредника и финансијер књиге. Била је учесник и у виртуелном пројекту „КАКО ПЕСМОМ ДА МЕЊАМ СВЕТ", који је и сад видљив на интернету. Њена поезија је и у виртуелном пројекту на адреси: https://www.poezijascg.com/latinka/

Помагала је Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ. Својим новчаним прилозима помогла је многе чланове Удружења да одштампају своје књиге, а Градимиру Карајовићу је купила усну хармонику са којом је свирао на многим програмима Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Једном речју била је велики хаманиста и донатор за многе пројекте у култури. Од Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ Латинка Ђорђевић је добила највише признање Удружења за 2015. годину – „ГОДИШЊУ НАГРАДУ". Добила је и награду за Књигу године за књигу „ПТИЦА КОЈА НЕПРЕСТАНО ЛЕТИ", као и награду за песму 2019. године „ЈЕДАН ТРЕН, ЈЕДНА СУЗА".

ЈЕДАН ТРЕН, ЈЕДНА СУЗА - Песма 2019. године

Не желим пукотине
у нашем дружењу,
нит пријатељско раме
за плакање,
нит последњу станицу
свеске небеске.

Мрвећи моје осмехе,
нећу да правдаш дане
умора и тескобе…
Ствараш буку,
Сахрањујеш поверење.

Хоћеш мелемом горчине
да рана зараста,
Белосветски злотвор
да ме вара.

Зар не желиш да завист нестане
у бело ткање дана,
у налету усијаних олуја
и пликова рана.

И срце би своје
сами прогутали,
кад спазе неког
да иоле вреди.

Спознам ту тајну врзиног кола,
све ми пометњу ствара…
Нејасне мисли
бистрим у сутоне снене…
Један трен, једна суза,
мрве моје драге успомене…

© Латинка Ђорђевић

НЕ БУДИ ТИШИНУ

Лепршају јутра.
Топлина у грудима.
У срцу
слатка измаглица.

Тишина.
Душа се смеши.
Чекам сунце
да дотакнем дугу,
траг по којем
ћеш ме препознати.

Траг који не бежи
од напуштених срца
језди својим
сновима,
даје сјај
у очима.

Не, не буди тишину!
Смири откуцаје срца!
Ствара буку,
збуњује,
узнемирује.

Сада срце
у смотуљак незаборава
сакупља сећања.

© Латинка Ђорђевић

Љубодраг Обрадовић

БИОГРАФИЈА АУТОРА

Латинка Ђорђевић рођена је 1951. године у Земуну. Писањем потврђује своје постојање. Пише зато што осећа да тако треба, непосредно, искрено, интимно. Писање је једна врста трке на дуге стазе, што каже Меша Селимовић то је шејтански посао. Латинка Ђорђевић живи на релацији Швајцарска – Србија. Данас је пензионер, срећна мајка, супруга и бака унуцима Александри, Андрији, Емилији, Максимилијану и Викторији. До сада је издала следеће књиге: „Козарачка 39“, „У сенци варошких капија“, „Непрећутана сећања“, „Написано у срцу“, „Шапуће љубав“, „У сенци варошких капија“ (двојезично издање на српском и енглеском језику), „Пусти ме да сањам“, „Јесен“, „Цветови старога пања“, „Птица која непрестано лети“, „Огрлица стихова“. Њена поезија заступљена је у бројним зборницима у Швајцарској и Србији: „Завештања”, „За мирис божура”, „Први пут”, „Пијмо живот и ја”, „Љубавни рецепат”, „Окретање точка”…

Члан је Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, Удружења књижевника Србије, као и бројних књижевник клубова у Србији и иностранству. Иза себе има доста лепих остварења за децу, бајке, као и незаборавне позоришне представе у Цириху, које је сама режирала, писала, била њихов сценариста и кореограф. Носилац је бројних награда и захвалница за свој рад. Донатор је многих акција и главни актер за помоћ на свим пољима. Тренутно је председник Литерарног клуба „Десанка Максимовић” у Цириху. Заступљена у многим антологијама у земљи и дијаспори, Латинка је доказ да никада није касно писати, чак и онда када живот не иде по плану, јер је писање најлепши део човековог бића.

Лирски ђердан Латинке Ђорђевић – Александра Стојковић

Корачајући путевима живота, човек често наилази на изазове с којима се суочава да би остао и опстао у брзини савременог живота и бурним временима, које као неминовности на њему остављају трагове. У таквим околностима израста и нова збирка поезије Латинке Ђорђевић „Огрлица песама“, збирка префињене лирике и јаких емоција, чији рецептивни домет бива намењен сваком бићу које осећа и које живи своја осећања.

Латинка Ђорђевић „Огрлицом песма“ наставља своју поетску нит, добро познату читалачкој публици. Држећи се лирског интимног доживљаја света, њене песме постају најлепши дукати на ђердану који сија за будућност. Оне могу бити и бисери, као сузе ауторке преточене у стихове. И у једном и у другом случају, танана осећања основна су мотивација, она су једнак узрок и последица, средство и циљ којим се савладава реалност и којим се даје нова драж живљењу. У готово свим песмама присутни су аутобиографски наноси, који фокализаторски усмеравају виђено и доживљено на поједине сегменте ауторкиног живота, тако да она дише, она преживљава и она траје управо кроз глас који песме изговара, а тај глас бива преточен у ауторски кроз употребу имагинарне грађе.

Златна струна која у поетску огрлицу ниже стваралаштво Латинке Ђорђевић јесте однос према човеку и животу. Иако темпорална каузалност бива наглашена тек кроз њене последице, лирски субјекат се не предаје и на живот гледа као на победу извојевану многим борбама. Тежина тих борби урезује боре и на лицу и на срцу, али је победнички осмех жуђена сатисфакција. У поезији Латинке Ђорђевић живот није пука пролазност, ток који из извора без жубора води увиру, већ је сагледан кроз дубље апстраховање животних датости. Конкретна стварност је темељ из кога Латинка зида тврђаву сопствене душе, која је освојива само уз непрекидан труд и жељу, кроз доброту и лепоту. Она препознаје духотражитеље и њихове ликове, али једино они најистрајнији могу доћи до циља и бити део поетске флуидности, а тиме кандидати за вечност.

Збирка „Огрлица песама“ није једнодимензионална по својој структури. Она се састоји од три дела, различитих по стилу, версу, теми. Између две чисто песничке целине „Ствар душе“ и „Све је љубав“ своје место нашла је и целина која обухвата кратке поетске форме „Ризница мисли“, у којој су сакупљене језгровите рефлексивне сублимације ауторке. Оне долазе као производ дугогодишње запитаности пред светом, осећаја променљивости живота и емотивног (не)прихватања, као јединог начина да се одговори изазовима. Концизност у изразу ових поетских минијатура иза себе крије богато искуство, из кога се црпи снага, али и трасира пут кроз будуће трајање. Ови записи конципирани су као апофтегмични одјеци сазнања и спознања живота, који вођени јединственом идејом, формирају поуке и поруке о којима ваља промишљати.

„Огрлица песама“ Латинке Ђорђевић заснива се на два доминантна мотива: љубав и пролазност. Љубав је оно што боји живот и даје му смисао, главни садржај дана који се претварају у сећања, а кроз осећај пролазности се боље сагледава вредност сваке проживљене године, сваког искуства. Та емпиријска страна живота одваја се од рационалне кроз комплекснији осећај стварности, покренут снажном емоцијом, чијих се одјека лирски субјекат не плаши, већ их упија и у свом бићу их преиспитује. Осећање љубави за песникињу је жива материја која гради мушко-женске односе кроз бол и патњу, али и радости и задовољства. Та љубав је блиска сети, тихом живљењу у коме се срца искреношћу сједињавају у трајне везе. Нежно женско срце кроз специфично осећање бележи и добре и лоше тренутке, али не одустаје од борбе за испуњењем, јер је љубав магија која чини чуда између два бића. У сједињавању душа, а кроз поетску огрлицу, ауторка ће иницирати чудо, али и живети и стварати до његовог обистињења.

Осећање љубави у поезији Латинке Ђорђевић не односи се искључиво на љубав између мушкарца и жене, мада је у много песама баш та љубав садржински супстрат, већ је то широко засновано осећање према свету, животу, људима. Таква љубав носи хуманистичку поруку да свет једино може постојати када се заснива на искреној љубави према свему постојећем, према ближњима, али и људима уопште, па отуда и назив треће целине у збирци „Све је љубав“. Стихови „Огрлице песама“ приказују љубавно осећање уз које се узраста, које је мотив, циљ, али и средство за остваривање жеља и достизања и најудаљенијих звезда. Оно је сублимација ероса и танатоса, јер кроти живот и трасира га у смеру непредвиђених околности, али и осведочава постојање као жиг који остаје занавек на срцу. И лајтмотиви загрљаја, погледа, сећања у функцији су структуисања нежних лирских сегмената, али су једнако и у служби истицања вредности тог јединственог осећања, које има лице човекољубља и које бива обасјано светлошћу наде да је свет испуњен лепотом, понекад човеку непојмљивом и далеком, једини свет у коме се може постојати.

„Огрлица песама“ појављује се као збирка богате сликовитости. Поетски колорит обојен је разноликим углавном субјективним, визијама, које песникиња опредмећује конкретношћу приказаног света. Врло чести флорални мотиви указују на блискост човека и природе, јер је човек њен саставни део, духом повезан с природним појавама. Зато у овој збирци ентеријер и екстеријери добијају романтистички тон и никада нису само декорација, већ су у метафоричкој вези с духовним светом лирског субјекта. У аутентичним амбијентима кроз смењивање светлости и таме смењују се и тонови, емоције, мисли, тако да у атмосферу

песама бива уткана и симболичка нит, која трасира пут од конкретне појавности до апстраховане мисаоности.

У збирци Латинке Ђорђевић важан мотив представља и сећање. Оно није саздано као скуп претходних догађаја, већ је проживљено и доживљено. У визији песникиње човек не би могао да живи без успомена и те успомене су оно што га употпуњује и чини човеком какав јесте у датом моменту. „Огрлица песама“ може се сагледати и као огрлица успомена, огрлица коју песникиња у лику лирског субјекта поносно носи, чак и када та сећања нису потпуно пријатна. Она су темељ за њено бивствовање и снага којом се опстаје, али и нежни интимни тренуци препуштања неким бољим временима у којима звуци младости певају најлепше мелодије срца. Кроз евокацију прошлости садашњост, колико год да је тешка и бесмислена, постаје прихватљива, јер је изграђена на стабилном темељу давних дана са којима се човек не може никада растати. У више песама лирски субјекат изјаснриће се да живи за садашњост, за сваки дан који траје, али се ни тада неће у потпуности одрећи прошлости у корист заборава, јер се у сваком тренутку тренутне среће или туге крије се део некадашњих очекивања, чак и када се јасно потенцира дистанцирање од прошлости.

Збирка Латинке Ђорђевић „Огрлица песама“ као да покушава да одговори на једно од најкомплекснијих питања књижевности, а то је питање односа дела и стварности, тј. колико је књижевно дело добило из стварности, а колико је уобличило фикцијом. Песме Латинке Ђорђевић израстају на тлу емпиријске стварности, али она постаје домишљена, субјективна и прелази у перципирану стварност. Уобличена фикцијом у дело уметности речи претвара се у уметничку стварност, не губећи боју емпиријског тла, из кога је поникла. Стога ова збирка постаје бисер лепе књижевности, који ће своје праве домете остварити и себе потврдити у сусрету с читаоцима, а њено постојање оправдаће се ширином приступа, од субјективног до објективног, од песимизма до оптимизма, од тренутка до вечности, јер књижевна дела и јесу огледала у којима лице незаборава бива јасно видљиво, а дело Латинке Ђорђевић на том лицу исписује осмех, осмех намењен читаоцима, осмех који треба распознати и докучити.

Александра Стојаковић
дипломирани филолог за књижевност и српски језик

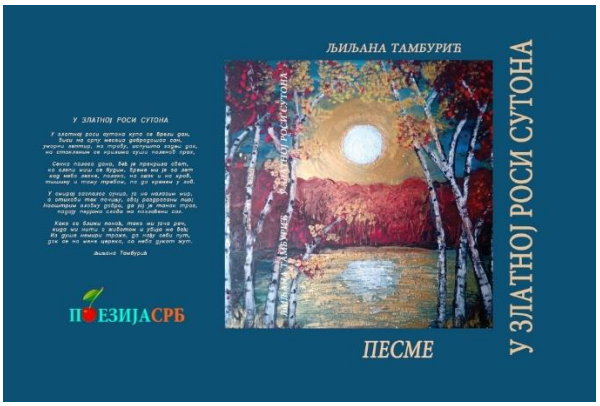

Љиљана Тамбурић, Крушевац – У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА

ВРЕМЕ ЋУТЊЕ

Унедрило се нешто у мени,
па ме ко менгеле стишће,
опсовала бих, када би псовка
имала отровну стрелу,
па да усмртим ветар што стреса
са стабла зелено лишће
и њиме крунише наказну вилу
већ остарелу и свелу.

Сада се чудно кроз живот ходи,
свуда је блато и магла,
дани се своде на кокошарења
и све је лов у мутном,
подижем поглед, подршку тражим,
неправда је превагла,
како да искажем непристајање
ако се спашавам ћутњом.

У мени дуго скупља се чемер,
трују ме сопствене мисли
треба да извршим дат ми задатак,
да песма зло ми дотакне,
ево и саборци моји по перу
ћуте као покисли,
свесни да олово што је над нама
не може реч да помакне.

Кад се усудих нешто да кажем,
да дужна не будем себи,
у понор мрачни, све се скотрља,
речи су бумеранг тешки,
ово живота, што је у мени,
никад мењала не бих,
на срцу носим аманет печат,
у руци мач витешки.

У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА

У златној роси сутона купа се врели дан,
виси на српу месеца добродошао сан,
уморни лептир, на траву, испушта задњи дах,
на стакленим се крилима суши поленов прах.

Сенка палога дана, већ је прекрила свет,
ко слепи миш се будим, време ми је за лет
кад небо легне, полако, на оџак и на кров,
тишину и таму требам, па да кренем у лов.

У смирај заспалог сунца, ја не налазим мир,
а стихови тек почињу, свој раздрагани пир;
Наоштрим оловку добро, да јој је танак траг,
падају перјана слова на позлаћени саг.

Како се ближи поноћ, тако ми јача реч,
кида ми нити с животом и убија ме већ;
Из душе немири траже, да нађу себи пут,
док се на мене церека, са неба дукат жут.

НЕКЕ ПЕСМЕ НЕЋЕ ПРЕЖИВЕТИ

Неке ће се песме кроз снопове светла
провлачити као свици кроз пшеницу,
миловаће класје топлим дахом лета,
личиће на златну меку плетеницу.

Неке ће се песме рађати ко деца
уз јауке, болне, руке што их пише,
порођајни крици даље од месеца,
од свемирског еха одјекнуће више.

Неке ће се песме певати уз кишу
и звучаће као дивна химна среће,
у другим ће тужне риме да се бришу
док на одру дана већ се гасе среће.

Неке ће се песме у књигама наћи
од њих ће се плести нежни руковети,
друге ће ко сунце на западу заћи
изгубљене негде, неће преживети.

Љиљана Тамбурић

ЈЕСЕЊЕ КИШЕ

Када јесен за јесени, цео град се засвилени,
но свила се од хладноће и од ветра зацрвени
и улица од барица када клекне и застење,
тад се сруче успомене, попут кишице јесење.

Кабанице и каљаче, у бојама теракоте,
кишобрани разних боја, плешу док им капљу ноте
Сијају се тротоари као брушено камење
што их сузама позлате, златне кишице јесење.

Испод клупа рујно лишће од несташног ветра бежи,
на гомили, тако влажно, лепи се и кожу јежи,
док над клупом стабла гола, позивају на стрпљење
са небеса расплаканих лију кишице јесење.

Сиве магле кад загрле, светиљке тек упаљене,
па им светла жута гасну, ко девојке невољене,
тад улице замиришу на фуруну и кестење,
док лупкају кроз олуке, хладне кишице јесење.

РЕЦЕНЗИЈЕ

Љиљана је свој пут у свет поезије пронашла (изводи) – Љубодраг Обрадовић

У животу увек трагамо за нечим новим, непознатим. И желимо оно најбоље за нас. Немири душе су оно што нам не да мира. А Љиљана Тамбурић је са своје четири књиге дефинитивно пронашла своје место у свету поезије. Рекох, Љиљана је до сада написала четири књиге поезије: Збирка поезије *ДАМАРИ ТИШИНЕ*, (5. 2021.); Збирка поезије *КАД ЗАСПИ МЕСЕЦ,* (5. 2022); Збирка поезије *ПЕСМА МИ ЈЕ ИМЕ,* (12. 2022).

Књига *У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА,* која је сада пред нама, је њена четврта поетска књига. Само у њој је објавила: 113 песама, које су (по мени) све, једна од друге боља.

Из богате библиографије се лако може уочити да је Љиљана својим песмама доспела у безбројна места Србије и ту, на бројним конкурсима освојила значајне награде и тако песмама пронашла, своје место и свој пут. Доспела је чак и до Норвешке. Дуг је пут песника и поезије, а у Љиљанином случају, видимо да је веома интезиван и успешан.

….

Песма изван свих категорија, самим тим што је књига по њој добила име је: *У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА.* А и књига је неуобичајена за поетске књиге, наиме има 186 страна, а поетске књиге су претежно тање, са 50. до 100. страна. То је добар предзнак да се Љиљанин потенцијал и жеља за писањем појачавају и да ће таквих књига бити још…

Дакле, први циклус песама у књизи су рефлексивне песме којих има 42. и објављене су под насловом: *ВРЕМЕ ЋУТАЊА.* Издваја се песма *ЈАЧА ОД БОЛА* у којој Љиљана описује судбину и вредности женског рода, без кога је живот немогућ.

А из тих клица порашће биљке и биће женскога рода,
у њима језгро за нови живот с магијом мајчинског кода.
Узалуд ничији живот не прође, у Божјој књизи смо слова,
из мене жена распета кличе: -Јача сам од сваког бола!

/Страна 12./

Следећи циклус *КО НАМ ТО ГАСИ ФЕЊЕРЕ* у књизи су родољубиве песме, којих има 15. и у којима Љиљана јасно показује свој став према домовини и слободи.

Чији су оно косачи пшеницу нашу што косе
па с пелином је замесе и нуде нам горак хлеба,
ко с божурова наших стреса капљице росе

па их посипа отровом и како умиру, гледа.
…..
Они немају имена, ни образа ни лица,
они су државе своје тек јуче уцртали,
на њима крвави скути и очи децеубица
с оружјем силници јаки, у срцима црни и мали.

/Страна 64./

Циклус *СПАВАЈУ ЛИ НЕКАДА АНЂЕЛИ* има 11. духовних песама. У песми *МОЛИТВА* каже:

Не дај ми Боже Исусове муке
да не покажем колико сам слаба.

/Страна 93./

У завичајним песмама којих има 5 у циклусу *ЗАВИЧАЈНИ ВЕТАР* Љиљана Тамбурић потврђује чињеницу да без завичаја нема човека, нема живота, нема смисла…

Измучиле ме године на далеким станицама,
ишибали ме ветрови на западним границама,
фалили ми разговори на клупи испред капије,
и мирис пролећне кише што душу жедну опије.

/Страна 105./

Е сад долазимо до љубавних песама којих има 17. и у циклусу су који је насловљен *МИСЛИМ НА ЛОРКУ.*

Док ми је по коси тражио
процветале кринове
и удисао њихов отровни мирис,
откопчавала сам
његову кошуљу боје индига…

Мислила сам на Лорку...

/Страна 108./

Љубавне песме су најбројнија категорија код већине песника, јер је љубав покретач живота… То је оно исконско записано у животном коду јер без љубави нема живота… Све то зна и Љиљана, али код ње љубавне песме нису на првом месту и нису тако бројне.

У књизи су и 22. песме других врста и категорија у циклусу који се зове *СУНЧАНИ СВЕТ.* Издвојио бих песму *ОНО О ЧЕМУ НИШТА НЕ ЗНАШ,* јер показује истину да је све око нас илузија, коју не схватамо, не разумемо, а што је најгоре – не можемо да утичемо на та збивања и догађаје и да их мењамо, јер пролазе поред нас као да нас не дотичу, а у ствари, то су наши животи. Зна Љиљана то и да на не треба превише летети, јер пад је болан.

Оно...
... Што никада видео ниси,
о чему нема ни бајки данас,
била је истина, о којој причам,
ко успомену, да чуваш на нас.
Ово, за тебе, све су старине,
а за нас живот, био је, сине...

/Страна152./

Дакле, Љиљана Тамбурић је своје место у свету поезија пронашла. Пише различитим стиловима, са доста метафора, хипербола, алегорија, симбола, упоређивања, али пише јасно и доследно, тако да Вам препоручујем да њену књигу *У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА* пажљиво прочитате (а и претходне три) и сазнаћете доста о стварном животу који нас окружује. А то је и разлог читања књига. Одувек је било боље учити се на туђем искуству, него на свом.

Љиљана то искуство има и зато је рецепт да се пронађе своје место у свету поезије да „Наоштрите оловку добро“ и пишете. А Љиљана је квалитетом своје поезије то место изборила и одавно свој траг оставља и светли на поетском небу.

НОВА КЊИГА ЉИЉАНЕ ТАМБУРИЋ - Јелена Протић Петронијевић

Своју нову књигу поезије У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА, Љиљана Тамбурић је осмислила као одговор свету у којем живи и који није лако обухватљив, али поезија може да досегне до неочекиваних простора и даљина, може да помера најтеже камење и да промени најтврђе и најопасније намере... Наравно, ако верујемо у моћ поезије. А Љиљана открива ту моћ, опробава се на путевима љубавне, родољубиве, рефлексивне, духовне поезије, зауставља се у познатом поднебљу завичајних тема и завршава књигу песмом МОЈА МАЛА БИОГРАФИЈА.

Носим у себи стварања ватру – каже Љиљана у строфи на крају те песме и тако нам осветљава пут који смо заједно са њом прешли трагајући за *златом у роси сутона...* Памтимо, из те песме, да је у питању скромна особа а радна, која чврсто стоји на земљи и познаје живот чак и кроз бројеве јер је радила као књиговођа. Па ипак... окренула се стваралаштву и потражила разрешење многих неправди, тегоба и тешких задатака исписујући мисли у стиховима, у захтевним римама којима је вешта, у песмама које нуде одговор...

Да ли је пронашла одговор...? Зависи и од читаоца. Колико ће неко имати воље, стрпљења и наклоности према поезији и откривању тајни које она носи. Љиљана Тамбурић настоји да открије што више, њен пут је осветљен, а мисао поткрепљена познавањем значајних песника, у асоцијацијама које нуди поетика Десанке Максимовић, сликовитост стиха и риме Добрице Ерића, па чак и доживљај поезије Лорке на неки посредан начин, кроз снове и импулсе подсвести...

Лирски субјект пружа прилику и читаоцу да доживи емпатију за другог човека, сиромашка који се поднапит, а гладан враћа са славља у своју хладну кућу, за војнике који су гинули и пуцали јер су тако морали... за малу земљу и народ који се бори за опстанак и свој простор на ветрометини и удару светских сила и туђих интереса.

Записала је ауторка и путопис у стиховима посвећен Норвешкој, проживљен и дубоко доживљен, украшен сликама савремених градских пејзажа, паркова, али и мора, сирена које су у хладним дубинама и моћних викинга чије предање и даље траје...
Провела је ауторка читаоца и кроз православне празнике, Божић, Крстовдан, Богојављење, Светог Трифуна... дотакла се моћне и недоречене симболике Видовдана... Тако да књига каткад личи на дневник и лирско записивање расположења, хватање значајних, изузетних тренутака, датума и... борбу са пролазношћу.

У песми ЈУРЕ МЕ ГОДИНЕ пише: *Скачем по води/ да оставим трагове.../Хватам Јелена за рогове,/ а он ме баца/ на кактусове бодље,/ на другу страну света.../ Јуре ме године...*

Поезија јесте лековита у борби са пролазношћу, то је одговор небу, људима, самом себи. И ова књига то открива.

ПРИЧЕ

Славко Пршић, Треботин

ПОРОДИЦА ПРШИЋ – ТРЕБОТИН - УВОД

Историјат породице Пршић из Треботина по казивању свог оца Љубисава Пршића, записао Славко Пршић 1952. године у Треботину.

Као што је напред у поглављу казато, у породици сам најстарији члан, јер од идуће Трнове Св. Петке, навршавам 70 година старости. Породица се размножавала, данас има 20 домова. Стари људи , изумирали су, настали су млађи, мало су шта упамтили и ако немају овако писменог подсетника о својим прецима, мало даље натраг из старијег доба, стицајем времена, наступиће потпуно одређавање те ће се омладина женидбом и удадбом, међусобно из непознавања крвног сродства и узимати.

У садашњем добу има у породици добрих, младих људи и напредних, у више махова обећао сам да им овако писмо, историјат наше породице прикажем. Налазим да је томе време јер као што рекох пуним 70-ту година, па то и чиним.

Породица је у Треботину старо-времена још из доба Турске владавине. У почетку, па до близу половине 19 века, то јест од 1800 па до 1840. године постојала је само једна кућа. Њен домаћин и старешина је био мој чукундеда Симон.

У доба Карађорђевих ратова од 1809-1813. године био је Карађорђев војник и у борбама са Турцима буде тешко рањен и као таквог су га пренели у Каоник, примио га у кућу из фамилије Стевановића један добар човек, чувао га, неговао и лечио више од месец дана. Кад се мало опоравио, преко другова поручио је својима у Треботин да колима дођу и носе га кући. Дошли су му два млада сина Живадин и Живко. Њих је два и имао, нису му били жењени, које је домаћин Стевановић много лепо примио, кола и волове сместио, а њих заједно почастио, а они су донели пара да за свог оца чување и издржавање плате. Дали су оцу кесу са дукатима и сребрним талирима и он је свом чувару нежално доста небројано дао и уз то рекао: „Брате, и од данас вечити куме ево ти награда за моје чување, лечење и издржавање, али је ово мало, јер се никад живот не може новцима да плати, но те уз ово мало пара молим да ти мени док смо живи будеш кум, а по наше смрти свакад и док сунце греје и земља постоји твоји млађи потомци кумују мојима. „Ево мога Живадина и Живка, То су моји синови, још млади и нежењени, кад дорасту и женим их, зваћу те да их венчаш, свадбе пијемо и велика весеља чинимо.“

Ове речи, домаћина Стевановића много потресоше, зали свој образ сузама, пољуби се са рањеним и још болесним Симоном у образ, затим приђе Живадину и Живку, оба загрли и по два пута у оба образа пољуби, а по пети пут у чело, па потом из недара извади онај новац што му Симон дао, пошто није бројан сад га преброј, подели на по пола и побашка свеза, поново приђе Живадину и Живку, раскопча им гуњеве и недра и обојици по један завежљај метну у недра. Младићи се опираху, али им он закопча прво кошуље а затим и гуњеве са речима: „ Ја сам вам кум, не смете преко моје воље ништа да радите, тако је по Божјем закону, а ово вам ја сад на кумству нашем прво од вашег оца, затим од мене, дар да чувате и кад порастете да дате вашим девојкама које за женидбу изаберете. Ваш ће ме отац звати, ја ћу доћи да вас венчам и свадбе да пијемо.“

Још су један дан преданили и ноћ пренићили у радости и гозби, па сутрадан најмилије од кума испраћени, Живадин и Живко свог су оца колима однели.

Као што је речено, Симон је имао два сина, Живадина и Живка. Дошавши кући, оздравио је од рана, синове поженио, а потом доцније и умро. Синови су наставили задружни живот са врло великим и добрим имањем. Кућни им плац био величине са леве и десне стране пута преко 10 хектара, у „Брестове“ имали њиву, где је најбоља земља 3,5 хектара, у „Чичаре“ ливаду где се свакад двапут коси, више од 3 хектара, код „Киселе воде“ ливаду 3 хектара, па воденицу и најбољу воденичку земљу, преко 3 хектара, а башка забране на „Брегу“ над село код раскрснице, затим над насип у „Стране“, винограде и пашњаке, тачно речено велико богатство.

Живели су доста у задрузи, Живадин је био простији човек али добар радник , имао је два сина, Димитрија и Милана, а Живко четири сина: Стојадина, Косту, Васу и Војина. Задруга је била веома јака и напредна. Живадин је управљао земљордњом, са синовима и братанцима радио, и у „Чичара“ на најбољем и најјачем месту лугова потрсио, тако, да су направили огромно велико и добро имање. А, Живко иако годинама млађи био је домаћин и старешина. Дуго је кметовао и председник општине 12 година био, и уз то старао се и руководио воденицом која је цела њихова била без ортака.

Но, и у том добу су у држави политичке струје биле, народ је био подељен на две династије, Карађорђевићевце и Обреновићевце. Погибијом Карађорђа у селу Радовању 1817.године, чим је погибију припремио и преко свијих људи извео кнез Милош Обреновић, он је тим своју владавину утврдио, а и са Турцима удесио, јер је се Карађорђевом главом похвалио, коју је одрану и фатом напуњену послао на дар турском цару у Цариград.

ТРЕБОТИН И СРБИЈА (УВОД) – Изводи из историје (1.)

Као дугогодишњи општински службеник, писар, деловођа, благајник и председник, коме радни стаж укупно износи 47 година и неколико месеци, а који је ушао у 86-ту годину живота, имајући у виду околност да сам у млађим годинама имао жудњу да што више сазнам о историји напаћеног српског народа и историји, култури, материјалном и моралном стању Треботина, сматрам да је право време да се моја сазнања забележе и оставе потомству у наслеђе.

Село Треботин, је старовремено село, још из доба Немањића и Цар Лазаревог доба. Како се у то време звало нема писаних података, а име Треботин је настало у доба кад је сво становништво насеља, сво старо и младо, мушко и женско, поморила куга. Спасло се у последњем тренутку нешто мушке и женске омладине, бекством до Копаоника, где и дан данас у Ракљи и Кривој реци има домова из фамилије писца ових редова који носе старо презиме Пршић, које су бекством уз спасавање свог голог живота, успели да спасу. Потомци ових Људи наврате понекад код нас Пршића у Треботин и буду лепо примљени.

Старо насеље, кугом истребљено, после повратка староседеоца који су се спасли, прекрштено је новим именом Треботин. У њему данас има око 120 домова из породица староседеоца, али има и досељених фамилија: Симићи из Церове, Тодосијевићи и Вучковићи из Пепељевца, Урошевићи, Кованџићи и Маринковићи из Доњег Ступња, Милосављевићи и Вучићи из Мачковца, Милановићи и Тодоровићи из Јабланице из којих је настало око 70 домова.

Пут Крушевац – Александровац изграђиван је више година. Рад је отпочео пред погибију кнеза Михаила, а трасирао га је млади инжињер Никола Пашић, доцније политичар, државник и вођа радикалне странке. После погибије последњег Обреновића, Краља Александра и доласком на престо Петра Карађорђевића, рођеног унука Вожда Карађорђа, Никола Пашић је стално био председник владе, па и у Балканским ратовима 1912 и 1913

године са Турцима и Бугарима и у великом првом светском рату са Аустро-Мађарима, Немцима и опет Бугарима. Изградња пута по погибији кнеза Михаила, настављена је под намесништвом малолетног кнеза, доцније краља Милана, а завршена је пред крај рата са Турцима 1876. године.

Пре овог пута, Турски пут од Крушевца до Александровца , водио је простим Пепељевачким путем, стазом садашњег до куће покојног Драге званог Турчин. Ту је свраћао десно ка реци испод Сарићких кућа. На реци је била дрвена ћуприја, пролаз преко реке, а пут се настављао садашњим колским путем до *Липака*, па преко Трботинског *Плаца* до Врбничког *Липовца* и даље на *Јасење* за Александровац. Турци су овим путем путовали у великим коњским караванима, контролисали поседнуту земљу и народ и истовремено вршили превоз робе. Зими, кад би вејавице завејале пут, Турци би свраћали у најближе село, чији би кнез организовао смештај путника и коња, а сеоски мушкарци би лопатама разгртали пут како би Турци наставили путовање.

Оваквим свраћањем у село, Турци су у Треботин пренели из Азије страшну заразу *кугу* која поморила и истребила становништво. О томе је мени пре 80 година причала стара баба, чувена Пауна, мајка мога оца мајке из Глободера, која је живела 120 година. Било је у време овог страшног помора случајева да увече цела породица потпуно здраво вечера, полега да спава, а преко ноћи сви помру, тако да ујутру нема никог живог да врата отвори. Народ је онда ову болест звао *Чума* и замишљао је као стару дрњаву бабетину која ноћу или дању невидљиво дође и подави сву чељад.

ОСЛОБОЂЕЊЕ ОД ТУРАКА

Крушевац и околина, на југ до Јастребца, на исток до Делиграда, од Турака су ослобођени 1830. године. Српска села су остала без Турских ага који су од народа убирали царски данак у новцу и од сваког берићета десетак. Са агама су отишле и субаше са наоружаним сејменима. Субаше су грађанству судиле у споровима и биле гаранција да ће сваки Србин – ђаур, дати тачно и на време све дажбине, како новчане, тако и у натури од пољопривреде и стоке, изузев свиња.

По одласку ових крвопија, кнез Милош је широм Србије формирао мање општине. У оно време у Треботину, као првак и вредећа личност био је Миленко Терзић, одани присталица кнеза Милоша, који је постављен за председника општине. Миленко је саградио општински дом – просту кућу, на празном плацу, одмах преко пута своје куће, сада над кућом Воје Терзића, што му је због близине било згодно за вршење послова.

Тада је у ослобођеној Србији народ био подељен на два дела, на једној страни су били присталице кнеза Милоша, а на другој присталице Карађорђевића. Карађорђевићци су успели честим побунама да протерају кнеза Милоша и његовог сина Михаила и доведу за кнеза Карађорђевог сина Александра. Уз Александра је био и Живко Пршић, у оно доба истакнута фигура човека, деда мог оца. Он је одмах потиснуо Миленка Терзића, срушио му општинску кућу постављену преко пута властите куће, и поставио велику општинску кућу са четири одељења, ходником и великим ајатом. У тој кући је формирана општина од четири села: Треботин са засеоком Жабаре, Мешево, Дољане и Мала Врбница. Председник те општине за сво време владавине кнеза Александра био је Живко Пршић.

Но, кнез Александар је учинио велику грешку, за лукаво обећање Аустријског цара Фрање, да ће му дати Војводину, војнички му је помогао да угуши Мађарску буну 1847. године. У војсци која је угушила Мађарску буну из Треботина и околине били су Петроније Радојевић из Мале Врбнице – деда Адама и Владе Радојевића и Урош Радивојевић, пара-деда Боре Урошевића из Треботина. Цар Фрања после гушења Мађарске буне и вешања чувеног Мађарског родољуба Кошута није испунио обећање дато кнезу Александру и Србија је остала празних шака, од Војводине није било ни говора.

За ову лакомисленост, окривљен је био кнез Александар, који је и сам увидео да је преварен, па је напустио Србију и отишао из земље.

Светоандрејска народна скупштина, у којој је поред осталих из других крајева, народни посланик био и Миленко Терзић – ривал Живка Пршића, за кнеза бира Милоша Обреновића.

Живко се бојао освете, није смео да чека, већ заједно са братом Живадином оставља кућу и имовину и бежи у Турску – Нови Пазар. Вратили су се кући пошто је кнез Милош умро и његов наследник кнез Михаило дао амнестију за све који су побегли од Милошевих стража и присталица.

Вративши се, због политичког беса супарника, који се на његову имовину у његовом одсуству изливао, затекао је већ оронулу и осиромашену кућу и рабаћену воденицу, коју је његов отац купио од Турчина.

Општина Треботин, коју је формирао Живко Пршић, постојала је све до јесени 1900. године на месту где је сад башта синова Весе Тодосијевића, 60 метар јужно од ћуприје на Треботинској реци, на месту где се сврћа за воденицу, звану Пршицка. После непомирљивих ривала Миленка Терзића и Живка Пршића, у овој општини су се мењали председници. У рату са Турцима од 1876. године до 1878. године, председник општине је био Јова Стојковић из Треботина, после њега мој таст Агатон Симић, следећих избора син Живка Пршића, Коста Пршић, затим Веца Ивић из Мешева, па Стева Радојковић из Жабара.

После рата са Бугарима у јесен 1885. године, који је краљ Милан на понижавајући начин изгубио, јер су му Бугари на Сливници пред Софијом разбили војску, па га затим гонили и ушли у Пирот, осећајући се несигурном јер би оптужен да је ољагао Србију изгубивши рат од Бугарске која је тек осам година била у слободи од Турске, краљ Милан је извршио ново груписање општина и формирао веће општине. Треботин је задржао седиште општине, а општина се звала ВеликоВрбничка и сада су је чинили поред Треботина са Жабаром, Мале Врбнице, Мешева и Доњана и Доњи Ступањ и Велика Врбница. Председник те општине био је Стеван Лапчевић деда Милована и Радуле Лапчевића.

Овако стање није дуго потрајало. Због сталних свађа краља Милана са краљицом Наталијом, њиховог развода и насилног протеривања краљице Наталије, краљ је изгубио углед и под утицајем снажне Радикалске опозиције био је присиљен да абдицира и напусти Србију, уз позамашну накнаду из државне касе, остављајући власт малолетном сину и његовим намесницима.

Без краља Милана, у Србији настаје благи курс, општине се разгруписавају, тако да од Велико-Врбничке постају Мрмошка и Треботинска општина, као што је и било пре. Смењивање преседника општина иде својим путем, по истеку рокова на које су бирани. Но, влада др. Владимира Ђорђевића, доведена на власт у јесен 1897. године поново групише општине тако да Мрмошка општина добија Доњи Ступањ и поново постаје ВеликоВрничка, а Треботинска општина остаје на месту где је и била и добија Себечевац и Церову. За овако груписане општине, преседници нису више бирани од народа, већ су постављани декретом ондашњег министра унутрашњих дела Јеврема Андоновића. За председника Треботинске општине постављен је Милан Лукић из Доњана, чији сам декрет о постављењу, као писарчић 4-те године, видео, а на њему је био потпис министра Јеврема Андоновића. Велико Врбничка општина, чије је седиште остало у Мрмошу, за преседника добија постављењем Сибина Лапчевића, либерала чврсте руке. Слично се ради и у осталим општинама у Србији, где се декретима за председнике постављају либерали као људи чврсте руке, да у народу мотре на цео друштвени живот, да шпијунажом сазнају шта људи говоре на казаницама, прошевинама, свадбама, саранама и свуда где се мало више пије и прича.

–НАСТАВИЋЕ СЕ–

Серијал припремио и обрадио Љубодраг Обрадовић

Љубодраг Обрадовић, Треботин

МИНХЕН

Улица дуга, широка, права и пуна људи и буке. Аутомобили јуре, трамваји пиште, а мушкарци, жене и деца, девојке и младићи, старци и бабе, бели, црни, жути, пролазе, играју се и брбљају. Брбљају! То је једна од улица Минхена, у који сам дошла из поткопаоничког села Жилинци, да нађем срећу, да зарадим лову и постанем појам, нешто велико и несагледиво у очима мојих сељана.

“Она је била у Немачкој”, причаће се у селу. Намлатила је грдну лову. Она је богата, наклапале би проводаџије. А и лепа је. Дулек. Од ње не би било никакве штете, напротив. А прошлост? Сетили би се неки. Прошлост! Прошлост? Ма ко те пита за прошлост. Младост – лудост, тако је то. Она је сад зрела и паметна. Погледај је, звецка од једрине и дуката. Да Рођо, дуката!

Зовем се Миленија Јанковић. Двадесет ми је година. Нисам ни лепа ни ружна. Млада сам, а то је довољно за кицоше и сеоске ђилкоше. И лакомислена сам, баш лакомислена. Лако подпадам под утицај других. Њихове жеље, лепо срочене у слатке лажи, лако ме занесу и ја пристанем на нешто од чега младе, паметне девојке, беже, па се после кајем. Можда је за то криво моје несрећно детињство, можда и родитељи, а можда и нешто треће, не знам.

Почело је то кад сам узела петнаесту. Ишла сам у осми разред, у школу која је била добрих десетак километра од мог села. Пешачила сам до школе сваког дана, заједно са друговима и другарицама. Једног мајског дана случајно сам остала са Жиком насамо и десило се… Испод једне старе букве, на маховини зеленој ко гуја, постала сам жена. Жика је испричао свом пријатељу Милутину и идуће недеље сам, тобож случајно, остала насамо и са њим. После се то рашчуло. Долазили су сви. И старији. И млађи. Балавци и ожењени, момци и деца. А сви су били као деца. Скоро су плакали, удварајући се. Велика деца! Нисам их могла одбити. Ја волим децу.

Онда је из Немачке дошао Станко Блажић, доневши неке књиге и нове идеје. Почела сам да читам и да се духовно уздижем, како је то он говорио. И видела сам да пут којим идем не ваља, да је погрешан. Сви су ме презирали. Село је мојим именом уста испирало, жене су ме кћерима као лош пример наводиле, људи су ме својим непослушним синовима за жену обећавали, а деца су на белим зидовима куће мог оца крупним словима исписивали “ДРОЉА”. Отац је беснео, мајка је плакала, а Станко ме тешио, говорећи да ће све бити лепо, да ће се село кајати, да ћу постати неко и нешто, цењена личност.

И ето, сад сам у Минхену. Ту до мене са леве стране корача Станко. Он није од оних који жени ласкају само да би се углавили између топлих бедара. Он је другарчина, пуно ми је

помогао. А и леп је. Висок, црн. кратко подшишан. И по теме се може закључити да је скроман. Лице му је глатко, кожа танка, затегнута. Није ни дебео, ни мршав. Осредњи је. Сад ми управо објашњава шта ћемо и како за прво време. Каже, има овде, у левом џепу, адресу једног пријатеља из Мачковца и покушаће уз његову помоћ да нађе место за мене, пошто сам ја дошла илегално. Тај његов пријатељ јако је утицајан и моћан. Моћи ће он да среди ствар. Тако говори Станко, а ја шта ћу, но да му верујем.

И корачамо тако занесени, Станко својим плановима, ја Минхеном. Та ја сам дивљакуша, свега сам двапут отишла до Крушевца. И то једном кад сам била болесна и други пут на вашар. А ово је Минхен, град снова. Споро напредујемо. Станко пита пролазнике, пошто зна Немачки за улицу у којој станује његов пријатељ, а ја гледам излоге и не могу жива да се начудим чега све ту има.

“Знаш Миленија”, пецну ме Станко, “мислим да би ти могла постати манекенка. Имаш лепо тело, а то је основ. Остало ће, мислим на покрете и понашање, само од себе доћи. Мој познаник нам ту може помоћи, јер из његових писама знам да води једну такву кућу. А и није лош то позив. Прошеташ три пута бином, мрднеш куковима, насмешиш се и готово. Лова је ту”.

Шта му би, помислила сам слушајући га. Откуд му то паде на памет. Учинило ми се (ми жене увек предосећамо) да је он тај посао мени наменио још у завичају и све до сад чекао згодан тренутак да ми то саопшти, али само сам климнула главом, претварајући се да сам одушевљена.

“Ја ћу радити као аутомеханичар”, наставио је Станко, “у градском сервису и бићемо заједно, што је најважније. Знаш, Миленија, ја тебе волим”, снизивши мало глас почео је да цвркуће. “Можда си приметила, можда ниси, али то је тако. Досад сам се бојао, али сад мислим да је време да то знаш”.

Шта му је, је ли шенуо или му змије памет попиле, помислила сам у делићу секунде, да бих одмах радосно ускликнула: “Је ли то стварно или се зезаш? А моја прошлост из које си ме истргао? Зар ти нисам одвратна”?

“Ниси, ниси. Напротив, ти си ме опчинила чим сам те угледао. Ја сам без предрасуда. Грешке се сваком догађају. Ти ту ниси крива. Друштво је данас подло, а људи који га чине све грабежљивији. Све желе само за себе. Они су твој живот хтели да упропасте, како би себи пружили који сат љубавног уживања. Ја тебе разумем и ја ти опраштам. Ти си некад морала тако, а сад мораш бити моја и квит. Хајде, реци да пристајеш, реци”.

Ја сам запањена слушала, не верујући рођеним ушима. И мене неко воли и брак ми нуди. И мене неко жели, али не за сат, него за вечност. Уштинула сам се за десно уво, а он је и даље стајао ту, на корак од мене, а ја сам већ видела далеко село на ногама, Жику и Милутина на ногама, све остале на ногама, или боље речено под мојим ногама. Клече, моле за милост, а ја као принцеза кажњавам их опроштајем. Они плачу, љубе ми руке, стопе ми лижу и срећни су, срећну што ме виде. “Ох Боже”, промуцах, “ако је тако, ако ме стварно желиш, узми ме и ради са мном шта пожелиш. Твоја сам сва”. Уосталом ти си ми једини пријатељ, помислила сам и зашто не би припала и теби, кад су сви остали могли да ме имају кад пожеле, а мису ми би били ништа, чак ни симпатични.

На то ме је он загрлио и ту, усред Минхена, усред гужве и буке, не обазирући се на пролазнике, страсно пољубио. Онда смо свратили у први хотел, узели собу и ту преспавали остатак дана и читаву ноћ. Тад сам по први пут уживала у љубави, тонући у блаженство и срећу које она поклања онима које понесе, а које ја никад пре нисам тако осетила.

Ујутру, после заклињања на верност и вечност, Станко је пронашо вилу свог пријатеља, власника огромног бутика за жене. Вила је била заиста величанствена. Тако нешто ни у сну нисам видела, ни пожелела. Све је било сјајно, ново, удобно, елегантно. Сав намештај, сви прозори, врата, све завесе, па чак и лустери и теписи, све је то блистало.

После упознавања, Станков пријатељ Живко Ристовић се насмешио и потапшавши ме по рамену, пошто ме претходно одмерио од главе до пете и зналачки изанализирао моје груди, задњицу, кукове, пошто ме претходно погледом свукао, промрмљао: "Направићемо нешто". Попили смо кафу и виски, попричали о родном крају, а онда сам се ја са Станком вратила у хотел.

Било ми је лепо тих пар дана, а онда је Станко отишао, тобож хитним послом у Бон. Мене је пре одласка поново одвео у вилу код Живка, где сам добила своју собу. На поласку Станко ми је загрлио и рекао да будем послушна и добра и све ће бити у реду, а он ће се вратити за пар дана. Нешто ми ту није било јасно, али шта је, ту је, помислила сам, јер из ове коже у другу се не може.

Није прошло ни десетак минута од Станковог одласка, а на моја врата је неко куцао. Био је то Живко у свечаном оделу. Људина, крупан по природи и уз то дебео и мало ћелав. Не одуговлачећи, скинуо је сако и притиснуо једно скривено дугме у зиду. Пред мојим очима се указао мали, али заиста прекрасан бифе. Потапшавши ме по задњици, упитао ме је: "Шта пијете? Виски, коњак, вотку?"

"Било шта, свеједно ми је", промуцала сам, а он се на то зацерекао и кренуо у напад. Прво се пребацио на моју фотељу и покушао да ме загрли.

Онако ненавикнутој на пиће, почело ми се вртети у глави, али сам још била довољно свесна, да схватим да оно што хоће, мора бити одвратно. Одгурнула сам му прсте бесним покретом и нагло уставши, дрекнула: "Шта ти себи допушташ човече? Како Вас није стид"?

Он је на то устао и церећи се злобно, пошао за мном. Ја сам одступала, а он је напредовао, корак по корак. Онда сам стала, зауставио ме зид. Опет је покушао да ме привуче. Опалила сам му шамар.

"Пази, пази, мала је постала дивља. Много ти себи допушташ лутко. Станко ми је говорио да си ти слатка, а ти овако. Знаш ли ти да те могу напоље избацити"?

"Па ви сте подли. Како можете само, па Станко Вам је пријатељ"?

"Пријатељ? Па шта? Он ми доводи младе девојке из Србије. Ти си једна од тих глупача".

На то сам се готово обезнанила и њему није било тешко да ме одвуче до кревета…

Сутрадан сам успела да побегнем из те куће ужаса. Нема освете, нема богатства, размишљала сам, не обазирући се на буку улице. Дроља остаје дроља, одзвањала ми је дубоко у мозгу порука села на поласку. Куда сада, шта сада? Мучила сам се да одлучим, а одлука је била далека, нисам је видела…

ХУМОР И САТИРА

Драгиша Павловић Расински, Крушевац

ПРОЂЕ ЖИВОТ

На свет крочи, врисак, слузи,
ту бабица, шљап по гузи,
радује отац, мајка, тетка,
крене живи од почетка.

Расте, вртић, води бака,
отац нема, вани шљака,
надничењем бави мајка,
живи живот, нема бајка.

Пођеш школа, нове бриге,
ништа паре, ништа књиге
за бесплатно школа учиш,
од малена бориш, мучиш.

На факултет стигне ипак,
стипендија оће, шипак,
мораш хвала деки, баки,
живот ти је ето таки.

Ти сад доктор медицине,
за посао почне брине,
нигде нађе, џабе кука,
надаш живот, оно мука.

Ништа друго ти остане,
пасош па пут преко гране,
нема да држава крива
један мозак што одлива.

Кад намучи у туђина,
тера све у материна,
схвати, живот више-мање,
она ствар кроз густо грање.

Вратиш кући, косе седе,
има свега, не мож једе,
Једва јогурт, млеко кравље,
има паре, нема здравље.

Патња сломи, сруши бреме,
идеш небо, дошло време,
ништа вечно, све прохуја,
прође живот, алелуја!

Драган Матејић, Крушевац

АФОРИЗМИ - У ПРВОМ ЛИЦУ

- Волим што сам стар, не морам да бринем за будућност.
- Послао сам жену у бању. Лечим живце.
- Дошла ми је старост. Жели да ја одем.
- Чврсто стојим иза сваке своје прећутане речи.
- Са мном и у ватру и у кафану.
- Зашто нисам написао ни један роман? Дугачка је то прича.
- Био сам на пијанку боли глава.
- Моје детињство су појеле овце. Сад то овцама раде мобилни.
- Дошло ми је боље сутра, а боље да је остало код куће.
- Ја сам као ``чипс``. Грицкају ме године.
- Усамио сам се. Ни идеје ми више не долазе.
- Побегла ми мисао. Досадила му моја сенилна старост.
- Променио сам навику за кафану. Сад идем тек после доручка.
- Како стоје ствари, заволећу и Тита.
- Између редова читам само ћирилицу.
- Више се не играм са животом. Вара!
- Срећујем стан. Сутра ми долазе незвани гости.
- Каква атомска бомба кад ја пукнем.
- Не смем на полиграф. Себе сам слагао.
- Никако памет у главу. То ствара главобољу.
- Не солите ми више памет. Нисам туршија.

Ивко Михајловић, Крушевац

АФОРИЗМИ:

- Нисам луд да будем нон-стоп паметан.
- Експозе, у преводу на српски језик, значи вуновлачарење.
- Не може диплома да покрије све мањкавости образа.
- Редовно пишем афоризме. Нешто ређе једем и примам плату.
- Замерам Нушићу. Дао је себи за право да вечно буде актуелан!
- Радоје Домановић је оживео наше мртво море.
- Србија данас: Нушић, Домановић, Нушић, Домановић...

Вељко Стамболија, Крушевац

Афористички буквар - Ивко Михајловић: „Вршњак туђег времена", збирка афоризама, Багдала, 2024.

Време је ту довољно дуго за оне који су спремни да га искористе. (Леонардо де Винчи)

Вријеме, неукротива четврта димензија, није подложна контроли као остале три. Својеглава, неовисна и неухватљива ова димензија не трпи никакве калупе. То што је мјеримо сатима, данима и годинама само је кратка људска варка,. Нема мјере за њу, она је бесконачна. То што се ми у кратком периоду дружимо с њом, њој (димензији), бесконачној, мало значи. Њен једини такмац у бесконачности је свемир. Кратки људски вијек још није успио сагледати и објаснити ту невјеројатну несагледивост. Чак ни вријеме из дубоке прошлости човјек није до краја објаснио и схватио. Временом се не може руководити, јер је оно незаустављиво, треба руководити собом у времену и треба га користити на најбољи могући начин, једна је од мудрих изрека. Зато на вријеме треба гледати као на животног

сапутника. Треба и ово знати, нема лошег времена, има лоших људи, одлука, поступака, политике....Немојмо се заваравати, измислили смо милион начина да вријеме прође, а ни један једини да се заустави. Највећу грешку ћемо направити ако властити живот и властито вријеме подредимо нечијем туђем времену, дакле запоставимо себе, породицу, пријатеље...*Прегазило га вријеме*, фразеологизам који означава човјека који не живи у свом времену, *глава му је у прошлости*. Често чујемо и ову фразу – *ишчашено вријеме* са значењем да живимо у времену које није прилагођено основним људским потребама и захтјевима. Као да је неко пожурио да нас погура према неизвјесној будућности, односно да је прескочио основне постулате развоја. У том *ишчашеном времену* чини ми се да тренутно живимо или како га је пјеснички модификовао познати и признати сатиричар Ивко Михајловић да смо *вршњаци туђег времена*. Према свим параметрима ми ћемо, стварно, живјети нечије *туђе вријеме* ако то дозволимо.

Што се тиче Ивка Михајловића он децидно тврди да је *Вршњак туђег времена* и још додаје: *Ноћ сам преспавао мирно. Два-три јача кошмара, ништа посебно.* Ко или шта изазива кошмарне ноћи? Одговор се налази у наслову књиге. Покушај да се вријеме врати уназад немогућа је мисија па зато не треба дирати у оно што је одавно прошло, подучава нас Сизифова судбина: *А да ти ипак неко мало помогне, питају Сизифа*. Умије Ивко на полушаљив и полуозбиљан начин да објасни вријеме у којем живимо: *Европска унија само заводнички намигује на нас, а притом фура са другим фрајерима*. Човјек, па и ова цивилизација, имају рок трајања, односно пролазни су и постају дио прошлости. Цивилизација у којој живимо на све се начине труди да обезчовјечи једино биће на планети које се издвојило од осталих живих бића по томе што умије да мисли, али каже наш афористичар и ово: *Не мислим више својом главом. Уградили су ми штедљиве лампице.* Па онда на то додаје и ово: *Од „шетње" по интернету добио сам шуљеве.* На први поглед ови афоризми могу се протумачити као одлично срочена шала. Озбиљнијим улазом у суштину ових афоризама открићемо једну неугодну истину да нам технологија нуди отуђеност, самоћу, нећемо ићи на посао, радићемо од куће, разговараћемо преко екрана, упознаваћемо се преко интернета и јавиће се: *Замор матертијала? Је л` то беше оно када превише користиш мозак?!* Само се стрпимо, ускоро ће умјесто нас мисаоне радње преузети супер компјутер. Знамо да сатиричари умију и да претјерају, али на крају ипак дође оно њихово сатирично предвиђање на видјело. Сјетимо се Домановића и *Данге*. Нису ли печати наше судбине већ ударени: *Када човек поништи себе, свако по њему може да удари печат* . Или како сугерише наш *вршњак туђег времена* Ивко Михајловић: *Празна глава јавља да мозак нема употребну дозволу*. А *празна глава* смишља, ратове, мобилизације, све врсте оружја и оруђа, злочине, протјеривање, рушење. Нажалост, Ивко Михајловић и сви ми с њим живимо у времену које нисмо ни сањали, ни жељели, у времену нечијих туђих планова. Свјестан је аутор шта нам је приредило и приређује *туђе вријеме* као да нас неко тестира колико можемо издржати те свјетске марифетлуке: *Жилав смо ми народ, али не морају на нама баш толико да вежбају*. Чак и народ који има петљу да се супростави *туђем времену* повремено клоне: *Ми ни пред ким не пузимо, али смо почели полако да радимо склекове*.

Живимо у времену, како тврди аутор у једном од својих епиграмских афоризама, у коме је морал пао на ниске кране: *Од људи без става боли ме глава*. У овој нашој цивилизацији све је подређено политици и профиту. Све мање, или никако, спомињемо културу, умјетност, просвјету...заправо немамо став према тим битним људским дјелатностима. У културу и умјетност се улаже само ако се из њих може извући профит. Живот без става, дакле без части, достојанства и поноса, нас доводи у стање распамећености и то Ивко Михајловић прецизно дефинише на ауто ироничан начин, што је и једна од карактеристика овог афористичара, народски речено подмеће самог себе: *Немам више памети. Дошло је до споразумног развода* и још додаје, помало резигнирано: *Оно што мени*

лежи на души, то ни багер не може да подигне. Чак и одлазак на посао прдставља одређену трауму: *Сваког дана идем на посао. У питању је велика нужда*. Писање афоризама може бити и опасан посао, мало је оних који ову умјетност воле. Свјестан тога Ивко Михајловић поручује: *Пред свако писање афоризма обавезно се прекрстим*. Јер, може се десити да критичари, аналитичари и људи без става протумаче афоризам/е, односно, напокон, заузму став да се то односи на одређену, конкретну особу, а може бити да се не односи, па ако се и односи шта са тим, нпр. *Нашем првом нарџису мала је свака саксија.* Па шта ако сте помислили да је то баш он. Уосталом, нарцис је један лијеп цвијет. Може ли цвијеће изазвати било какву сумњу? Ја мислим да је овај афоризам својеврсна похвала. Добро, могао је написати *нашем првом цвету*... али онда Ивко Михајловић не би био афористичар, већ један осредњи шаљивџија. Није тешко погодити да је политика та која ствара амбијент нежељеног – туђег времена: *Политика није најстарији занат, али га у стопу прати,* или *Народ не види ни прст пред оком. Толико је густа политичка магла*. У нежељеном – туђем времену осим нарциса цвијета још разног цвијећа, а да нарцис није ни свјестан да ће због тога увенути: *Познајем тог преваранта. Отац му је мито, а мајка корупција!* Многи афористичари избјегавају да пишу афоризме на тему политике, али тај страх је неоправдан, Ивко је још увијек жив и здрав, мада би му овај афоризам могао правити проблеме: *Руковао сам се са министром полиције. Остао је трајан ожиљак.* дакле, особину коју треба имати прави афористичар је – храброст. Онима са мањом дозом храбрости препоручујемо хумор, вицеве и симпатичне шале. Но, опрез и са шалама. Сјетимо се како је Кундера прошао са својом *шалом*. Према томе не препоручујемо млађим афористичарима који још нису сатирично ојачали, овакав афоризам који је у стању да напише тврдо сатирично перо: *Вођи је показан средњи прст. Оптужени се правдао чињеницом да је рука била уз тело.*

Читајући збирку афоризама Ивка Михајловића (око двије хиљаде афоризама, подељених у циклусе, што је мала новина), уочавам да је аутор добро проучио понашање и карактер народа српског: *Нећу оно што хоћу, ето слободе људске!* или *Кад будемо тамо где сада нисмо, можда ћемо жалити што не остадосмо где сада јесмо!* То је та вјечита дилема малих народа (малих по бројности) ком се царству приклонити или не приклањати се никоме. Ивко Михајловић препоручује да би свако понаособ требао порадити на себи па тек онда рамишљати о великим националним темама: *Погледај себе у огледалу! То је особа коју можда познајеш.* Афоризам и јесте огледало, оно венецијанско које нам открива сваку бору, сваку црту и бразду на нашем лику. На крају, писање афоризама је Сизифов посао, добровољно излагање напору од којег афористичар може имати само невоље. А да се помало уморио и сам афористичар Ивко Михајловић, у што је тешко повјеровати, упућује нас и задњи афоризам у овом афористичком буквару: *Преузмите мало камен. Одох ја са Сизифом на ручак.* Афористичар не живи у свом времену, његово вријеме долази касније. Ивко нуди афористички камен својим наследницима, а он се, можда, припрема за неко ново изненађење које није у домену сатире. Одлучио је да се одмори на некој мање стресној књижевној форми.

Вељко Стамболија

Братислав Костадинов, Крушевац

АФОРИЗМИ - У СУСРЕТ ЕУРО 2024

- Навијачка песма нас је одржала. Да не заспимо током утакмице.
- Чврсто смо решили да постигнемо гол, али о томе треба обавестити и противничку одбрану.
- Фудбал је колективна игра. Много њих се уграђује у трансфере играча.
- Квака 22 је у томе што на наших 11 долази чак 11 противничких фудбалера.
- Лопта је отишла преко трибине. И њој се доста лошег фудбала.
- Наши играчи су створили магију на терену. Били су невидљиви.
- Многим фудбалерима важно је победити. У избору за најбољу фризуру и тетоважу.
- Сред пушака, бајонета, страже око нас. Тако почиње још један фудбалски дерби.
- Публика се дигне чим падне гол.
- И у другом полувремену је настављено са силовитим нападима домаћих навијача.
- Да ли је фудбалско суђење препуштено тржишној утакмици?
- Многи фудбалски клубови су као птице селице. Никад не презиме у Европи.
- Осећамо се као тринаесто прасе, јер је противничкој екипи судија био дванаести играч.
- Наши фудбалери су добри у скоку. Прескочили су оба полувремена.
- Годинама сам у фудбалским водама. Заливам терен.
- Спортски смо поднели пораз. Страдали су само противнички навијачи и полиција.
- Живот је као фудбалска лопта. Стално те шутирају, а на крају одеш у аут.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Бранко Мијатовић, Шабац

ERUDITO

Šta ima poslednji rob svojih misli još da uradi?
Pognute glave osluškuje žubor jutrenja,
omamljen, zureć u plamen velike vatre…
Eoni snevanja nižu se pred njegovim očima;
želi dostići rub tamne pučine
u jutarnjoj maglini oklevajućih misli.

Vetar je u krilu vetrenjače,
i melje… melje, al gde je spram sebe sama?
Iščiliće li išta iz meljave njegove strpljive?
U usijanim malinama vidi… čuje
misli iz svemisli:
Svaka beseda, svaka misao njegova
jestiva će jednom biti…

Vatra umire lagano u prozuklom zabranu.
Tinjanje:
Čeka dok poslednja žeravica život ne izgubi.
Čaprkanje:
Koliko puta staja na ivici, al opet traži…
Levo bunili, desno ludilo,
napred misli iz svemisli… Zamisli!

Limes, ili bimes? Plus, ili minus… Sekans?
Kosekans? U prapočetku sve se začelo:
Trajanje, Setva, Žetva!
Veliki prasak donese pentagrame:
Prokletstvo, um se umom hrani!
Čežnja praskozorja natera ga napred
u lenju paru vlažne zemlje
gde traži što postići ne može, postiže što ne
traži.
Iz njegovog srca izvori senka sopstvene čežnje:
– Voleti, o samo voleti! – Ovešana doziva
senka…

Koliko trajanja izvan stvarnosti,
koliko borbe oko nemogućeg?
Koliko senki iza ljupkosti snoviđenja?
Iscedi poslednju kap radosti
da od nje načini vino patnje svoje.
Njegovo srce, divlja tica,
nađe nebo svoje u dubokim očima;
njegove pesme potonuše u dubine njihove…
Dok rog trubi lagano iz tame
želi zagristi crvljivu zemlju groblja,
čekajući da ga gađenje na sebe samog
ne izbuši k`o nabreklu zvezdu.
Šta ima poslednji rob svojih misli još da uradi?

ZAŠTO

Od rođenja razmišljao zašto
stvori me Gospod kad moram mreti;
od detinjstva neprestano mašt`o
što ne volim ne moram ni hteti.

Želeh spoznati zašto se rađam,
jer znam da to nikad nisam hteo;
želeh spoznati što umiremo,
zašto bol i zašto sveo, beo?

Zašto nas Bože toliko ima,
kada na kraju baš svi smo sami;
dade nam sunca, dade nam vida,
al celi život prođe u tami.

Nije mi žao, nije moj Bože,
što dođe vreme i meni mreti;
al mi je žao svemoćni Tvorče:
Ne shvatih šta je taj život kleti.

Ako je život tek iskušenje,
za nešto spremaš me mili Bože;
pa celi život ja glavom o zid,
udri silnije Tvoj rob još može.

Al ako biću samo so zemlji,
ako ni groba znat mi se neće;
vodi me, vapim, iz ljudskog smrada,
ne trebam vence, ne trebam sveće.

JECAJ VIOLINO

Svirao sam i ja druže, u kafani uživao,
dok si na me pare bac`o nisam znao tvoje boli;
kad si zadnju paru dav`o, ne znah da si tugovao,
ne znah mlađan šta su boli kad se ljubi, kad se voli.

Svirao sam nesrećnima i pare im uzimao,
gledao sam tužne ljude, šake srčom isečene;
oprosti mi prijatelju, šta je tuga nisam znao,
sad ja zadnju paru dajem zbog izdaje jedne žene.

Daj sviraj mi jednu noćas pesmu što u srce dira,
evo zadnje pare dajem, da produbim srcu rane;
život minu, ostari se, al ne nađoh srcu mira,

violina neka jeca, otići ću kad osvane.
Otići ću u nebesa, tamo gde se duše vole,
jecaj, jecaj, violino, zemaljski me dani bole.

Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица

Дом мој није више дом мој, куда ићи?

Бол ме гони, куда?
У прокислом жбуњу зимски ветар цичи,
а у магле беле уронио кров ми.
Сену моје куће волели су људи,
у сусрету реч би сви искрену чули.
Драги, светли дани крај ватре, без студи,
сад растанка вихор и над вама тули.

Дом мој беше некад пун најдражих лица,
дом мој беше некад пун дечје граје,
од песама наших поноћна улица
да заспи бар на час, једва стизала је.
Сад узалуд јутро за смрт ноћи звони,
дому моме никог већ не води цеста,
коме да се жалим кад одоше они,
Који су некада волели та места?

Пролеће ће доћи са тетријеба виком,
да донесе цвијеће, сунце кишу меку,
процвјетаће руже долином, видиком,
кроз шум плави сати воде ће да теку;
као у дјетињству сјаће дан на крову,
цвркутом ће птице на димњак да слијећу,
али ја одлазим и залуд ме зову,
вратити се нећу.

Р. Луис, Стивенсон

НАИВНО

Носио је време,
ређао слике у њему,
галерија цела.
Живот измучен,
све је за њега било касно.
Ех време, време,
рече тек за себе,
ја о теби тихо,
ти о мени гласно.

НИСМО ИСТИ

Има људи ћутљивих, смерних,
многи гледају да такве не виде,
ови тихо покварени,
са болом се срећу,
људи флеке, за тугу највећу.
Неки се упорно слажу,
ти су истином пали,
не знају кад птице слећу,
из љубави изостали.
Постоје трабанти, од постања,
они знају себе да преваре,
има и оних светлих,
ко сатови стари трају ,
кад прошлост заћути,
они још куцају.

СЕТА

Кад би знао ко се игра,
играчкама његовим,
испод Зенице неба,
у улици што подсећа на реку,
само што по њој барке не плове,
него разни планови теку.
Рекао би му шапатом тихо,
да играчке чува,
приче су оне тајне,
које се у старости лове,
чувај их за туге нове,
чувај за туђе и своје снове.

Снежана Поповић, Крушевац

БОГ

Знаш ли ко силно те воли
и ко те чува ноћ и дан?
Ђавољим умом да не пођеш ти.

Знаш ли ко ти је живот дао,

обасјао сјајем духа свог,
И штити светао пут твој,
најцрњег ада што вида нема
и светла нема?

Спознати мораш ко чини то.
Чија љубав изворује
и непресушно залива душе,
плодоносном љубављу.

Окрепљује нас и држи
да не посрнемо и паднемо на путу том.
Крилати нас крилима анђела
и узвисује нас висином неба,
И светлим путем води.

Знајмо да је то Он
и да нас не пушта из окриља свог.
Зато га призивајмо
и певајмо божанско појење,
Наша јектенија, чуће Он.

Љубимо једни друге,
и туђина и ближњега свог,
И спознајмо да љубав је Бог.

Не узвисимо се и не гордимо се,
но покајну сузу пустимо,
И сузом покајном

заливајмо тај светли траг.
Смерност нашу и благодат нашу наградиће
Он.
Тада заблистаће
у души нашој светли божански сјај,
Благодат и опрост осетићеш знај.

Молитвеница за душе наше

Од првог сусрета са тобом
у цркви Свете Тројице крај Расине,
док целивах дивну икону твоју
дотаче ме чудна, невидљива сила,
О, Блажена Ксенијо моја мила.
Од тога трена, завет ми поста,
да замислим више не могох
суботу без твога акатиста-
божанске песме “Радуј се блажена…”
коју, док певам, душа ми заблиста.
Када ми је тешко, када ме бриге море,
знам да искрене молитве чујеш моје.
Симбол си ми милосрђа и вере.
Великим срцем љубављу ме испуњаваш,
утешиш ме и наду ми у невољи уливаш.
Безброј си ми пута на молитву одговорила.
Заступница ми пред Богом била,
одагнала зебње, великих мука спасила ме.
Помагала и чуда за мене убогу чинила,
веру у Свету Тројицу учврстила.
Да би постала нашег света добротвор,
изабрала си најозбиљнију духовност.
Напустила си раскош и твој царски двор,
прихватила смирење и јуродивост.
Добротом и жртвом
постала си ми недостижна.
Осећам да остадох ти дужна.
за све добро које за мене чинила си.
Бескрајно захвална сам ти.
Молитвеница моје душе си ти.

Милан Ђурчија, Шид - Крушевац

СОЛУНСКОМ РАТНИКУ

Овде си стасао и растао,
провео детињство своје,
волео своју Србију, лепе су биле
године, дечаче, Јевреме, Србине!

На твоју поносну Србију,
кренула војска туђина –
заплака Сава и Дрина,
наступише тешке године,
младићу, Јевреме, Србине!

Неизвесност, пут кроз Албанију,
беспуће високих планина,
нећак и стриц, отац и син,
глад, болест и снежне стрмине,
не дај се, Јевреме, Србине!

Осташе многи на путу голготском,
на Крфу предах, опоравак.
Па Солунски фронт
и зов удаљене дедовине,
закуца срце Отаџбине,
ратниче, Јевреме, Србине!

Јуче те испратише на пут,
вечан, тих и нечујан,
у далеке плаветне висине,
а светли пут за тобом оста,
поносни Јевреме, Србине!

Уз плотуне војничке,
опростисмо се мушки, без суза,
од Солуна до Београда,
до твоје вољене Приштине,
никада нећеш умрети,
Јевреме Ивановићу, Србине!

На новинску вест о смрти Јеврема Ивановића, 18.02.1998.

ИЗЛЕТ НА БАГДАЛУ

Једног дивног априлског дана,
Багдала је сунцем обасјана,
понекад се у облаке скрива,
Багдала нас свим срцем дозива.

А Јастрепцу маше издалека,
своје госте већ одавно чека,
гране липа шире своје сене,
оне памте многе успомене.

Неко пешке, а неко се вози,
како чијој одговара нози.
Неко брже, а неко спорије,
неком мило, неком још милије.

А Марија све редом прозива,
и у комби она их позива.
Ко ће ићи, ко ће брже стићи,
пешаци ће са Јеленом ићи.

На Багдали листало дрвеће,
свето место, где се пале свеће.
А у срцу туга је све већа,
гледаш како догорева свећа.

Божји храм нам отворио врата,
све се сија к'о да је од злата.
Лепота се у икони скрива,
Боже мили, као да је жива.

А Багдала многе тајне скрива,
дођи, види како се ужива.
Овај излет у срцима пламти,
пети април дуго да се памти.

Ту ресторан, столови у сени,
негде пиво у чаши се пени.
Кафа, торта или капућино,
шта ко воли, све је јако фино.

А Марија шета на све пази,
она сваком посебно прилази.
Частимо вас, желимо вам срећу,
ваша срећа, радост нам највећа.

Корак по корак, кренусмо даље,
успомене са мобилног Славица нам шаље.
Живот пролази, време не стоји,
радуј се данас, године не броји.

Ти трептаји у вашим очима,
ти трептаји на вашим лицима,
ти трептаји у вашим душама,
ми смо срећни када смо са вама.

Марија, Јелена, Славица
Крушевац, 05. априла 2024. године

ПОЗДРАВ ПРОЛЕЋУ

Да је зима све ближе и ближе крају,
то и деца из вртића „ЛАНЕ“ већ знају.
Својим телима створише сунце, сунчеве зраке,
да обасјају наше деке и баке.

Далиборка – Даца, са осмехом најави:
„Долази пролеће, певаће нам птице, цветаће цвеће,
на белом платну, децо, ево прилике,
дугиним бојама, стварајмо пролећне слике.“

Бојећи, весела деца, дрвеће, траву и цвеће,
својим сликама дозивају рано пролеће.
Преносе боје на платно, широко бело,
слика до слике, ко ће боље пролећу скројити одело.

У шумици провирио јаглац жути,
пролеће чека, на зиму се љути.
бела висибаба се буди, више не спава,
плаву љубичицу скрива зелена трава.

Шарене балоне пустише деца да лете,
на бакине и декине руке да слете.
А деке и баке сијају од среће:
„Хвала драга децо, што сте нам донели пролеће.“

Крушевац, 19. марта 2024. године

У СПОМЕН САВИ ШУМАНОВИЋУ

Ово је место где си се родио,
ово је место где си школу полазио,
овде ај спомен – кућа и Галерија слика,
ово је за целу Србију радост велика!

На платоу иза капије угледах споменик,
препознах славног сликара Саве лик.
Ту он испред Галерије стоји и гледа,
Своје прелепе *Купачице* никоме не да.

Све те слике заузеле су најлепше место,
радознали их гледају и долазе често,
њих је од срца поклонила мајка Персида,
слике свог сина Саве – грађанима Шида.

Сликао си и дивио се лепотама Париза,
где почасно место заузима Мона Лиза.
У родном месту сликао си теби најдраже,
Шидску цркву, пролећне и зимске пејзаже.

Кад си стварао *Берачице* своје.
зликовци почеше судбину да кроје,
као Србин ниси могао остати жив – био си
невин, ништа ниси био крив.

Што си постојао за нас је велика срећа,
мирно почивај у башти уснулог цвећа!
Сваког дана ми смо патроле и страже,
чуваћемо Спомен – кућу, шидске сокаке и
твоје пејзаже.

(Песма настала након посете изложби слика „Лично-породично-национално“, 18.03.2012.)

ТЕШКА ВРЕМЕНА СТВАРАЈУ ХЕРОЈЕ

Посвећено др Миодрагу Лазићу

Сунце жарко наједном се гаси,
на рекама дигоше с' таласи,
занемеше и црквена звона –
на планети завлада вирус корона.

У Вухан, далеку Кину, стиже изненада,
пожеле да великом Кином завлада.
Храбри Кинези и ноћу и дању,
саградише брзо две болнице у Вухану.

Опасна корона непознатог лица,
Бергамо јој беше прва европска станица,
широм Италије брзо крену даље,
мрачне сигнале у Шпанију и Француску шаље.

Нови вирус све ближе и ближе,
шестог марта и у Србију стиже,
а петнаестог уведе се ванредно стање,
како би болесника било што мање.

Челично пријатељство Кине и Србије,
постаје јаче у борби против пандемије.
Велика помоћ из Кине брзо стиже,
кинески народ постаде све ближе и ближе.

Москва гласно Београду поручује,
нека нас цео свет овог часа чује,
наши авиони већ сутра у помоћ крећу,
братском српском народу пожелимо срећу.

Звоно за узбуну и у помоћ звони,
лекари, сестре, најавише рат корони.
на опасном путу неки нису издржали,
за здравље других животе су дали.

Сећао се др Лаза, деведесет друге године,
тешка мисао кроз главу му тад сине,
речи рањеника, „спаси докторе“ у мислима звоне,
и у Нишу крену у рат против короне.

Та је борба била претешка за Лазу,
корона га одведе на опасну стазу,
април месец, осамнаестог дана,
испратише др Лазу са болом и сузама.

Републику Српску зави у тугу,
грађани Српске одаше почаст ратноме хирургу,
у неверици питају: „Каква је то сила,
кад и др Лази сад сломи крила?“

У Клиничком центру и целоме Нишу,
лекари, сестре, сузне очи бришу,
поклонише се храбром српском сину,
његова последња жеља била је „Марш на Дрину“.

Громови пуцају, високе стене се руше,
Србија у један глас из срца и душе,
од Ибра, Мораве, Саве и Дунава плава, кличе:
„Почивај у миру др Лазо, нека ти је вечна слава!“

др Миодраг Лазић – ратни хирург – добровољац, током грађанског рата у Босни (1992-1995) у болници Илица и начелник Клиничког центра Ниш

Иво Торбица, Владимировац

ГОСПОДАР ТУГЕ

У праскозорје, када заувек нестанеш,
Заплакаће плаво небо и веселе птице.
Фијук ветра и жубор хладне зелене реке,
С немирним срцем, гласније ће се чути!

Када буду постали нечујни кораци твоји,
У мени ће слике неке тад недостајати,
Сиви облаци ће ми празну душу надвити.
Постаћу господар туге, леда и мраза!

Око мене је завладао вечни мрак и дим.
Помисао на некадашње, већ ме гребе.
Обична сам, бледа сенка старога себе.
Одавно нисам био међу облицима живим.

Као да сам отров попио. Губим дах!
Ал` и даље твој лик свугде радо бих тражио,
На местима, где се нит страсти наставља;
Тамо, где додири и погледи каснити неће!

ПРИЗНАЈЕМ

Признајем,
Нисам рођен под сретном звездом.
Колико само пажње и труда,
А мало шта лепог ми се догодило.

Признајем,
Неки други су више среће имали.
Колико само пустих снова и жеља,
А ретко која ми се остварила.

Признајем,
Душа и срце су често плакали.
Колико сам себе другима давао,
А нимало доброг ми се вратило.

Признајем,
Нисам рођен за овај сурови свет.
Моје биће је из другог универзума,
Али је бар покушавало и до краја веровало!

КАД ОПЕТ БУДЕШ ЗАВОЛЕО СЈАЈ У ТРАВИ

Кад опет будеш заволео сјај у трави,
Сав терет са одраних плећа ће спасти.
Усправићеш поносно своје тело и рамена
И пружити руке ка непрегледном, плавом небу,
Широком и богатом пољу и равници,
Ка сивом камену, највишем брду и планини.

Попут сурог орла, летећеш до највећих висина,
Чак изнад густих и сивих облака,
Ширећи изнова своја снажна и јака крила,
Која су сувише дуго вучена по прашини и блату,
Ломљена и без милости гажена од стране оних,
Који ти никада нису желели нови лет.

Када опет будеш заволео мирисну зору и сутон,
Пун месец и далеких небеских тела сјај,
На хоризонту твојих нових жеља и снова,
Сунце ће, поново, твој мотив и снага бити,
Као и све лепоте које до сада, поред свих чула,

Ни најмање осетио ниси,
а тако си то силно желео!

БАКЉА ЖИВОТА

Макадамом ходим, затворених очију
Слеп за зло и људску пакост, без беса
Крвавих табана тражим неку реч топлију
Бројећи своје сузе и гране чемпреса

Сваки сиви камен ми задаје нове боли
И отвара старе ране, од којих тело трне
У муци, душа креће Богу да се моли
Иако су руке од ломова прљаве и црне

Нејако биће, од немоћи, дрхти и пада
Невољно за живот и неке путеве нове
Око тела само нека празнина влада
Рушећи ми све жеље и најлепше снове

Гласне молитве су чешће и не престају
Са небеса добри анђели нечујно слећу
Коначно, ране и ожиљци у мени нестају
Палећи са њима бакљу живота највећу!

Вера Миливојевић, Уб

Нови Косовски бој

„Ко не дошо у бој на Косово“
Лазар му је судбу пророково!

Са Косова све се разбежало
ал најбоље тамо је остало!

На Мосту се брани Митровица
но и образ ко још има лица!

Зубин Поток пред Господом клечи
док НАТО оклоп над Србима звечи!

Одјекује чизма до Звечана
од шиптарских клети’ душмана!

На Лепосавић ударио „Курта“
а са њим је и пратилац „ Мурта“!

Хапсе, газе, пуцају и бију
не би л како сломили Србију!

Да им преда Царство Лазарево
и зове га, од сад, „Шиптарево“!

Ал не бива што не може бити
и пре ће Срби листом изгинути!

Голоруки топузе хватају
па на силу силом узвраћају!

Нови бој се за Косово води
и опет га цар Лазар предводи!

Сав се Космет затресе од бљеска
кад појави се и Армија Небеска!

Није џаба, Лазар, Завет поставио
и Србију земну Небеском створио!

Зулумћаре с оне стране Моста
„ђавоља“ ће работа да кошта!

Ако Бог да те јуначке среће
искупит се, без Покајања, неће!

Што ударише на српске светиње
проклињаће, довек, своје „аветиње“!

Три сокола

Полетела
два сокола сива
и они лете
до цетињског
манастира!

Један соко
патријарх је
Порфирије
а други соко владика
Јоаникије!

Они лете Петру
цетињскоме,
српском свецу,
црногорскоме!

Бел Анђео њих је
закрилио
а Свети Јован
руком обгрлио!

Дочека их народ
постојан
што Небу кличе:
„Достојан!“

Полетела
два сокола сива
српској цркви
где „Ђедо“
почива!

Један соко
патријарх је
Порфирије
а други соко
митрополит
Јоаникије!

Дочека их
народ
постојан
који кличе
с анђелима:
„Достојан!“

Милена Вукоје Стаменковић, Берн

ЖЕНА

Наста као вода
Облог стомака

Витица испреплетаних
Руку питајућих
Осмехом обуче хаљину
У једном оку пролеће
У другом лето
И док се гледају
Телом пожеле снагу
Загрљајем једног човека
Четворо ногу
И једна обала
Спавају
Сањају

ОЧИ

Очи. Паралисала ме њихова празнина.
Млада жена у инвалидским колицима.
Јутро.
Воз је прелазио своје километре.
Као хипнотисана, нисам могла да одвојим поглед од ње.
Никог није примећивала. Мушкарац поред ње нешто јој је шапутао.
По бурми на њиховим рукама закључих да јој је то муж.
И док је она гледала испразно у неку тачку изнад врата, његове усне су се неуморно померале.
Као да је хтео да је пробуди из мртвила.
Њено мршаво тело, скоро провидно, седело је без покрета.
Склопљене руке у крилу личиле су на птицу сломљених крила.
Та жена је била птица сломљених крила. Људи око ње су телефонирали, причали, смејали се, јели. А зид који је саградила у себи и око себе, чинило се да ништа од тога не пропушта.
Покушах да ухватим бар нешто у њеним очима.
Осим белила- не видех ништа.
Окренух поглед ка прозору.
Промицале су куће, зелена поља, већ полако оголела стабла, људи на станицама.
Не издржах дуго. Поново погледах ка месту на којем је стајала.
Жена је и даље гледала право.
Мушкарац, не престајући да јој шапуће, миловао ју је по коси.
Пролазиле су секунде, минути.
Његова рука уморно је успоравала миловање. Само му је глас, како ми се учинило, бивао све јачи.
Одједном се њена рука подиже.
Ухвати руку свог мужа. Задржа је.
Полако спусти до својих усана.
Затворених очију. И опет све без речи. Учини ми се да видим сузе испод њених спуштених капака.
Воз је стао. На вратима, при изласку гужва. Мушкарац и жена стрпљиво су чекали да сви путници изађу.
Њена и његова рука биле су - једно.

Миле Лисица, Бања Лука

ОНА ПОТАЈНО МРЗИ ЛЕПТИРЕ

Она потајно мрзи лептире
не воли облаке од мандарина
не воли цвеће од глине
она често даје бомбоне бескућницима
и још чешће им прича о нама.
Она потајно мрзи лептире
не воли кишобране као ни ново вино
не воли да нешто мора

Она често храни тишине успоменама
и још чешће мале птице учи да лете.

Она потајно мрзи лептире
нацртане на њеној хаљини
на њеном телу
нацртане
мојом руком.

АКО УГАСИМ ТЕЛЕВИЗОР

Не говори ми о љубави
Све ми недостаје
Мрак је на улицама и уснама
Под столом пливају рибе
Тишина
Само месец од селотејпа вечера слова
На тапетама твоје собе
Ћутим
Грицка ме улица
Провоцира последњи пиксел слике
Ако угасим телевизор
Заборавићу
И биће касно
И касно је
Да те тражим по угловима
Од главе до пете
Изгубљену

ДВАДЕСЕТ МРВА

Двадесет квадрата јесени
Изгубљено испод коже
Буди ме
У оку ми ферментисана тишина
На раме касне птице
У костима плове лађе
А море надолази
Милује почетак краја
Очима га чујеш
Двадесет галона јесени
На једној старој фотографији
Љуби ме
Љуби те
Пре него ослепим
Постани небо
Магла сам на реци
Нека сву празнину твоју
Измери земља у мени
И видећеш
Остаће двадесет мрва душе
Да те чека
Двадесет мрва безвремених

ЈЕСЕН

Не могу ја њима рећи колико волим јесен
Слеп је то народ
Груб
Не уме са бојама
А јесен без боја

Може ли неко замислити јесен без боја
И дланове пуне лишћа
И оно чекање кише
Целу јесен без жуте
Без шарених кишобрана
Што расту из ребара случајних пролазника
На улицама којима си пролазила
И оним до њих
На којима те још увек чекам
На којима те још љуби
Моја душа
Не могу ја њима рећи колико волим јесен
И онај мали свемир испод капута
Када се скупиш уз мене
А прсти нам се уједају
Од среће
А загрљај постане мера свега
Не могу ја њима рећи колико волим јесен
И да сваки лист је
Само љубав
Само љубав твоја

Зоран Томић, Београд

ЈЕЗИК ЉУБАВИ

Плачем због савршенства тог језика,
Који ретко у стању сам да досегнем,
Због лепоте скривене дубоко у сенци.
Јер не знам да проникнем у значење слова,
У смисао реченице и дух текста.
Којег не разумем.
Кога у ствари (н)и нема.
Само откуцаји, музика срца,
Застали дах и покрет,
Притом глава пада непотребна
У делиријуму тела,
Док разум негде тамо далеко
Одсутан лењо дрема.

Тада је импровизација истина,
А истина магија коју једино љубав оваплоћује,
И надмашује, кад се пронађе,
У шта никад не можеш да будеш сигуран,
Онако збуњен, луд, мамуран.
Отима се она, бежи,
онда нагло каткад прилази близу,
У тебе увире, и ти у њу, нераскидиво.
Биће да је тô по правилу пуста варка,
Опсена, приказање гњило,
Чак и када изгледа да љубављу владаш,
Не, она је тâ која те (и) тада води.
Па заједно се с тобом уздиже, као плима надире,
Све друго обара, поништава, онда мре,
Да би се понешто после ње родило,
Опет, ако је суђено, Све поново.

Јер ритам је сâм живот, или обрнуто је.
И једно и друго, тачно је.
Форма садржине затурена испод површине,
А она није плићак већ везивно ткиво,
Покривач који одсликава обрисе целине,
Да би се можда ако среће имаш допрло до радости
Чешће до беса, немоћи, па и до исконске туге,
До суштине. И тако све до краја,
У стварности или у твојој души,
Свеједно,
Да ли је све око нас ипак само живи песак?
Но, важно је да има кретања,
Да није хладно, (в)лажно
Да је само твоје, да су ти очи местимице сјајне,
Да у теби није глуво, да није празно.
Да и од ње и од тебе остане бар
Бљесак.

Све што је било битно већ је било у прошлости.
(Џејмс Кестрел, Док је свет горео)

НЕЉУБАВНА

Мила је била и остала, лепршава Она,
Није се од сијасет надошлих година нимало
уморила.
Непосредна, тачна, побожна,
А одлучна, стрпљива, скромна,
Духовно богата, стамена,
Витка, женствена, и даље згодна.
Породици и свом родном крају привржена,
Спортски дисциплинована,
Слутим у друштву омиљена,
Озбиљна а само наоко строга,
Пријатељски настројена,
Преовлађујуће одмерена
А емотивна, себе свесна.
Упркос славној прошлости такмичарској
Нимало охола, ни уображена.
Напротив - крајње природна,
Једноставна, са собом усклађена.
Топла.
Ономад се једва познавасмо те мало је у сећањима
има,
Нађе се ипак каткад у оним старим лутањима,
Па и у мојим песмама,
Давним ритуалима.
Но, места понајвише заузима у некдашњим
маштањима,
У минулим испрекиданим сновима.
У данима и ноћима магле,
Са хладним ветром, опалим лишћем усковитланим
Напоредо са косо шибајућим кишама.
Младости наше прохујалим капима.
Али са сјајем постојаним у још радозналим очима.

И ево, седеше пре неки дан у кафићу наспрам мене,
Симпатична, занимљива, опуштена.
Да се најзад видимо, да књижевни поклон јој
уручим мали,
Беше тô једна мојим пером књига изаткана,
Њеној личности и интересовању верујем
примерена.
Преузела ју је радо, захвална, лепо насмејана,
Безмало савршена.
Чинила ми се и тада деликатна.
Можда и скривено романтична
За све друге уважавања пуна,
Пристојна, нимало патетична.
Обојила ми је тај (пре)брзо протекли сат свежином,
У овом времену свеколико смутном,
Оплеменила га предновогодишњом полетном
енергијом,

Неком тешко описивом суптилном белином.
Разговор се наш одвијао течно, лако,
И чинило ми се да се од ње у Улици Београдској
растадох бољи,
Чак некако млађи, прочишћенији, смиренији
Њеним ненаметљивим шармом опијен
Уједно понешто сетан, замишљен,
Па полако наставих да ходам путевима прошлости
и садашњости,
Прек(р)асно занесен.

Јован Цветковић, Краљево

БЕСМРТАН

Не желим леп живот, спокој,
храну, пиће - безбрижности.
Желим пушкиновски двобој,
страх убити неприродни!

Царство, небо, звезде, Лазар!
Претке тукла оштра сабља,
желим оставити трага!
Седет` мирно, нећу ваљда?

Боже мили, шаљи војске,
небеске се душе оштре
када бране цркве своје,

пију светлост, живот поје.
Вечност је права све сврха,
Српска је душа бесмртна!

ВОДЕНА ПУСТИЊА

Богом одређен живот лутања
завршава се и нагло гаси,
црно-светла, узана путања
иде ка мени, жели ме спасти.

Зрак рађа живу мисао, зрелу
носи је лептир с цвета увелог,
ветар бодри да пронесе свету
сан будућности рода мученог!

Срце к'о несагорива купина
жари душу што се греха стиди,
спремно да радост разлије белу!

У човеку водена пустиња,
повезана с ваздухом што види,
чека на трећу мисао целу.

БОЖЈИ ВРТ 13

Мали мрав жели бити Бог,
он ће све лепше створити!
Унапред зна по лику свом
шта ће прво уклонити.

Стараће космос од пчела;
рој у рају и свуд воду,
без градова или села,
свакоме своју слободу!

У једноме бићу трин'ест,
очи су од четвртога.
Људи већ желећи причест,

излазећи из вртлога
у осцилације мирне,
посећиваће врт Бога!

ДЕЦА ШТО СЕ УВЕК ИГРАЈУ

Деца сунца воле игру,
спиралу и космос коло,
као семе увек никну,
роде се и врте споро

свет. Они су га створили,
очистиће сваку птицу
и дрво ослободити,
уништиће црну клицу.

Дечији простор се пази,
звезда мило дете мази,
зло ће опет тешко пасти

нестаће у својој страси.
Миран дечији свет, Божји
не може нико да поруши.

ЂАВО

Не уме да заокружи!
Чинећи зло, половично,
желећи све да поруши,
мами људе голотињом.

Анђели су равнодушни,
знају крај његовог дела
и да зраци тамнопути
добију обличја бела!

Понестаје му времена,
казаљка му ум црн пече,
помера му из темеља

мртву душу која тече.
Бели мач, ведри плач - тама!
Словни кантар, време. Светло!

Небојша Станојковић, Врање

И КАО ДА ЈЕ МАЛО НЕСРЕЋА

И као да је мало несрећа
Болести и пошасти
Као да се нико више не сећа
И свак налик глувом и слепцу
Не дају им звери порасти
Овде још убијају децу
Као да је мало суза
Мало очаја и мало туге
Има још доста црних блуза
Још превише мржње
у срцу, за друге
Као да човеку крви никад доста
Као да за њом жеђ је све јача
Да од нас ништа добро не оста
Као да песма је
звук мајчиног плача
Као да Бог од нас то захтева
Да другом бол души даривамо
Па душа нам сам о том снева
Да туђе згазимо И затремо само
Ко да је човек од ђавола посто
Ко да је слуга принца таме
А од Бога тражи да му је просто
Да буде део вечности саме

НЕКОГ СРЕЋНА ЗВЕЗДА ВОДИ

Неког срећна звезда води
Неко се само за муку роди
Неко живи мирно и у слободи
Неком се осмех ретко догоди
Некоме светлост у свим бојама
Неком западне вечна тама
До краја с болом руку, под руку
Неко се роди само за муку
Неко са песмом на уснама
Неком туга у венама
Неком ветар у једрима
Неком чемер у бедрима
На неком се поломе кола
И срце му препукне на пола
Неком само мед и млеко
Све што помислио, то и стеко
Неком тешка судбина све узе
Ко потоци из ока му сузе
Неком се просто то заломи тако
Срећу и радост не доживи свако

ПЛАНОВЕ ПРАВИХ ДУГО

Планове правих дуго
Док чамио сам у тами
Ал живот је изгледа нешто друго
На крају сви остану сами
Зар не
И коме да поклониш сне
Знаш да смејаће се
Како сумње да отклониш
Шта смеш, а шта не
Људи ти добро неће опростити
Често је залуд злу пркосити
Једина истина је, да све је лаж
Углавном
Све је у ствари једноставно
Узалуд се опиреш виру
И залуд надаш миру
На овом свету тога нема
Тражио сам смисао тако дуго
Понекад и сад себе ухватим у том очају
Ал живот
Живот је нешто сасвим друго
Благо онима што то не знају.
Нисам имао где
Распродах добре намере
У бесцење
Бисере бацих пред свиње
Нисам могао другачије
Него да испуњавам жеље свачије
Кад мојима истече рок
Дуго сам мислио да можда, ипак...
И понекад се уловим
С прстима у мртвим сновима
С бродом старим упловим
У воде, што добром не воде
Ко ће себе разумети
И ко из грешке научити
Треба само бити достојанствено тужан
И усправан у пропасти
Само то може остати
Од човека
Ако се човеком може звати
И ко ће га знати
Дал треба онако Ил овако
Резултат ће бити
Исти за нас
Свакако

Драгица Дада Илић, Панчево

ЕРУДИТА

Жена је биће из мита
чудност јој врлина,
бајковита ерудита
божанствених облина.

Од камена јача
од олује бржа,
са моћима врача
а нежна ко' ружа.

На престолу од седефа
крунисана болом,
вечита женка алфа
са златним ореолом.

ОПРОШТАЈ

Опраштам данима, што пролазе
и односе у прошлост живот.
Опраштам светлу ,што пусти таму
и у њој мене сасвим саму.

Опраштам ветру ,косу ми замрси
мирисе мора однесе даље .
Опраштам облаку што кишу пусти
и громове шаље.

Опраштам и теби, морао си отићи
оставио тугу и самоћу,
за тебе мисли о узвишењу
али и љубав као светињу.

СИМФОНИЈА

Јутро је, зора отерала таму
птице запевале увод у дан .
Небо разлива нијансе плаве
док ветар доноси мирис траве.

Ваздух је светлуцав од искри
суптилно свира цитрусне ноте.
Зраци сунца , буде латице
као завршни круг чигри .

Река убрзала свој ток
развијајући тонове жубора,
док колибри немирним летом
додаје тон дубок .

ПОКУШАЈ

Покушај дохватити дугу
бојама њеним обојити сан.
Сањати снове стварне
ноћ претворити у дан .

Покушај пронаћи своју звезду
сјајем њеним озрачи длан .
Поклони сјај звезде,
некоме је потребан .

Покушај изрони ,бисерну шкољку
бисер њен светлуцав ,
магијом украси латице росне
тек процветалом пупољку .

СВЕТЛА

Да нема светлости, владала би тама.
Мрачно увлачи страх и мистерију,
светлост је слобода, спокој
борба за њега траје кроз историју.

Светлост Божја, носи се у души
исијава људску доброту.
Сунчева светлост живот бодри
помаже природи у поретку.

Светионик, светлом тачком
поверење ствара,
на раскршћу путева многих
никада не завара .

Милка Стефановић Мими - Београд

БОЖЈЕ ПЛЕТЕНИЈЕ

Љубостињска розета

Ко предачко предсказање
ток живота да помиње,
закон из Звезданог здања
паде на зид Љубостиње.

На Богдањском брду Творац
где се вечна љубав роди
спусти божанску кочију
да је међу звезде води.

Кнез Лазара мртва глава
с Косовског се поља вину.
Васкрснула просветкова
повратак Оцу и Сину.

За њом соколи, јунаци
и крилати коњи бојни.
Витезови с крстовима
и барјаци многобројни.

Тамјаном кнегиња Милица
Љубостињу под скут стави,
да верности спомен пева
и продужи век љубави.

ЗА РОД, ПОРОД И ЖИВОТ ВЕЧНИ

На Трифундан први чокот зарежи
крсним знаком док лоза још мирује.
Зарезотину тад вином освежи,
да Божја рука ново завезује.

Да се плаво небо у грожђе слије,
да број гроздова на чокоту расте
и виноградарских мука да није.
Свечевим вином нек се сви почасте.

Вино је урезан дар са животом,
наш Господ нам га на весеље даде.
На Тајној вечери пило се, а потом,
поста Крв Његова спасења и наде.

Вино искрену Љубав благослови
с четири оцила младеначке чаше.
Кад Верност брачним заветом прослови
две се у једној души препознаше.

Из срца жаре да пород донесу
кум призива првом здравицом вина,
збијеном у речи да склад успостави
упућеном молитвом Сејачу с висина.

Пред Потопом, и лозу узе Ноје
да Божјег пића не угаси пламен.
Снагом прозрења и родности што је,
излазећ из арке, засади на камен.

Да Божја душа у пупољку цвета
сунце и роса плоди душу чисту.
Кап причесног вина светлом обузета,
Истином нас спаја у Исусу Христу.

Благоје Премовић, Велика Плана

СРБИН НА САНСКРИТУ

Славом земљу овенчао,
ратовао кроз векове,
борио се за слободу
и спас земље Србинове.

На санскриту човек-јунак,
одредница див-јунака,
ког изнедри на Балкану,
поносита српска мајка.

НОВАКУ ЂОКОВИЋУ

Појави се Новак к'о комета,
Што је Србин злотворима смета.
Његов рекет као гром удара,
Зато мржњу код душмана ствара.

Новак, дома узданица!
Новак, рода перјаница!
Новак, звезда која сија!
Новак, спорта поезија!

ЖЕЉА

Свим људима на планети
Желим да су срећни, здрави,
Да их патња заобиђе
И да буду насмејани!

Да подижу своју децу
И од њих стварају људе,
Да планета наша буде
Место правде и слободе!

МЕТОХИЈСКИ ВИНОГРАДИ

Метохија, српска земља
Бистрицама издељена,
а високим планинама
с Албанијом омеђена.

Поља плодна, жита родна,
ливадама пасу стада,
а брежуљци прекривени
рођевима винограда.

Од Велике Хоче па све
до Призрена-царског града,
цевима је текло вино,
служила га мома млада.

Народ вредан, гостољубив,
свуда мобе и посела,
у Дечану, испред цркве
коло игра омладина.

Лепотице лако газе,
образи им се румене,
осмејак им лице краси,
усне к’о вино црвене.

Кршни момци и девојке
некада су грожђе брали,
грлили се и љубили
и пун месец посматрали.

Деценија трећа тече,
Метохија расељена,
а од српских винограда
ни чокота више нема.

Када време дође, роде,
збиј редове и устани,
Метохију и Косово
под заставу своју стави!

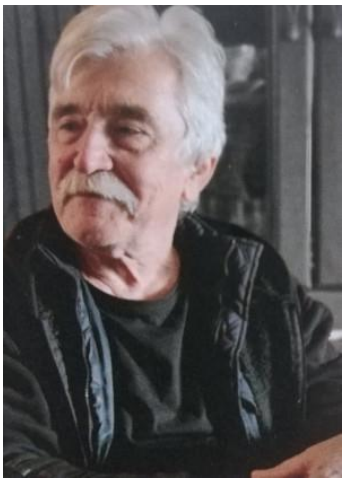

Бранко Радованов Говедарица, Топола

СТАРОСТИ МИ, ЛЕПЕ МОЈЕ

Имао сам море речи
Неке моје, неке твоје
Више их се и не сећам,
Старости ми, лепе моје

Имао сам море жеља
Али други живот кроје
Тек понеке присетим се
Старости ми, лепе моје

Имао сам дар сликара
И велуре, и сан боје
Живот ти је ко акварел
Старости ми, лепе моје

Имао сам сновиђење
Да цео свет зна Бранко ко је
Данас видим ништа од тог
Старости ми, лепе моје

У безнађу сретох себе
Дарива ми снове своје
Тек сад не знам ко сам, шта сам
Старости ми, лепе моје

ПА ОД СРЕЋЕ ОКО ЗАПЛАКАЛО

/Бојани и Маји/

Запалите ружне речи
Одбаците тешке снове
Загрлите месечину
хоћу да се људи воле

Нек се руке у цвет сплету
Нека речи буду птице
Па излете на тргове
На улице

Цело небо у око ми стало
Па од среће око заплакало

Луди месец хвата звезде
Па по небу песме пише
Свако слово Мојсијево
Не постоји време више

Цело небо у око ми стало
Па од среће око заплакало

Нек нам логос буде кућа
У њој за све среће има
Срећа живи, срећа цвета
У људима! У људима!

Цело небо у око ми стало
Па од среће око заплакало

НЕОБИЧНА ЉУБАВ

На Опленцу, одмах поред пута
На брежуљку крај храстове шуме
Јасен грди Јасенку девојку
Да се љубит нимало не уме.

Јасенка га загрли гранама
Зна Јасена то највише пали
Није много затим потрајало
Изникоше јасенчићи мали.

НОВОСАДСКЕ ПЕСНИКИЊЕ

„Новосадске песникиње“ су неформална група равноправно и слободно удружених поетеса, које граду у коме живе и стварају поклањају своје исткане стихове. Настала је крајем 2022. године, када су пријатељице Јасне Миленовић и Сање Р. Петровић спонтано дошле на идеју да зову поетесе, које живе и раде у Новом Саду, да учествују на једној књижевној вечери. Од тада па све до сада заједно наступају у континуитету. Ова група броји педесетак песникиња. Најстарија међу њима је Спасенија Цана Сладојев.

ГЛАС ПЕТИ - Спасенија Цана Сладојев

(за пет синова Јелене Јовандић)
За столом пет столица празних
У дворишту петоро заспалих
Скамењена
Јелена удова
једног по једног дозива
Милораде устај
капију затвори
широм је отворена
најстарији си
браћи пример дај
шта је са тобом узданице моја

Одговора нема
Устај Саво
снег да чистиш
до прага је навејао
није време за спавање
колико пута да ти кажем
Одговора нема
А ти Пајо
успавано моје
стока гладна
живина ненахрањена
устај
не шали се с мајком
Одговора нема
Ћутиш Живко
а треба да причаш мајци
како је синоћ на игранци било
јеси ли ми девојку нашао
устај, питај да те саветујем
и отац и мајка сам ти
Одговора нема
Зар и ти Боро спаваш
најмлађе враголасто моје
зашто си врата непознатом отворио
зашто преко капије одговор ниси дао
Јесам мајко, питали су вере које смо
православне рекао сам
Зашто Боро брбљиво моје, мене ниси звао
Јесам мајко
не дајте нас викао сам
гласнији су пуцњи били
Косу чупа
Руке ломи
Где су мајке пита
Где су жене
Где девојке
Изабранике своје да виде
шта у туђој кући раде
Ни једна девојка
убицу на белом коњу не сања
и ни једна
загрљај крвавих руку не чека
Однекуд до Јелене убице глас
ЉУБИМ РУКУ МАЈКО
МОЛИМ ОПРОШТАЈ

ЗВЕЗДАНА ГЕОГРАФИЈА - Гордана Ђилас

I
Иза мене корача сенка
Лаје као бесан пас
Испред су дедине санке
У које ћу се попети
Само да надође снег
Изнад је небески свод
Једина далека сигурност
Када хладном светлошћу обасја
Нас доње, хоће ли они, који у свему
Проналазе лепоту дисања
Преживети
Као да нема Бога међу њима
Он је у умивању хладном водом
Жару образа
Расхлађујућем шоку
У пријатности која следи
Отрежњењу

ХИТНО - Сања Р. Петровић

Треба да попричамо
да бисмо разјаснили
где смо осмехе затурили,
како смо видике сузили,
у ком моменту кичме савили,
интересовање изгубили
што за своје животе
што за животе деце своје.
Треба да попричамо
док још језик матерњи
умемо да говоримо,
док знамо где леже кости наших предака,
док још историју имамо,
док нисмо интегритет изгубили.
Треба да попричамо
јер ако не будемо попричали
не само да децу нећемо моћи
у очи да погледамо,
неће ни она моћи
да погледају нас.

БРЕЗА И ОБЛАК - Јасна Миленовић

Да ли би било исто
да сам јела, или липа?
И зар би по њима могао
овако капи да сипа?
Да ли би било исто
да је он камен, ил' брег?
Овако ме нежно грли
као киша, ко снег.
Да је ветар из степе,
па да крај мене стане,
дрхтала бих сваким листом,
а он би ми чешљао гране.
Док он нада мном бдије –
све на зелено мирише,
облачи ми хаљину по мери,
скројену од кише.

МЕСЕЧЕВА ЉУЉАШКА - Љубица Вуков Михајло

У сунцокрет .
сам те сакрила.
У хиљаду капи
језера и мора.
У току реке
осећања улила..
Пловила
на јастуцима облака.
Очију сјај
међ звезде уплела..
Месец ми
љуљашку нуди
да се у сну
до јаве спустим
низ степенице снова полако...
Главу, на руку, отиска твог пољупца
стављам,
топим и блажена се будим...

БУЛКА УРОЊЕНА У СУНЦЕ - Мирјана Штефаницки Антонић

Оцу
Тај човек није рудар
Да је рудар
Моја би надања у злато изливена била
Тај човек није жетелац
Да је жетелац
У свако доба жетве били бисмо заједно
Од набреклих класова жито бројали
Од сваког би ми зрна колач направио
Све би ми пољске булке у наручје ставио
Целивао ме у косу и смејао се смејао
Тај човек није рудар ни жетелац
Ни колач није
Сведок ми је булка урођена у сунце
Он је мој отац

ЗА ЉУБАВ ЈЕ ПОТРЕБНО ДВОЈЕ - Мила Војновић

Када се право и поезија удруже,
пријатељски руке једно другом пруже -
тад ће право рећи:
О поезијо, драги ми друже,
буди уз мене док закони ме служе.
А поезија крхко:
О, право, на правди ми душе,
твоје алинеје перспективу ми руше.
И најбоље је да се одмах раздруже,
по студентској глави разне ствари круже
када се право и поезија удруже.

ЖЕЉА - Дина Заварко

Разлиј се по свему што у око стане,
раскрили време,
располути га на жељено и оно што нам не треба.
Заголицај ветрове,
нека нас вину у векове далеко
одавде.
Сакриј се испод мојих трепавица,
запливај смарагдним језером
и пожели ми себе.
Додирни део мог стогодишњег бола
и покидај трње око помодрелих зглобова.
Обавиј моје мисли чежњом усамљеног лабуда,
верој у песму коју ти нисам испевала.
Ослободи ме!
Ослободи нас!

ГОСПОЂА - Тања Петровић

Памтим тај воз...
удобна седишта, помало одрпана,
па и прљава,
са мирисом наслаганог, устајалог, зноја
и јефтиног, излизаног, плиша.
Памтим себе као госпођу
у том возу.
Сад седим крај хладних шина
тражећи трен распада,
као да ћу тако моћи схватити
све те брзе, господске возове
у којима се вози сиротиња.
И даље сам госпођа...
са талогом прашине на шеширу.
Бирам тоалету
осенчену блатом,
купујем карту за осмех
и место на челичним шинама,
у мраку овог света.

АКО СЕ СВЕТ ПОДЕЛИ - Милица Стевић

Док Сунце биљкама објашњава
Своју сјајну боју
Ја пловим облаком плавим
Да стигнем до краја света
Да прегршт љубави оставим.
Нек траје лепота Сунца
До самог небеског врха
Где тврђава срца ветру одолева
Нека се трагови силе изгубе
Док наша љубав у тврђави снева.
Нека се свет на пола подели
Нек’ размакне облаке
Сунце поцепа, разбије звезде
У љубав ћемо га ушити
Златном нити што срце га преде.

КАП ВИНА - Љиљана Фијат

Међу нама нема прожимања, нема миловања,
нека усамљеност само.
Наше сенке, које су се мрсиле и стапале,
више не миришу.
Носимо мале, живе ране и мисли,
улепљене муљем и прашином,
које смањују нам живот
сваки дан.
Наша, у винску флашу зарођена срећа,
као глув и нем сведок прати нас,
као сутон,
оштра,
попут судаца,
и свака кап овог вина кап је крви
одједном, згрушане,
док струји вечерња свежина,
истечена из наших срдаца.
ЈАСЕНОВАЦ - Мира Грк
Над њиховим гробом,
никад се неће извити бели мермер
и златна клесана слова.
Ни крста, ни знамена нема
више њиховог чела,
њиховом судњем часу
не би ни молитве ни опела.
На анђеоском крилу,
Стале су њихове очи,
Заувек заспале,
неке ноћи ледене, мрзне.
Да ли је крвник знао,
Да онај ко сечивом на дете дрзне,
И пакла огањ, праштањем зове?
ЧЕКАЊЕ - Јелена Билић
Румено је вече по равници пало
И свици су светла попалили своја
И нешто је сетно нежно ископало
Из мог срца тајне неких нежних боја.
Млад месец над пољем у тишини гледа
На љубав и жељу која овде пламти,
На чежњу за оним уснама од меда,
И пољупцем страсним што се вечно памти.

Долазиш лагано, видим из далека
И срце већ поче да удара снажно
И кроз вене тече чудна језа нека
Ко да ће се збити нешто јако важно.

ДЛАН - Весна Фојкар Ћирић

Отвори длан
Ту, међу исцртаним путевима
Записано је име
И срце и звезда и васиона
Тек трептај живота..
И малени лептири
Што лепршају ка обзорју
Набреклих груди од љубави
Од неба, од свемира, од наде
Створени
У једној тачки универзума
У једном трену вечности
У једном уздаху
У једном погледу
У осмеху
У сузи
У откуцају милиона откуцаја
Ту, међу исцртаним путевима

Један цео живот нарисан
У дубини твога длана...

ХАЉИНЕ - Борислава Дворанац

гледам мамине хаљине
тако су свечане
чаробно нежне
никада нећу довољно дорасти
том сјају
свили и чипки
никада нећу научити
како да их зањишем
наместим
завртим
раскошна белина
ме позива на плес
мајка ме гледа
клима главом
горе-доле
усне у осмех развлачи
а ја чак ни пеглу
не умем да држим

КАЛДРМЏИЈА - Славица Нићифоровић Веселинов

У мом шору
калдрма испод асфалта извире
ремек-дело
Ћибрикиних руку.
Кад не раде
прљаве, широке и жуљевите шаке
склопљене у две песнице
он угура у образе
кроз велика уста.
Тако је изводио комендије
и забављао нас сеоску децу
до нашег гађења.
Што год да је ухватио
све му је измицало
само је камен њега слушао.
Он још клеше
и уклапа камење
удешава друмове

са невидљивим шетачима
из наших крајева.

РАТНИЧЕ - Нина Обрадовић

Не одевај,
већ скидај
те ратничке оклопе!
Оголи се у мени,
продри храбро,
јуначки смело!
Покажи снагу!
Чврстину додира.
Нежност покрета.
И освајај сваки делић.
Уклопи се смело,
па склопи мозаик
изгубљених душа,
разбацаних пољубаца,
опустошеног бојишта.
Урликни победнички подвиг,
па пробуди Сварога,
Бога свих Богова!

ЗЕЛЕНО ЈЕ СУНЦЕ У ПРОЛЕЋЕ - Сања Обрадовић

Кад би дрво било сунце :
плаво би сијало,
досегла бих га,
и био би тик уз мене
зелен дан.
Кад би дрво било сунце :
сијало би до у ноћ,
по гребаној оштрој кори,
преливало опну
у безброј белих годова.
А ноћ како би сијала?
Кад би дрво било сунце:
Гледала бих љубичасти месец,
док плови у црвеној нијанси
на тепиху шаренила.
Кад би дрво било сунце :
уз њега би све рађало,
у крошњама оранжаде
зраке кише дозивало,
топле руке надиграло
надпевало, засмејало.
А ноћ сија?

Кад би дрво било сунце:
уши би певале,
у гранама пурпурног ветра,
и смешком на окер листу,
невидљиву песму, стваролику.
Кад би дрво било сунце:
Била бих озареност бајковита,
окренула бих се бакарном дану,
и не бих била овде.
А где би?
Била бих на уснама твојим,
шетала прозирне снове
ружичасте среће, у рукама срца.
Зеленом сунцу у пролеће,
ноћни одсјај ћу бити.

ОТКУЦАЈЕ СРЦА ТИ ЧУЈЕМ - Мирјана Шуљманац Шећеров

Још откуцаје Твог срца чујем.
Знам да само будна снујем
сећања,
време маштања,
наша сретања,
лепоту давања...
Кораке Твоје чујем.
Осмехом љубав казујем.
Још откуцаје срца Твог
Срце прижељкује.
Главу Ти на груди наслањам.
Снове настављам.
Радост ми душа доснева,
полако сећања провејава.
Ноћ звездану – без звезда;
блиску а далеку!
Дани се круне...
Срце к'о на гитари струне.
Радује се, чују се дамари.
Нека потраје
сећање и стварност ова.
Још чујем глас знани.
Мек дах на уснама осећам.
Вредело је себе подсећам...
ГРАД - Валентина Чизмар
Хоћу других речи!
Хоћу других градова
У истим речима и
Истим градовима!
Изнад града, град се смеје
Град нас греје

Он нас грли,
Град у шареним капама
И пун меда,
Град кестења и бубњева,
Уздигнут са чашама вина,
Окружен лабудовима.

ПРЕТЕЧА - Марина Жинић Илић

Улази Свети Јован у ноћ
самерава пренаглашеност круга
и тмасте главе.
Круне се слутње по калдрми
и руке
што држе дугме и страх.
Мозаик пева ваздух и воду.
Отварају се путање
ретке и нове.
Хартија бежи од негве сунца.
Подели се свет на себе и ред.
Радост се слива низ крштене
образе.
Журно слуша себе и циљ.
Чардаклије прекриле цваст
и довратак
Душе отичу у негдање.
Лед откопчава памтљивост одзвона.
Из Божјег руна свирају ватре

КАПИЈЕ ЖИВОТА - Дана Радуловић

Зашто се живот зачиње у сузи?
Шта се то спозна на дан рођења?
Када плач дјетета тугу израња,
Да ли то сличи свакој тузи?
Шта се догађа кад те живот вара?
Какав је то смисао постојања?
Гдје су капије свитања и раја?
Зашто нас све понекад туга осваја?
Зашто се човјек моли и воли,
Када живот иде током својим,
Када те повређује све што те гони,
Питам се вјечно док под звијездама стојим.
Капије живота нису на земљи.
Човјек је сјеме просуто са неба.
На земљи је само огољела душа,
Која не зна да нађе пута.

ПАСТОРАЛА - Ранка Грковић

Намрви мало плаве
Од перунике и тихог споменка
Уз кап - две неба и облака мирис
Косу ми одени у модри ирис.
Да ми се у глави сан заплави,
Од перунике и тихог споменка.
Исцеди жуту из тубе
Дрског љутића у трави
Два маслачка на очи ми стави
Као Сунчеве анђеле пале
Отми латице камилице
Да ми откаш трепавице
Два маслачка на очи ми стави.
Заграби црвене, не жали,
Вишњом ми усне запали.
Булке на образе нек слете
Додиром донете .
Вишњом ми усне запали.
Зелено ме назелени преко груди
И близу, близу буди.
Затрави ме и оживи
Да ружа из срца извири.
И близу, близу буди.

МОЈ ГРАДИНАР - Беиса М. Романиц

Нисам ја била заљубљена у тебе
него у мит о љубави
Која ме опчинила снагом
постојања у теби.
Нисам ја била заљубљена у тебе
Него у епопеју о љубави
Коју си скривао у твојим оцима
Држећи ме чврсто за руку.
Нисам ја била заљубљена у тебе
Него у поезију о љубави
Док си ми шапутао.
На обали Зелене Ријеке.
Нисам ја била заљубљена у тебе
Него у тихо треперење о љубави
Које сам осећала при сваком
Додиру твога тела.
А заправо, била сам заљубљена
У љубав коју си чувао за мене
Градећи митолошку епопеју
Поетског треперења о љубави.

ЧЕЗНЕМ ДА ТИ КАЖЕМ НАЈДУБЉЕ РЕЧИ - Тијана Рапаић

Чезнем, али ти ме
Рушиш
Крцкаш задовољно гладно
Као орахову љушчицу
Која се игром случаја
Нашла
У челичним кљештима.
Игром?
Чини се да ти то најбоље знаш
Зелени човече
Твоју боју изговарам
Гласно
Без предумишљаја
Јер се бојим да и сама
Не постанем
Њен роб.
Сраме,

Ову песму певам
Реч по тон
И Чезнем
Али речи почињу да шкрипе
Остаје само
Хармонија
Дугих безгласних тонова.

ГДЕ ЈЕ МОЈ ДОМ? - Бранка Дачевић

Где је мој дом, где је моје место?
Годинама изгубљена већ лутам,
и тражим лептира белог са цвета,
и оне зелене боје шуме моје.
Ту само нека замагљена слика кружи,
а ја желим мирис дома, утеху да ми пружи.
Не види сунца, месеца, сивило свуда,
морам да кренем, али не знам куда.
Посвуда искривљене слике и ружне сене.
Моја душа исплакана све више вене.
И ја гледам од страха само доле,
да ли ће икад овде бити боље.
Где је мој дом, где је моје место?
Уморна од тражења скидам маску,
маску са осмехом веселим,
и остаје лице са погледом изгубљеним.

КАМЕН ГОВОРИ - Станка Ђаласан

На оним бреговима
и у питоминама,
некада су села била.
Сада зјапе зидине.
Неке,
сурване у гомиле.
Испод стаменца,
шарка палаца.
Камен говори.
На темељцу бољег живота:
Утиснуто стопало дјетета.
У свакој се озидини
заљуљала колијевка.
Долином,
плач пронио.
Сада плачу пустоловине.
Све дрвено у земљу урасло.
Питомина,
коров и травуљина.
Шуме и планине увукле јауке.
Од бола јече урвине.
Страшивоћа од дивљачи.
Само...
камен говори!

ЂУРЂЕВАК - Мирјана Миланков

Из шарене хладовине
испод стрехе давнашњег банатског дома
сачуваног у сећању
ситни мирисни ђурђевак
Јованкином руком у рођенданску мајску слику
у зеленом раму преточен у успомену.
Кроз плаву измаглицу над Дунавом
звуци усамљеног саксофона
мешају се са зрацима излазећег сунца.
најављују још једно јутро.
У глави се њишу кораци синоћњег валцера.
Птице свијају гнезда.
Љубавни лепет крила,
гугут младих голубова на процветалој липи
поздрављају ново покољење.
На напупелим гранама пролећа
будућност цвркуће. Свиће.

ЦВИЈЕТАК С МОРА - Анамарија Калуђеровић

Тим каменом с Велебита,
што се наткри као чипка
над плаветно море наше,
напише се младе вене моје.
Подбочена тим каменом,
дођох к теби, Војводино,
као цвијетак плави с мора,
да пољима жита сада ходим.
Да ти, најљепша равницо,
подарим што могу више,
од онога што у мене улише
плаво море и Велебит стари.
Па што може љепше бити,
него у чвор се тај увезати,
пјевати и о мору и о житу,
о Фрушкој гори и Велебиту.
Из тог чвора чудеснога,
још два цвјетка израстоше,
боје мора и сунцокрета,
од камена и земље ове.

ПЕСМА МЕРМЕРНОГ ЦВЕТА - Љиљана Јарић

Прошлост није само оно што је прошло,
она у мермерном цвету спава.
Будућност је далеко сутра, иза поноћи,
успомена чека да у сну преноћи.
И понекад плаче као млада трава,
стручци заборава!
Моје лице више нико препознати неће,
ја сенка сам негдањих бесаница.
Док у камену ћуте заспала столећа,
време бежи иза жутнутог месеца.
Ноћ срцу враћа мисао врелу, односи сан,
у нови дан.
Две уморне птице траже песму љубави,
траже реч љубав, што се млечи у гнезду сећа,
ону која може привид светова да избави,
реч што никад не потече, а све се њој враћа.
И од ње бескрајно небо дишем и залудело
цвеће. Привид среће!
Песма се себи враћа, нема и без завичаја,
тражи боје просуте на безбројним стазама.
Поклонићу јој истините речи скривене од бола и очаја,
ископаћу их из река и мора, посејати под белим брезама.
Певаћу о љубави кап по кап, као последњој милости.
Ванвременој светлости!

ДЕЦА У МЕНИ - Јелена Стојсављевић

Деца у мени старе
„Окани се прошлости!“, вичу
Зрели су то људи, имају своје Ја
Деца у мени трпе све налете
Мојих слутњи
Сва моја сиромаштва и сумње
Постали су и они седе главе
Пуне мудрости
Деле ми савете, непрестано
Запиткују ме, испитују
Чуде се мојим излетима у боље сутра
Чекају мирно да учиним неко чудо
Као пред руду
Журе, та деца
Да остаре
Пре мене

ЗАЛУДНЕ - Весна Стефановић

Залудне покладне игре
Ни једне белине
Ни једног одсјаја.
Згужване мисли
Недореченим сатима.
...Сатима недореченог...
Одсјаја у белини.

САН О ЈЕДНОМ ВИТЕЗУ - Весна Николић

Ти дајеш само тренутак, ја радујем се дану,
могу ли љубав и туга у твој тренутак да стану?
Познајем те из снова који до вечности сежу,
један си од витезова што душу заувек вежу.
Поглед мој, чежња и страх, чине твој мач од злата
и сеју звездани прах по сапима твог ата.
Други не могу да виде да дошао си из приче,
кад љубав у оку немаш сви су ти исти, сви личе.
Душе моје врелина, прозрачних суза свила,
до небеских висина теби су дале крила.
У сновима си мојим изнад Бога и људи.
Јутарњег светла се бојим, нека ме нико не буди.

ЗОВИШТА - Весна Пругић Милеуснић

Моја је кућа рањена.
Од бола кров се увија.
Удови јој у мукама издишу.
Око ње бесни пси кидишу.
Опасала је шикара густа
Да сакрије њина срца пуста.
Одјекује јој утроба празна
За претекле највећа казна.
Ал` тај одјек, тај јецај у души
Не да олуји да темеље руши.
Са тог згаришта, из тог двориштa
Још чујем детињства зовишта.
Још очева коса стриже
Још мајка јутром се диже
За све нас радости ниже.
Осмеха, људи, пун је дом
Отворена срца и врата сваком.

Високо шибље срамоту крије
За лоше данас, грађена није.
И верујем, неки нови дани
Биће од ње сазидани.
Поглед ми њене ране милује
За њу душа свезана ми је.
Пусти ме кућо, разреши чвор,
Помози души и срцу мом!
Ишчупај ми корење,
Избриши сећање!
А док то чудо не буде,
Не дај се, не дај се, доме!

МАМА - Ружица Шкорић

Обична, једноставна жена ме родила..
Трпљењем трпљењу научила..
добротом доброту усадила.
Праштањем праштање уградила.
Обична, једноставна жена ме родила..
Да зло не чује осмехе и срећу крила.
Љубав и бојазан на чело ми гаравила.
Све што је могла учинила и опет стрепила.
Обична, једноставна жена ме родила..
Срећна легала с бригом утајала..
Ружне снове увек разданила..
Да би ја стизала хиљаду пута закаснила.
Обична, једноставна жена ме родила.
У крвоток живота, љубав, веру и наду улила.
Моје бриге у своје седе власи уплела.
Цео свој живот несебично у моју срећу уткала..

СИВИЛО - Бранка Костић

Нестаде смијеха, сивило свуда
челични обруч притиска груди
уморне очи, пустиња гола,
осјећам тугу до бола.
Суморно јутро и човјек сам
улица пуста, бескрајна
ни птица , ни зоља нит људски глас
само устајали зрак….
Све тоне у потпуни мрак.
Стеже се срце окови љути
заплака камен са сузом тврдом
куд око сеже крвави пути,
нестају црни, бијели и жути.
Устајте робови стегнути срамом
скидајте са себе обруче вреле
пустите гласа, кажите, дајте
буни се небо, земља и гора
шапуће камен: „ То човјек мора,
згазити црве што уз ноге гмижу
облаке туробне што се нижу,
устајте другови моји!!!“

ТАМО - Нера Легац Рикић

Тамо где треба да ме има-нема ме
Егзистирам, по мало, у сновима
Понекад одем и у туђе зађем,
Јер тамо је занимљиво проучавати мисли...
Тамо где треба да будем-нисам
У молитвама нечијим
У непристајању на лоше и немање
За мене моли се неко коме је судба чекање.

РАЗЛИВЕНО СВИТАЊЕ - Совјета Ета Грубешић

у увалама јастука полако ,лако
разливено ружичасто свитање
раскошним вијугама косе
загрљени лабуђи врат милује
пред нијемим отвореним очима
груби длан обрисе тијела дира
трга мрежу свилених нити
некада својих сада туђих
јечећих звукова
жестином судара врелину слама
улицом дан надолази
пјева пролазник
страху испод крошњи
страст ноћи ко осека морска
затвара шкољке у удубинама
иза мјесечева таласа
будне очи плету танану чипку
јутарњој роси
звук носи печат смираја
у болу храпава гласа
бисерни прах свјетлуца чудан
на сњежно бијелим грудима
отисци прстију злочинца

не говоре не помичу се
сама увијек
сама одувијек трагове
у себи не остављам

PUTUJUĆE HAIKU DRUŠTVO iz Novog Sada

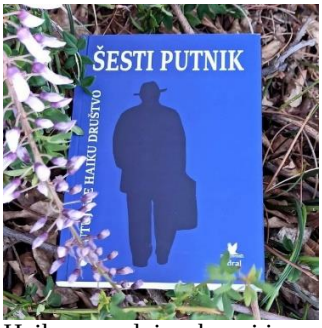

Haiku – srednjevekovni japanski kratki stih postao je vrlo popularan u socijalističkoj Jugoslaviji još 70-tih godina prošlog veka.Njegova klasična tematika je opisivanje prirode i pojava u njoj, u tri reda, poslagano po slogovima 5-7-5. Kasnije su se razvili brojni tematski oblici koji opisuju svakodnevni savremeni život. Novi Sad je bio jedan od tri ravnopravna haiku centra u Srbiji.
Beograd je bio centar okupljanja, posebno tokom trajanja Sajma knjiga, kada se, obično subotom održavala godišnja Skupština Haiku društva Srbije i Crne Gore. Niš je i danas sedište gde se objavljuju jedinstvene u svetu „Haiku novine“, već 30 godina, pod rukovodstvom Dragana J. Ristića. A Novi Sad je iznedrio najtrofejnijeg haiku pesnika u Srbiji – Zorana Doderovića, sa više od 300 nagrada za haiku pesmu u zemlji i inostranstvu.
Lepo je znati da je u jednom trenutku, na prelazu vekova, Srbija bila treća „haiku sila“ po međunarodnim nagradama, iza Japana i SAD-a, po konstataciji Svetske haiku asocijacije. Nakon prestanka rada novosadskog Haiku kluba „Aleksandar Negejbauer“ (1993-2003), petorica haikub pesnika u želji da nastave sa aktivnim pisanjem i popularisanjem klasičnog japanskog srednjevekovnog stiha, 2004. godine objavljuju zajedničku zbirku haiku pesama pod nazivom „Odškrinuta vrata“.
Zbirka iste godine ima promociju u Beogradu, u Botaničkoj bašti „Jevremovac“, u tek završenom „Japanskom vrtu“. Ovo je bila prva promocija u tom najadekvatnijem prostoru kod nas. Promocije knjige „Odškrinuta vrata“ je zatim nastavljena u periodu od 2. jula 2004. do 24. novembra 2005. godine, po prvi put kod nas, u vidu „haiku karavana“. U tom periodu knjiga je predstavljena u dvanaest gradova u zemlji i u dva grada u inostranstvu.
I kao posledica „haiku karavna“ na gornjoj terasi Srpskog narodnog pozorišta u Novom Sadu, poput nekadašnjih putujućih pozorišta: Branislav Đorđević (Novi Sad), Goran Poletan (Veternik/Bjeljina/Adelaida – Australija), Aleksandar Obrovski (Novi Sad), Vitomir Miletić – Witata (Petrovaradin) i Zoran Antonić (Veternik), 17. aprila 2006. godine osnivaju Putujuće haiku društvo.
Godine 2021. Putujuće haiku društvo (PHD) knjigom „Šesti putnik“, u izdanju „ŽDRALA“ Književno-ekološkog kluba srpsko-japanskog prijateljstva iz Novog Sada, obeležilo je 15. godišnjicu svog postojanja i rada.
Knjiga se sastoji od više poglavlja.
Na samom početku su najnoviji, ali i svi nagrađeni haiku stihovi članova PHD, zatim se pominjanju najznačajnije organizacije i gostovanja (Botanička bašta „Jevremovac“ 2004, Učešće na Trećem svetkom haiku kongresu u Bugarskoj 2005., Gostovanje kod carskog kuvara u okviru „Dana Japana u Novom Sadu“ 2006. godine, obeležavanje „80 godina haiku poezije u Srbiji“, na 54. Sajmu knjiga u Beogradu 2008. – kada je gost -domaćin bio baš Japan); izdate knjige („Odškrinuta vrata“, zbirka 2004., „Na kraju dana“ srpsko-bugarska haiku antologija 2005., „Druga strana sveta“ zbirka Gorana Poletana 2005., „Tragovi po prašnjavom nebu“ – Zbirka PHD glasnika 2007., „Novogodišnja noć“ zbirka sa istoimenog konkursa 2007., Sjaj ravnice“ zbirka Ženske haiku grupe koju su činile Ljiljana Petrović, Olivera Šijački, Ljubica Vukov Davčik i Sanja R. Petrović 2008. , „Beli krin“ zbirka Ivanke Milivojše 2011., „Prosto rečeno“ zbirka Gorana Poletana 2011.). Zatim su tu konkursi koje je PHD organizovao („Novogodišnja noć“ 2005, „Moj omiljeni haiku stih“ 2011., „Voz“ haiku i haiga konkurs povodom obeležavanja 130. godišnjice dolaska prvog voza u Novi Sad – sa izložbom radova na novosadskoj železničkoj stanici 2013., „Prvi sneg“ – sms zbirka haiku pesama 2014.), kao I izbor fotografija sa putovanja i brojnih druženja. Knjiga se završava biografijama članova PHD-a i tekstom „80 godina haiku poezije u Srbiji“ (kratak dopunjeni pregled 1928 – 2008 – 2021) Aleksandra Obrovskog i Zorana Doderovića.
Knjiga je uređena likovnim prilozima Aleksandra Obrovskog (korice i ilustracije u knjizi iz ciklusa „Narandžom protiv zime“ 2016-2019). Nastavljajući svoje putovanje fotografije članova PHD-a, njihove haiku pesme, povremeno se mogu naći u ukrštenicama Skanditeka, Skandi i Super Skandi. U 2023. godini PHD-u se pridružila pesnikinja i književnica Sanja R. Petrović iz Novog Sada, članica Ženske haiku grupe, urednik i priređivač njihove haiku zbirke „Sjaj ravnice“ iz 2008. godine.
Početkom 2024. godine objavljena je zbirka haiku pesama „18/18“, posvećena putovanju - promocijama „Šestog putnika“ od objavljivanja početkom 2022. godine. U njoj se nalaze osamnaest haiku pesnika koji su je promovisali : Dragan J. Ristić (Niš), Nebojša Simin (Novi Sad), Branislav Đorđević (Novi Sad), Saša Ševo (Novi Sad), Ljubomir Dragović (Sanković, Republika Hrvatska),

Dušan Gladić (Apatin), Ferenc Tot (Sremski Karlovci), Zoran Doderović (Novi Sad), Goran Poletan (Veternik/Bjeljina, Republika Srpska), Aleksandar Obrovski (Novi Sad), Vitomir Miletić – Witata (Petrovaradin), Miroslav Nikolić (Bačka Palanka), Dejan Bogojević (Valjevo), Nenad Glišić (Kragujevac), Sanja R. Petrović (Novi Sad) i Zoran Antonić (Veternik). Poseban deo knjige čine fotografije knjige „Šesti putnik“ na raznim mestima u svetu – gde je knjiga fotografisana – putovala, u rukama haiku prijatelja: Senta, Bačka Palanka, Daisburg – Nemačka, Majdanpek, Subotica, Sarajevo, Banoštor, Beogradski sajam knjiga, Australija, Beč – Austrija, Budva – Crna Gora, Trebinje – Republika Srpska, Temišvar – Rumunija, Novi Zeland, Odžaci, Monte Karlo – Francuska, Novosadski sajam knjiga…
Do viđenja, na nekom od putovanja,

Kontakt adresa: Putujuće haiku društvo, Veljka Petrovića 8/35, 21000 Novi Sad
e-mail: haikuphd@gmail.com ili putem www.phd.in.rs

ZBOR HAIKU PESAMA ČLANOVA PHD-A:

Branislav Đorđević

prolećno jutro
na kraju srebrnog traga
puž
večeras samo
srebrni mesečev sjaj –
most preko reke
ponovo zajedno
razišli se oblaci –
moja senka i ja
dobuje kiša –
pod tendom čekaju
ulični svirači
sve do mora
u stopu me prati –
moj trag u pesku

Goran Poletan

nepomične
kao razbacano kamenje
ovce u polju
kroz guste krošnje
sunčevi zraci nađoše
kamen u potoku
ovamo sestro!
ciganka privlači pažnju
stare gospođe
jutro u Adelaidi
papagaji u dvorištu
već jedu bademe
Nova godina –
gledam nove čestitke
starih prijatelja

Vitomir Miletić Witata

cvrčkovu pesmu
prekinula je lupa
vojničkih čizama
vrela cev topa –
isparava
prolećna kiša
srušeni most –
devojka na sprudu
sakuplja školjke
kroz ogradu
od bodljikave žice –
miris Dunava
novogodišnje jutro –
po praznoj pijačnoj tezgi
šeta se golub

Aleksandar Obrovski

sa oblakom
niz pusto polje –
senka hrasta
prve pupoljke
vozovi ljuljaju
po redu vožnje
kućica za psa –
truli čamac bačen
na obalu
gomile lišća
oko svakog stabla – drvo se
skinulo pred spavanje
životinje gledaju
retke posetioce –
zima u zoo-vrtu

Sanja Petrović

u naručju vetra
zanosno pleše
crvena bulka
stala kiša
na listu ruže ostala
poneka kap
avgustovsko sunce
pod mostom šćućuren
pas lutalica
upeklo sunce
senka i ja žurimo
u hlad lipe
cvrkut vrabaca
pogled mi skrenu sa
dnevnih novina

Zoran Antonić

pijačno jutro –
s lista mlade salate
skliznuo puž golać
logorska vatra –
kreću se levo-desno
senke Cigana
starac za konjem
zaora poslednju brazdu
i svoju senku
vrisak iz tame –
sa grobljanskog zida
odlete sova
kora hrasta –
preko urezanog imena
prelaze mravi

Tekst priredio:
Aleksandar Obrovski, član PHD-a, Novi Sad, 02.02.2024.

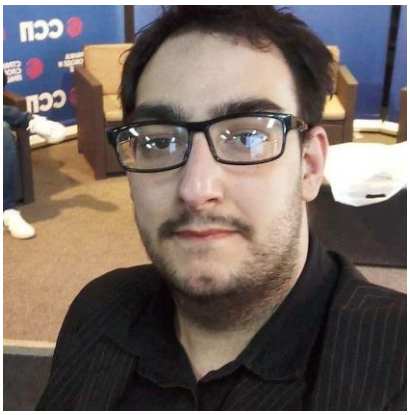

Стефан Кнежевић, Крушевац

Добрица без љубави

Ја сам у души као дете неко
И све се то види у очима мојим
Слутим да јесам од среће далеко
Добрица изгледа не треба да воли

Пролазе године за мном полако
Кажу да за праву никад касно није
Па се у самоћи већ питам тако
Зашто се дуго та од мене крије ?

И све ми се чини као да сањам
Да у срцу моме не падају кише
Кога да питам и кога да кривим
Што ме свака као гумицом брише.

Причају ми залуд неки тамо људи
Да нада у животу ипак умире задња
Па се можда деси то чудо на крају
Да већ понесем неку преко прага

Твоја љубав

Твоја љубав знам односи кише
И све немире у грудима мојим
Твојим се додиром свака туга брише
Ти јеси створена да те сада волим

Твојом љубављу срце јаче бије
Док крај тебе пламти од среће и страсти
Твоја ми рука нежно сада лице мије
Осећам на уснама сладак укус сласти

Твоја љубав знам побеђује даљине
И због ње само немо сунце сја
Пољупцем једним ти попуниш празнине
Па ми душа од радости затрепери сва

Твојом се љубављу све у мени зацели
И срце ми немо од среће гори
Зато и не жалим што смо се срели
Јер си постала она што се заувек воли

Моја стрепња

Падне ноћ и ја се већ бринем
Нешто ми опет баш не да мира
Да ли си сретна успела да заспиш?
Или ти немир можда лудо срце дира.

А ја шта ћу, кад сам песник клети,
Страхове и стрепњу у риме створим
Можда и нисам што се каже прави
Али искрено барем умем да волим.

И слушам мисли што се стално роје
Љубоморан нисам и то неће бити
Јер је љубав кад се двоје воле
Па зебњу и жудњу не могу скрити.

И тако док се зора већ полако буди
Ја се ево надам стрепим и чекам
Да ми једна порука испуни груди
И пружи спокој који сада немам.

Веселин Мандарин, Кикинда

Стрепим да стрепиш и ти

Стрепим сваки пут док удишем дах,
да ваздух који дишем, огадиће мраз.
Стрепим и кад по чаиру лутам,
ти оживећеш, а ја нећу бити будан.

Стрепим да ти име казујем,
проклињем живот и туђе авлије.
Стрепим да моја нећеш бити,
ти оживећеш у некој дугој причи.

Стрепим и док људе лажем,
откриће ми срца слабост.
Стрепим јер ме нећеш стићи,
ти оживећеш, а ја морам ићи.

Стрепим да стрепиш и ти,
моје боли, моја очајања.
Стрепим да ти тело под земљом клизи
ти жива умиреш, а ја мртав живим.

Стрепим да чаир куне,
моје боли, изјутра слави.
Када одеш и душа се сломи,
три ће раке копати.
Једна за дете, наду и снове,
друга за живот, што пребрзо оде.
Стрепим да у трећој, ти вечно сниваш,
ја ћу крај тебе, без имало стида.
А након тога, гробару не броји,
наше душе, стихом опоји.
Опоји, па нас у живот врати,
моје песме, изнад гроба спали.

Родим ли се

Умем ја живети без тебе,
само једног срце се плаши,
када одрасте дете у мени,
коме ће душа да се врати?

Узбијеш ли груди о груди моје,
осетићеш мирис дивљих трешања.
Чежња тада пак се јави,
она ће ме себи примити.

Родим ли се у другоме дому,
исте ћу ране придобити.
Херој своје патње рујне,
чезнем да Рајну призовем.

Позни сати ка олтаром круже,
багрење старо, од громова штите.
Родим ли се у другом животу,
коме ће љубав да се врати?

Све је ово сан

Не умем те од прашине састављати,
болне су ми руке, а очи се сиве.
Оне ме још једино нису издале,
али хоће са годинама, мајко.

Не умем те од празнине грлити,
нежно ти се узбити уз груди и продисати,
продисати, и од чежње те осмислити.
Осмишени само за живот моле,
продиши, пред звездом се смести
и послужи се мојим животом.

Не умем те од смрти раставити,
нежно те привући ка души и загрлити.
Па кад смрт пред олтаром сине,
и узвикне име твоје, слагати,
слагати, како се другим именом зовеш.

Не умем ти живот подарити,
зажмурити и уместо тебе упловити,
упловити у сан без свитања,
тамо срећни не залазе.

Не умем те са другима заменити,
твоје очи, моје бисерне луке покрећу.
У теби свемир застане,
и тихим те гласом дозива,
дозива, и моли да се мени вратиш.

Не умем те лагати,
тај свемир што ти песму казује,
мојом душом говори.
Заспиш ли и јако затвориш очи,
осетићеш мирисе моје смрти,
смрти, која те поново рађа.

Када болест заволи

Када болест заволи снове,
покварiш ли сан у жељи да ме отпеваш,
отпеваш и чврсто ми ухватиш длан.
Узбијеш се покрај мога стола,
нежно се дигнеш у висине,
висине, где бол не крсти људе.

Када болест заволи дане,
пожелиш ли гласа да чујеш,
или је и теби доста галаме,
галаме, што те изјутра буди.

Када болест заволи мајке,
пожелиш ли са њима да одеш,
одеш, и међу свете почиваш.
Или је и теби доста суза,
суза, што те изјутра квасе.

Када болест заволи тужне,
пожелећу и ја са тобом да одем,
одем, на непознате стазе,
непознате и од очију сакривене,
сакривене и преко главе затрпане.

(Fotograf Jane Morén)

Aleksandra Emma Luthander, Stockholm

Užasna TIŠINA

Smrt je bila u stanu Majke i Pesnika.
Ćerka je osetila TUGU i BOL i bilo je užasno i zastrašujuće da je kći bila tako nemoćna i sama sa Majkom i smrću u stanu kada se desila
ova strašna noć.
Ćerka je htela čarobni štapić, kako bi ćerka pomogla mami da ne umre i da će ćerka spasiti mami život. Mama je htela da spava i poslednje što je mama rekla kada je sela na ivicu kreveta bilo je na srpskom:
"Ajde da legnemo" - "Idemo u krevet".
Majka je legla u krevet, smrt je odmah i brzo fizički uhvatila nju i njeno telo, a Majka se svojom poslednjom velikom snagom rvala protiv smrti, fizički protiv Smrti, a zatim je umrla. Nestala je u sekundi! Sve se desilo pred Ćerkinim očima!!!
Sve se dogodilo tako brzo, kao da ste u filmu!
Strašno!!!
Ali ovaj put je bilo u stvarnosti i stvarno!!!
Otac NIKAD nije voleo i nije poštovao ćerku i uvek je ćerku u životu prepuštao vukovima i hijenama za svoju karijeru.
Mnogo patnje, zla, pohlepe i tuge u ovoj porodici!
„Ovo je moja zemlja i ovde ja odlučujem!“
Stokholm/Slusen, leto 1994.
Ćerka je uvek u životu bila objekat sa najboljim izlaskom, velikim opterećenjem i teretom za oca!
5 teških godina kao da ste u kultu u porodici!
Jednog lepog februarskog dana, majka i ćerka su sedele na klupi. Svako je jeo kobasicu sa hlebom i gledao ljude, a onda je majka odjednom rekla:
„On je od tebe i mene napravio švedske parije!“
Ćerka je odmah shvatila šta je majka mislila, pa je ćerka upitala: „Mama, kojoj kategoriji pripadamo?
A Majka je odgovorila: „Muka“.
Ćerka se stidi što je očeva ćerka!
Sad je dosta! Tata samo rastužuje ćerku!
Ćerka je prekinula kontakt sa ocem!
Ostao je svadljiva zdravstvena opasnost!

Augusti 2023, Stockholm

EN OBEHAGLIG TYSTNAD

Döden var inne i lägenheten hos Mamman och Poeten.
Dottern kände SORGEN och SMÄRTA och det var hemskt och skrämmande att Dottern var så maktlös och ensammed Mamman och Döden i lägenheten då det hände denna hemska natt.
Dottern ville ha ett magiskt Trollspö, så att Dottern kunde hjälpa Mamma så att hon inte dör och att Dottern kunde rädda Mammas liv.
Mamma ville sova och det sista Mamma sa när hon satte sig på sängkanten var på serbiska: ”Ajde da legnemo ”- ”Vi går och lägger oss”.
Mamman la sig i sängen, Döden direkt och snabbt fysiskt tog tag i henne och hennes kropp och Mamman brottades mot Döden med sina sista stora krafter fysiskt mot Döden och så dog hon.
Hon var borta på en sekund!
Allt hände framför Dotterns ögon!!!
Allt hände så fort somman vore i en film! Fy fan!!!
Men den här gången vardet i verkligheten och på riktigt!!!
Pappan har ALDRIG älskatoch har inte respekterat Dottern och han har i livet alltid lämnat dottern tillvargar och hyenor för sin karriär.
Mycket lidande, ondska, girighet och sorg i denna familj!
”Här är mitt land och här bestämmer jag!”
Stockholm/Slussen, sommaren 1994.
Dottern har alltid i livet varit ett objekt med bäst före datum, en stor belastning och börda för pappan!
De 5 svåra åren som man vore i en sekt inom familj!
En vacker dag i februari satt Mamman och Dottern på en bänk.
De åt varsin korv med bröd och tittade på människor och då sa Mamman helt plötsligt:
”Han har gjort mig och dig till svensk paria!”
Dottern förstod direkt vad Mamman menade så Dottern frågade:
”Mamma, vilken kategori tillhör vi?”
Och Mamman svarade: ”Plåga”.
Dottern skäms att hon är dotter till pappan!
Nu får det vara nog!
Pappa gör Dottern bara ledsen!
Dottern har klippt kontakten med pappan! Han förblev en grälsjuk hälsofara!

Augusti 2023, Stockholm

Снежана Марко Мусинов, Земун

Љубавне сенке

Сенке кад падну
на љубавну тематику,
знам добро ту математику,
двоје се отуђе
и љубав више није њихово главно оруђе.

Да готово је све
као да никад било није
шкрињa заборава открије,
поклопац кад успомене залупи
срце се од туге добрано скупи.

16.11.2012.

По навици

Под руку те хватам,
чиним то потпуно несвесно, схватам,
као кад усне нам се
пред растанак споје,
закључујем да блиски смо
и данас нас двоје.

Уз дане и ноћи многе
поделили смо пуно слоге
за свађу не тражећи разлоге;
повод за радости има
у нашој деци
и нама самима.

16.11.2012.

Срцу мом припадаш

Пољупцима те обасипам,
као лако зарађени новац, нежност расипам,
и мислим на тебе кад се најмање надаш,
у омиљене ликове моје маште спадаш,
желим да с колосека животног мог не
испадаш.

У звезде те кујем
и кад самујем,
у мислима с тобом зимујем и летујем,
поклончићима те дарујем,
волим и поштујем.

Кад усхићење моје прође
и дубока старост неминовно дође
очекујем да волим те и тада
као што чиним сада,
то једина је моја преостала нада.

У то име подижем пуну винску чашу
за вечно тињајућу љубав нашу,
нека пијанство наше љубави траје
докле год једно за друго хаје
и радосно љубавни жар спремно је да даје.

17.11.2012.

Гореће љубав

Свечано се обавезујем
да љубав твоју,
докле живим,
поштујем.

Не пада ми тешко
дато обећање
јер не дозвољавам
љубави нашој да икад стане.

Нека ме сматрају особом старог кова,
не марим, спремна да ти се предам без
поговора
па да заједно кујемо срећу
млаку, врелу, горећу.

25.11.2014.

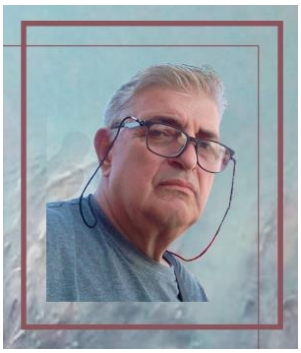

Првослав Пендић Пенда, Крушевац

ЧАША ЖЕЂИ МАЊЕ

Трептај ока само
Кап живота мање
Цури живот-знамо
За кап једну мање.

Трошио сам живот
Кап по кап и више,
Још увек га трошим
Само мало тише.

Сада сам све више
За животом жедан!
Кап по кап - чаша,
Мало је, за живот један.

Падале су кише
Пуниле бокале
Ја жедан све више
Чашице ми мале.

Киша спира живот
Одбројава дане,
Мени оста само
Да бројим бокале.

Живот поста вредан,
А кише све тање.
Сад' живота жедан,
Разбијам бокале!

Песме сам сад' жедан!
Кап по кап - чаша,
Стих по стих - песма
Чаша жеђи мање.

ЉУБАВ ВИНОМ БОЛИ

Вино! Вино, црвено дајте,
А ви господо засвирајте.
Запевајте о њој и вину,
Да ме опију не дајте!

Вином точите бокале
За љубав њену и очи плаве.
Њима прво, па да запевају
Ону о мајци кад преклиње сина.

"Мани се вина, само њу воли
Ти се вином тешиш, а њу вино боли".
Свирајте господо свирачи!
Ту, баш ту ми запевајте.

"Дајте вина хоћу лом
Дајте музику на сто".
Руменијег дајте ко образи њени,
Хладној зими и плавој жени.

Свирајте господо свирачи!
На танкој жици ме нађите,
Од дима и вина будите јачи
Душу ми на памук вадите.

Вино, вино ми дајте
Лек за душу отпевајте.
Хоћу да чујем крчму и планину,
О крчмарици и руменом вину.

Ноћас да ми нисте сели.
Ноћас кафану и вино певајте,
Нек' зађуте "Багремови бели"
Певајте ми "Виногради зрели".

Почните са граном од бора.
Хеј Марице вина нам донеси,
Ноге босе нек' милују росе.
А кад сване рујна зора,

Вино и свирачи нек ме кући прате
Њу нек ми пробуде, па нека се врате...
Ипак има нешто што се више воли
То је љубав њена, која вином боли.

Дејан Милошевић, Крушевац

ЧЕКАМ

Светлост си буктиње пећинске.
Канџе разјареног лава.
Облик необузданог торнада.
Ја непомично загледан
Чекам
Тренутак да бреза озелени
Да латица росом засребри
И да ми нектар кроз
Душу и крв затрепери.
А ти пронађи пут божији
Христ – опрост
Вечно изобиље.

БЕЖИМ У ОКРИЉЕ НЕИЗРЕЦИВЕ ТУГЕ

Нисам више жедан месечеве светлости
Ноћ је у крило нежно спустила јаву
Жељан истине у овом бескрају
Отварам душу.
Свест опомиње на разапет лук стреле
Бежим у облину неизрециве утехе
Ту места нема за стрмоглавље
– олујне поразе.

ОВО НИЈЕ ПЕСМА ЗА ТЕБЕ

Ово није песма за тебе
Није ни порука из моје усијане главе
Ово је опроштај од мојих
јогунастих мисли
У ствари
Ово је болна и знојава истина
отргнута из сна
Мој црвени осмех скамењен у лету
Јава оставља траг пустињске змије
Опроштајну песму плетиље плету
Ово није песма за тебе
Ово је моје примирје

ОПРОШТАЈ

Спокојство и сласт клече на ивици јаруге
Мисли сабијају сву моју благост у сумрак
Режи побеснели пас на зачето
сладострашће
Жалосно шуми лишће унутар мог ума
Пустињски каравани моји су путеви
(тескоба и жеђ)
Шкртост си скупила
и заплела у своје косе
Делић разбујале шуме
у пролеће ниси
Моји ратници уморни
и снени коначе у предворју беспућа
Згасли су
Не дам да душа ми буде зимовник
за твоје отровне стреле
Пред очима крваве Христове ране.
Од створитеља просим хлеб
само за данас
Толико устанака у мојој души
За један претежак опрост.

Мирослава Смиљанић, Крушевац

СОКОЛИЦА

Соколица, лепа птица,
као лепа девојчица
када је требало да гнездо прави
и породицу да ствара,
најснажнијег и најлепшег
сокола изабрала.
Најснажнијег сокола угледала
са киме би гнездо направила.
Ко би гранчице за гнездо доносио
тај би њен партнер био.
Када су гнездо изградили,
соколиће испилили.
Чували их, храну доносили.
Тако су их одгојили.
Када су соколићи крила добили
сваки одлетео на своју страну.
Нису се више вратили да виде гнездо,
ни ко их је одгајио.
Тако је и код нас људи.
Када деца одрасту,
одлепршају на крај света.
Да им нико не смета.

ДОЂИ ДРАГИ

Дођи, Драгане, у моје село,
да упознаш наше обичаје
и сеоско прело.
На прело у село долазе девојке,
оне преду вуну и плету
чарапе за момке.
Спремиле су пиће и колаче,
за момке, удвараче.
Девојке обучене у народно одело,
то је обичај у наше село.
Не знаш која је лепша,
Радица, Јелица, Бранкица,
Јована, Славица или Јованка,
права Јужно Моравка.
Када дођеш, има да их бираш,
само понеси хармонику да свираш.
Засвираш коло Моравац, заиграће све
девојке, позваће и момке.
Биће игранке за дику.
Дођи, Драгане,
не пропусти ову прилику.
Биће вече за памћење,
лепе из мог села успомене.
То је наша традиција
која ме подсећа на младост.
А, богами и сада,
када засвира хармоника
У мени се јаве емоције из младости,
па волим да заиграм
и сада у старости.

Драгољуб Марковић, Крушевац

ЗДРАВИЦА

За здравље није потребно много,
храните се природно и здраво.
Пијте највише воде ,
а од свега другог по мало.
Ако неког треба да волите,
то сасвим сигурно храна није.
Волите живот и природу,
а молите се за здравље своје
и себи најмилије.
Весеље и смех душевна су храна,
организму вашем и другима,
годиће песма и здравица,
„Свако добро свим људима“.
Сунце не сија реда ради,
и биљке не расту тек тако.
Ништа случајно није све ово,
што чини живот и покољење ново.
Могућ је и рефрен.
Само жива храна организму,
здравље даје.
Од мртве хране болест напредује,
здравље изостаје.

ПЕСМА ДЕДА МРАЗУ

Слушај добро Деда Мразе,
остарела бела брадо.
Те климаве санке твоје,
и напуштено ирваско стадо.
У поноћ те чекам,
да дарове примим своје.
Код мене ти нема хоћу - нећу,
шта је моје, то је моје.
Елементарне непогоде,
и кварове не признајем.
Јер целе године те чекам,
па нећеш ваљда да се ноћас кајем.

САРА

Ја се зовем Сара,
мамино сам треће златно дете.
Мама ме зове сарма,
па се питам, шта је, ваљда разумете.
Ручкам добро, не бирам много.
Једем љуто, горко, кисело и слано.
Можда ту постоји нека веза,
дал' то мене мама стварно воли,
ил' ме можда малко зеза.

ЗАЧЕЋЕ

Ви, будуће маме,
не правите се велике даме.
Оставите се пецива бела,
млека, кафе и дуванског дима.
Покушајте здраво да се храните,
па проблеме са зачећем,
неће ни једна да има.
За девет месеци добићете животно весеље.
Бебу којој се радују и дека и бака.
Награду за уложени труд,
и остварење животне жеље.
Чувара вечне љубави и сигурног брака.

Милош Ристић, Крушевац

КУПИДОН НА ГОДИШЊЕМ ОДМОРУ

Чило наличје
Треном постане мук
Купидон на годишњем одмору
И стрелу
Веселу
Кисели
Кисом киселим.

Сваки пут
Кад се двоје ухвате за руке
Ђавола баце на муке.

Ех, кад би могле
Само кад би хтеле
Да се деле...

ПЕСМЕ О АКЦЕНТИМА

БЕОГРАДСКИ АКЦЕНАТ

Оно мислим оно...
Значи оно
У ствари дакле
Уметност је звоно
Србија увек стари
Бе-о-гра-ду сун-ца ца-кле

НИШКИ АКЦЕНАТ

Превод који лоше преводи
Нажалост, у жалост, уводи.
Заћути застани прећути
Погледај нагласи избечи.
Не ни, ни не не,
То нису моје речи.

КРУШЕВАЧКИ АКЦЕНАТ

Онај који псује
Онај који пљује
Онај који све,
другом при-пи-су-је.
Говор страсти и буре
Речи што се свима дуре...

Gordana Kocić, Jagodina

Tiho umiranje

Ponestaje dah, izostaje korak lak
pogled u kišnu noć priziva mrak
kapi kiše poje usta suva
jaukanje vetra iz utrobe duva

Oko zastade u trenu samoće
suza kapima priziva tiho umiranje
raspuklo srce otvara rane na komadiće
hladan znoj obliva učmalo sećanje...

Bejaše nekad lepa, puna života,
ostaje samo kofer prazan i njena golgota.
Ćutanje boli više od hiljadu reči
spokojstvo duha večnim mirom sada leči

Kome treba žena bez lica bela
ucveljena soba oplakuje mirisom tela uvela
žena raspustila kosu sedefne boje
umire nad izdisajem poslednjih reči što
svirepo smrt poje.

Tiho umiranje klizi kroz tminu gustu
kucnuli čas umorno odbrojava dušu pustu...
pustite noćas sve neka teče
žena oplakuje kukavno poslednje veče

Uzima danak, izostalo vreme kaplje
sluzavo oko primiče hladno sečivo životne sablje
ćute minuti ubijeno vreme stade
naborano lice, ukočeno strahom pred istinom pade....

Tiho, tiše, ponestali dah na smrt miriše
požutela sklupčana vazda na nebu se njiše...
Žena...

Posveta ženi....

Pripadanje

Hoću da planina bude moje telo
ruke oblakom dodiruju nebesku širinu
vrh planine nek ljubi čedno čelo
gladne oči upijaju zvezdanu prašinu željno

Hoću noćne ptice da u mojoj kosi sviju gnezdo
zvezdano nebo nek ukrade mom oku sjaj
bez imalo straha stražari tmina gusta
usplahireno srce sluti kukavnu noć.
Sudnji dolazi dan
litica zove moje korake posrnule
krvave tabane boli poslednji pad.

Kome pripadanje treba
kad slepa tumaram među javom i snom
I kad iz vedrog neba udari grom
zasija munja zadrhtalo rame ne usni
nedosanjani san.

Ne pripadam ni reci što huči kroz noć
odlazi poslednji slap vode
čeka skok raširenih ruku
grli me poslednja želja.

Suza natapa stene
Smiraj poklanja duši večnu tišinu
pripadam steni, litica me grli.
Pad kamenog srca krvlju oboji vreme
pamti me , govori jaruga skrivajući ugasile zene...

Koreni

Šta to teče u venama mojim gledam polja,
reke i ravnicu Morava nas gladne nahranila
žitna polja, Pomoravljem niču

Šumadija u talase njiše vinogradi Topolom odišu
miris vina, slast nam daje malina i modra šljiva
svi biseri i đerdani, Šumadiju ulepšali!

Sa Zlatibora bleje stada lepota je u očima tada
Tara teče, kanjon seče ječi gora, hukti voda...

Supovi se sa Uvca dižu dušu pune, srce narasta
kad stoletne šume hrasta nad Srbijom oblak vine.

Vlasina se izdigla sama šetaju joj ostrvca mala
kraj jezera breze se nadvile šušti lišće do Čemer planine

Vojvodina polje suncokreta
šarena od lepote nošnje
frula ječi Homolje razleže
Dunav plovi, kraljevski polako
u ruke ga Đerdap prima lako

Lepota se raširila sama
koreni su svuda sad u nama

Драгош Павић, Велико Градиште

ЕХО МЛАДОСТИ

(Поводом сто четрдесет пет година постојања Средње школе у Великом Градишту)

И зби се 145 лета.
Школа је живот понудила
а плодови нарасли до буколиких висина,
бајка се оваплотила
као Титану снага,
као Фениксу крила.
Кликтаји раста и виткога стаса
божурају се сто четрдесет пет лета
а то је оплодња живота
која неуморно тече
кад се младост
закикоће у рују пламтеће.
Одјекују звона у дрхтавој руци
што дежура док граја
низ улицу отперја
а велико звоно што у холу стоји
бакреним је одјеком
градило сновиде ритмично нанизане
за васколике генерације.
На ту страственост духовну
ехо је мизансцен градио
бројних доктората, адвоката,
мајстора резног алата,
прођоше кроз сва врата
и бише тесна да приме хронику
давно започету у здању
што небо даде за вртове Семирамиде,
ускликом на небеском вихору седе,
језде кроз историју и време,
натоварили знања бреме
што нуде епрувете,
укрсте копља прорачунато
да победа сване
јер чудесни "Сезаме, отвори се"
пред њима се разастра
и ниче "Пер аспера ад астра"
и сва блага овога света
понуди радостима живота,
надвиси окултне силе
да осете јарост све Харибде и Сциле
и снагу Одисеја кад радост обузме
сваког као божански ехо бубњева
који се чују од мудрих Ахилеја.
Данас је расцветана младост
и граја њина
песма за душу
као у рају хорови херувима.
Љубав је склад и пропорција
у сунчанику милозвучном
што ритмично одјекују
у свести богова
кад час својим уранком
младост претвори у знање неокрзнуто,
иако траје 145 годова,
пламтеће надраста васиону
звезданих плодова
јер то је малени рој неба
за сунчани брод што израња
из овог горостасног храма знања.

Живојин Манојловић, Крушевац

БРАДА

Придремљавамо докони
Забленули у дувар
А на њег ћути тв у бое
Ки Монализа у Лувар

Неки брадати
Глазирану киселу рекламира
Радојке прекинули сериу
Па се жучно нервира

С високи тоналитет
Ме замољава:
Ајд Станојко смуљуј то

Ух секирче му
Шта се мене сматра
У доњем стамаку
Поче нека ватра

Жентлеменски послуша
С дрктање по снаге
Опасач откопча

Прострели ме погледем
Па севну очима
Не мо се правиш невешт
Несам на то мислила

Ту брадурину скидај
Ако те воља и осмуди
Сам да ме не резилиш
У село код људи

Баш ме пренерази
Понадах се
Има вољу да се мази

Без сапуна и тупим жилетем
С сузним очима
Од браде се опрости
Њојзе тако штима

И тако....еве
Остадо без браде
Ал за Радојку све.

(У заграде - жалостиван
Станојко, па Живојин
тефтерисо).

МИРИС ЗМОРАВЕ

Ћутим тако на терасе
И с романтични поглед
Заглеђуем ЗМораву.
Нисам турио шешир
Па мисли слободним токем
Улићу у главу.

А таласи се брчкарау
И огледу у њојзе.
Неки прерипи оног другог
Ки у животу

Мирис ЗМораве и траг
Пртине кроз траву росуљу
Где прође млађани пар
Стежући прсте мирисом
љубави

Заголица ми подгруди
Играући крену там гор
Ка срцу и још.
Кад дође до грла
Стегну га и поче да
Придављуе
У главе ки ватромет
Да заискри носталгијом....

Пред цркву, рингишпил
Па у залету надлеће Мораву
А ђувеглија
шеретски одгуруе
Да девојче од стра
подврискуе.

А на пољанче, деца грае
Око колица сладоледа и то
две врсте
А стареи око содаџије
С пун сандук комади леда
А између клакер, сода
И кабеза у три боје.
Семенке и кикирики
У фишек од артие
Са мерку од чаше
Семенкар одмерује
Свилене бомбоне, луше
Шећерене јабуке
и срца с огледалце
Ретко кој промињуе.

Уз ограду поређали
занатлие
Све што праве.
Све ти треба - разне справе.

А под дрво у ладовине
Столови с клупе
А кафеџија прасе с ражња
скида
Салату и сомун већ турио
С обавезни сланик са
туцану љуту и со.

Међ гости,
виолина, армоника
и циганка
с песмом их разгаљује
па како коме
на увце запева
даје бакшиш
и немилице наручује.

Без мечке Милеве
и њеног добошара
Забава не мож да се ствара.

Лупи добош - ја се прену
Са терасе се огрену
Нигде нико, нигде ништа
Само кућа празна стоји
А сунце се на ЗМораву
У заласку оглеђује

Када снове там испуниш
То је твоје,
Па се врати
Шапатом ми поручује.

Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац

Бан Моравски

На обали трију река
Седи чета мргодних јунака
Мала чета с оружјем у руци
Са оловком и белешком љутом.

Седи чета чела намрштена
И ја међ*њима забринут и тужан
Јер са нама најбољега нема
Нема нама Моравскога Бана.

Војевао, ратовао, опијао се с нама
Увек први у јуришу сваком
Перо оштро убојито тачно
Женска срца погађало лако.

Остављао дивне стихове и риме
Да се памте и вечито живе
Увек први с оловком у руци
Борио се до последњег дашка.

Оста нама и Морави туга
Изгубисмо понајбољег друга
Збогом друже пријатељу стари
Чувамо те у срцима нашим.

Од Видовдана до Видовдана

На Видовдан
затамни се небо
Равно поље
натопи се крвљу
Крв потече
Лабом и Ситницом
Па се разли
васцелом Србијом.
Из те таме
једна звезда сину
Са земаљског
у небеско царство
Из крви се
црвен божур вину
И Србији
путоказ означи.
Да не гледа
испред себе силу
Већ да брани
иза себе њиву
Родну кућу
и тарабу криву
Црвене божуре
да чува и памти.
И Принцип се
на Видовдан дрзну
Да поразе
у победе слави
Зар несрећа
нама доста није
Срце храбро
у небеса оде.
И још један
Видовдан освану
На олтару се
опет Србин нађе:
Из уста се
тежак прекор изви
Срби браћо, знате ли
дан који је?

Бранко Ћировић-Ћиро, Ћићевац

Причаће пјесма

Написах једну
Лијепу пјесму
Испуних себи
Жељу и хир-

Написах један
Лијепи стих
У коме нађох
Спокој и мир.

Пјесма ће знам
Да вјечно траје
Чуваће вријеме
Када ми бдисмо.

Причаће пјесма
Своју причу
Да и ми узалуд
Живјели нисмо.

Дошла си ми са јутарњом кишом

Дошла си ми
Са јутарњом кишом
Орошеног лица
Бистром росом
Са погледом који
Љубав иште
Стала на праг
Својом ногом босом
Са погледом
Који душу плијени
Шапатом си
Говорила мени
Морала сам
Доћи у свануће
Ноћима ми
Из сна не силазиш
Без тебе је
Више немогуће
Дал остајем
Или ти долазиш.
Реко срећо
Добро дошла мени
Хвала зори
Што ми те подари
Сањао сам те
И ја ове ноћи
Ево среће
Сан ме не превари
Пала ми је
У наручје мила
Сузе су нам
Оросиле лице
Цео живот
Остадосмо скупа
Ти предивна
Моја дјевојчице.

Мирослав Мика Кркић, Ћићевац

Евровизија 24

Ала Вам је визија
Свака част!
Реализујте Ви ту
Визију
Али без нас.

Видело се, бре,
Да смо ми ту
Само због
Географије.

Понеки наши
Као на пример
Ови из круга двојке
За које знамо
И још по неки
Ту и тамо,
Воле Вашу визију
Водите их,
За њих не тражимо
Никакву провизију.

Далеко Вам
Лепа кућа
И желимо Вам
Лаку ноћ.

Пошто је Муса продао јарца

Расту изазови мрачни
А смањују се они
Природни, љубавни
Породични и нежни.

Људи губе
Потребу да се крећу
Потребу да се љубе
И сусрећу.

На даљину људи могу
Да разговарају
Да се свађају
Ал не могу на даљину
Да се рађају.

Сви се хвале
Бројем прегледа
А у ствари свако
Само себе гледа.

Расте тенденција
Да нам проблеме
Решава вештачка
Интелигенција.

Роботи све више
Раде послове нашег тела
Људска раса
Атрофира цела,
Све се више пасивизира
И убрзано се зомбира.

Ако буде
То што глобалисти нуде
То неће бити
Добро за људе.

Што пре се сетимо
За јарца и Мусу
Веће су нам шансе
Да не упаднемно у кљусу.

Богдан Јевтић, Крушевац

Сјај истине

Поносни пред црквом, чиста,
слободарска срца,
на путу причешћа,
у колонама Лазарева војска.

Одјекују звона
цркве Лазарице,
то је Лазарев завет уклесан на
странице записане судбине.

Наша српска браћа под
штитом мача бране Србију
од бројнијих освајача.

Са широких поља, црвених
божура, крвљу натопљена,
издигоше се јунаци до
небеских дворова.

Не умиру слова попут црног
олова, храброст бесмртних
косовских јунака
снажна је порука.

Видовдан је стварност,
непроменљиви сјај истине.
На духовном небу
златним словима исписана
имена српских витезова.

Јутра нова

У секунди погледа
љубав се рађа.
Летимо изнад облака
до звезданих висина,
срца заувек загрљена
и када нас дели даљина.
Титрају дамари у души
жељни љубави.
Дуге ноћи у самоћи
скраћује машта и сећање на
нежне осмехе и давања,
несебичног пожртвовања.
У загрљају снова
чекам јутра нова.

Не бројим кораке

Ређају се слике прошлости,
нису се дешавали порази,
а били су тешки дани.
У божанственој тишини
ум остаје на површини.
Спознајом заустављам лутање,
ходам стазом истине,
складиштим мудрост
кроз време.
Прозор живота осликава
стварност сваког дана.
Расте срце у радости
због близине светлости.
Ближе су небеске даљине,
храбро корачам у висине.
Стазе покајања нису лаке,
поносан не бројим кораке.

Река живота

Роди се јагње у вучјој јазбини,
за њега у животу
нема милости,
дошло је непланирано,
већ испланирано,
за све је криво.
У јазбини вук, лисица
и омиљени хибрид вуколисац,
јагње у души гуши врисак.
Препредена лија негује
омиљено чедо вуколисца,
да им буде роб
јагње притиска.
Вуколисац имао
привилегије све,
да ништа не ради
и редовно се школује.
Јагње бацили
на трновите путе,
нису га ставили
под своје скуте.
У јазбини и на послу
је било превише
неправде и лажи,
Божју помоћ јагње тражи
да издржи и да се оснажи.
Временом река живота
ново корито ствара,
пут љубави за јагње отвара.
У тој путањи среће
дуга око њега се окреће,
да буде слуга више неће.

Спасење

Отуђује се човек
од људског рода,
карактеристика новог доба.
Отуђује се и од природе
зарад броја цифара
на талону вредносне хартије.
Да ли ће бити касно
када почне да се каје?

Моралне вредности
више не препознаје,
на ивицу амбиса стаје,
за пропаст не хаје,
у великом праску све нестаје.
Хуманост је била
врлина ранијег доба,
сада већина пита
шта има од тога,
питање које замагљује
мозак као дрога.
Поштење, искреност и љубав
су ризница општег добра,
спас ће доћи од људи
који верују у Бога.

Ноћна тишина

У трептају звезда,
светлости лампиона,
свечано осветљена васиона,
звоне у венама љубавна звона.

Месец несебично
просипа своје зраке,
ја будан у ситне сате,
одбацујем тугу,
сећања ми душу злате.

Када завлада ноћна тишина
емоција срце дира,
рађају се слова
на листу папира.

Хармонија стихова се јавља
док размишљам о нама,
у ишчекивању
чврстог загрљаја.

Помоли се за мене
да победим ово време
док нас километри деле.

Осмех сунца

Ноћна киша упорно добује,
одричем се сна који ме зове,
твоја лепота душу ми милује.

Кап по кап, слива се и таласа,
позајмићу чамац од аласа,
да бродим до твојих снова,
уживам у лепоти твога гласа.

Узвишена нежност,
безброј пољубаца
осликава снагу љубави у нама,
речи волим те струје у венама.

Осмехује се младог сунца сјај,
руке путене освајају рај.
Оснажен лепотом надахнућа
ослушкујем ритам
наших срца.

Миодраг Глигоријевић - Миган, Параћин

СЕЋАЊА ШТО БОЛЕ

Видиш ону кућу горе,
бели јој зид окречен.
У тој кући ја се родих,
пупак ми је ту пресечен.

Дубак ми појели сипци,
а љуљка се сва распала.
У њој сам ја одрастао,
ту ме мајка одњихала.

Стрицу кућа се распала,
кисну греде откривене.
Испод њих се змије легу.
А некад их двадесетак
било на мом малом брегу.

Испод куће стоји крушка,
лети паду карамани.
Падну тако и иструле.
Нема никог да се храни.

Пуно брдо чобаница,
А ја их гледам испод ока.
Оне плету, а ја пазим
да не прави штету стока.
Кад ожедне ја им у руке
носим воду са потока.

Ај Србијо међ шљивама,
ко ће сад да те брани?
Нико војску сад не служи,
а на небу су одавно
и четници и партизани.

Енделе Бенделе

Енделе Бенделе банда свира
Мене доктор визитира
Па ме пита!
Кажи мали, шта ти фали?

Мој докторе, то ми фали
Нећу ја да будем мали
Хоћу ја да будем велик
Јак да будем као челик

На улици сви ме туку
Неки ме за уши вуку
Морам лопте да доносим
То не могу да подносим

Одабери ми лек најјачи
Мој докторе то ми значи
Па да кажу види мрге
Бежи, тај удара чврге

Сад ме цене као крпу
Свако од мене, да има прпу
А мајчину оклагију
По могућству да сакрију.

Мирјана Јана Бајић, Алексинац

БИЛО ЈЕ (прозна песма)

Прођоше године када је сунце било црвено,
а месец у неком знаку.
Жељно је чекала позив на телефону.
Звонио је по навици касно, често у поноћ.
Седа у ауто и пође путем ка срећи... знала је
да неће више бити исто
и да је то баш та срећа
коју неће моћи да задржи.
Нека-свесно или подсвешћу је увек, тј. често
при сваком позиву одлазила и враћала
схватајући колико је све даља од среће
коју је неизмерно желела...

НОЋ

Ноћ је тиха, све тихује,
капљице од кише
тишином клизе низ лист.

Тело мирује, Нирвана ту је,
само лепота порока трзаје чује...

Ноћ је топла, киша је греје,
нема студен, врела тела хладноћу топле.
Кишне капи праве сауну,
где слана тела вију чаролију.

Има путнице све то постоји,
права љубав године не броји,
сјај на стени одувек стоји,
заувек остају наши снови.

СИЊА ПТИЦО

Јединствена она била,
сиња крила под сводове њу носила.
Волела је ту посебност,
у свему је уникатно раширила.
Омиљена није била,
јер је клише избацила.
Парадигме туђе беху врло сличне,
те хтедоше сињу птицу да каљају.
Истрајна је срећом била,
злурадима пркосила,
летела је путањама њој знаним,
док сујетне облеташе.
Беше лепо летње подне.
Пазише је друге птице
где ће сада да полети,
решиле су да је прате.
Сињој птици не сметаше,
узлетела она, па полете где желела,
за њом јато узлетело.
Вело, жуто и шарено.
Усковитла јаки ветар.
Муња сину гром проломи,
сунце неста све се смрачи.
Сиња птица лепо лети
тамо где је пожелела,
њој не смета оштро време.
Јато птица разних уплашише, ослабише,
погубише све летове,
ветар их је одувао, све срушене
једино их блато прими у одаје своје црне.
Остадоше ту да леже.
Једној крило поломљено,
некој перје залепљено,
једне гракћу од страхоте.
Све су биле повређене и у црно обојене.
Сиња птица оде тамо
певушећи где је често одлазила.

Сања Мијајловић, Крушевац

ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ

Овај осмех је прави, без тајни, без плача.
Овај осмех је постојан и трајан. Овај осмех
неће нестати. То је управо тај, дуго очекивани,
дуго жељени осмех. Он је сигуран.
Срећа је дошла неочекивано.
Ушла је у мој живот лагано и тихо...
Споро је дошла срећа. Али што је дуже чекаш,
више јој се радујеш, више у њој уживаш.
Моје лице више никада неће бити измучено од
плача. Ваљда сам потрошила
количину плача за овај живот...

ХЕЈ ТИ

Хеј, ти, пролазниче, ти слепи путниче,
који си залутао у мој живот...
Стани, желим да те дотакнем...
Да, знам да си залутао
и случајно ушао у мој живот...
Ушуњао се неприметно, као поветарац,
знам да си на погрешном путу,
док не пронађеш прави...
Ма, не иди, остани још мало...
Можда ти је лепше на погрешном путу...
Можда се ту налази љубав...
Неки људи се задрже до смрти
на погрешном путу... Па, није то трагедија...
Ма ни грех... Па, љубав, не може бити грех...
Ходала сам вођена твојим кораком
кривим путем до бескраја.
Из бескраја, кад паднеш на дно, остаје само
сенка, сећање, прах. Остаје дубока празнина,
испуњена сећањима, остају сузе у очима...
Не гледај ме, не сажаљевај,
не убијај последње живо у мени.
Само иди, успомене ми остави,
да бар нешто имам. Не можеш понети све...
Не буди себичан до краја...
Остави ми једну слику, без лажног сјаја.
Да гледам очи твоје на слици,
бар на то имам права...

СЕНКА

Остаће његова сенка увек поред мене,
иза мене, око мене.
Заувек ће остати у мени.
Негде дубоко у мени
још увек лебди његов лик.
Увече, некада, када ме хвата сан,
јављају ми се његове плаве очи, гледају ме
погледом бескрајне љубави и топлине.
Ковитлају ми се пред очима речи у прашини,
сваће на киши, пољупци у тами, шамари у
пијанству, његове љутите очи.
Јављају се осећања од хаоса и безнађа, до
највише тачке љубави.
Он ће заувек живети у мени.

ПРВАЦИ

Добар дан другари, у школу ћете поћи,
старији ђаци вама ће помоћи.
Држите их за руку, да смањите трему и муку.
Школа вам је мала, али у њој
схватићете да живот није шала!
Биће пуно дружења, учења и рада,
а уз вас ће стајати учитељица млада!
Останите весели кроз школско путовање,
желимо вам свима добро знање!

КОСОВО

Загрли ме, Косово, да осетим душу твоју.
Такву душу ни једна земља нема!
Нека ми ветрови са Косова косу мрсе.
Кренућу од Руднице, наше родне грудице.
Па напред у Лешак, просто као пешак.
Затим диванити у Лепосавићу, да се
подсетим како у њему зоре свићу.
Стижем до Звечана затим,
душа ми је већ опијена сасвим,
па потом до моје најдраже Митровице,
да у њој још једном прошетам потпетице.
Пењем се до цркве Светог Димитрија,
да осетим поново где најлепше сунце сија!
Спуштам поглед на мој бивши град,
чини ми се још је лепши сад.
Даље скокнем до Приштине,
чисто да ме жеља мине.
Божијом силом вођена,
попнем се на Газиместан,
да са њега осетим врео дан.
Па свратим до Грачанице,
да видим лепоте, да озарим своје лице.
Затим ме чека Шара, моја успомена стара...
Брезовица даље ме зове, да остварим своје
снове. Косово је жеља моја...
Остварење мојих снова.

ЗОВ

Слушај зов срца свог.
Не троши у незнању наше дане.
Пусти године луде, што мисли нам муте.
Права љубав може и много више,
а не пређи године што срећу нам кваре.
Немој разарати судбине две,
кад знаш да од тебе зависи све.

Звездана Минић, Крушевац

КАТАРИНА

Једног дана тако мала, насмејана,
Са очима плавим и црном косом
Ножицама босим окупане росом,
На свет је дошла чисте душе,
И зачас те године минуше.
Сва радознала и смела
Све хоће и све би хтела,
За њу тајни нема и никада је није ни било
Кроз тај кратак живот
Корачала је смело и без страха,
Самоуверена је била
Још од првог корака.
Тако мала и несташна
Свима је била мила,
Радознала у узрасту сваком
У школу је једва чекала да пође,
Да се игра, учи и такмичи са сваким ђаком
Као да је предосећала да ће све брзо
Попут олује да прође,
И никада се вратит неће
А тако је желела да осети
Тај мали трачак среће.
Била је млада и живот је
Пред њом мрежу плео,
Али танке нити,
И нико очекивао није
А ни смео помислити
Да је једног дана
Више неће бити.
Имала је чудан осећај
Знала је да јој се ближи крај,
У очима плавим боје мора
Нестаде онај сјај... Благ и мио...
И никада га више бити неће….
И ту се завршава тај трачак среће
Који никада осетити неће.
Отишла је тек тако, без поздрава,
Без и једне речи
И тада је заувек дошао
Крај неоствареној срећи.
Део душе и срца из груди
Заувек неста…
Страшни црни облаци… олуја
Киша суза,
Одједном све стаде
И све преста да постоји…
Не… она се више не боји...
Никада и није… а слутила је
И сада тамо негде
Нови живот води
И друге битке бије.

ЖУРКА У КАФИЋУ „ИНСЕКТИЋУ“

Решили су инсекти
Да журку направе
Ето тек да нешто славе
И мало подруже
Да се сви окупе
Код дрвене клупе и црвене руже
Испод старог храста
У кафићу „инсектићу“ код газда осе
У једном паркићу,
На чашицу росе и слатког нектара
У ком служи лепа конобарица
Буба-мара Сара.
Абер свима пренела је буба руса жута
Инсектима у шуми, а и покрај пута
И онима под каменом
Прекривене маховином.
На журку су дошли,
Попац, ровац, крпељ изумитељ,
Вашка Сашка, шкорпија Анђелија.
Стонога брзонога и стеница Мица
И као војска права
Дошла је и група мрава
И донела храну за дружину одабрану
Да ни један инсект не нађе ману.
Са ливаде дошао је
Скакавац ласкавац, лептири везири,
Вилински коњићи, бумбар зубар,
Стршљен замишљен и збуњен
Богомољка Војка и пчеле смеле
Што су журку започеле
Зујањем по такту
Направиле штимунг и риму
За све инсекте у тиму.
Мушица Душица и паук баук
Као главни плесачи
На журци су били прави забављачи.
Била је то журка права
Од свеже росе и слатког нектара
Да их је три дана болела глава.
Сви су они дошли
Испод старог храста
У кафићу „инсектићу“
Тамо негде у неком паркићу.

Нада Гајић, Крушевац

МИЛИЦА ИЗ МОГА СЕЛА

У малој кући од блата,
у алурском сокаку, живела Милица,
сама на свету,
често гладна и често у мраку.
Мајка је оставила,
није њу повела кад је отишла из нашег села.
Породица у коју се удала, не хтеде Милицу,
болешљива је била . . . имала падавицу.

Тако ничија и никоја,
без личне карте и матичног броја,
често је лутала сама по путу.
Опанчићи пиротски, два перчина
и много брошића на њеном скуту.

Увек је са собом носила прутић,
тек да га има,
од кучета неког да се одбрани
ил од пијанице, што поган језик има
и што се не стиди да је посрами.

Свакоме ко јој нешто пружи,
причала песмице.
Поштено хтела да заслужи,
кришку сира ил неко јаје,
песмом да се одужи руци
која јој нешто даје.

А кад је њена мука стрефи
ко покошена падне крај пута
и. . . ко да се стиди, није волела да неко види,
сама устане и опет крене низ друм, да лута.

Једне године, би хладна зима,
завејао снег цело село,
пуцало дрво и камен и. . . све би бело.
Ал, осећало се да нешто не штима,
у Миличиној авлији, немаде пртина
а из оџака њеног не беше дима,
као да нико не живи у кућерку том,
само се пронесе абер по селу,
да су Милицу одвели у дом.
Нико за то није знао
И . . . нико је није испратио ни махао.

К'о нека биљка самоникла
која успева само у крају свом,
тако и она, на бољи живот ненавикла,
не беше срећна у дому том.
Ако већ мора да пада,
хтела је да пада у селу свом.
Па . . . изнад кућице своје
да опет угледа дугу,
хајдучица да буде, друмовима лута
и сучке да скупља по гашицком лугу.
И. . . вратила се она у своје село,
само на другу адресу,
довезли неки људи њу, и цео њен живот
који је стао у једну кесу.
Последња жеља јој би испуњена,
Милица је сад' на бољем месту,
мир је пронашла душица њена.

А ја. . . исто к'о некад она,
причам вам сада песму
а ви не треба ништа да ми дате,
само сам хтела, за Милицу из мога села
да и ви чујете и знате.

САН

Јутрос рано, у зору. . .
као да сам у даљини чула наш ауто,
познајем ја тај звук, како чекића у мотору,
знам како вергла, турира
И . . . сећам се како свира.
Дуго сам чекала на прозору. . .
онда се чула капија, како шкрипи и клеца
а кад' је лупила јако, знала сам да си ти
и да ћу комшиници сутра да слажем,
као, капијом лупају нека деца.
Онда сам осетила мирис дувана И парфема
и . . . видела те. . .
па ја ништа нисам заборавила од кад' те нема.
Препознала сам сваку твоју бору, ожиљак,
белег,
ма сваку ситницу, на твом телу и на твом лицу.
Хтела сам да ти кажем како си леп
и како лепо изгледа, твоја коса и брада проседа
и да ти лепо стоји та кошуља у плавој боји,
па ја сам је купила, познајем крој,
била је на снижењу и једино је имао твој број.
Само. . . учинило ми се,
као да си мало омршавио
и заустила сам да ти кажем, уђи. . .
па уђи, ту сам где си ме оставио. . .
ал ми се грло стегло и речи нису хтеле из мене,
само сам те гледала нема
а руке, обе к'о одсечене.
Онда сам се пробудила и схватила,
ово је у ствари био сан
и узалуд сам се трудила.

Лепа Симић, Цирих

ВОЛЕЛА БИХ ДА САМ СУНЦЕ

Те сам ноћи звезде отела
из твојих зеница
да ми привиђење шире
у тами..
Ако некад
угаснеш у мени.

Ја живим завејана у теби
нежно и неосетно
…гледам твоју душу…
Сањиво гужвам постељу
коју си ми разместио
од лишћа,
на твојим топлим длановима

Нико не сумња,
и 'ти' ме не видиш.
Као мрља од Сунца
кријем се у забран твоје душе
пратим знакове до срца,
и љубим сваки милиметар
твога постојања.

Опмиње ме живот
за непромишљене речи.
Знам…
Шта год друго,
да ти поклоним, избледеће,
иструлеће, потрошиће се…
а песма је вечна!
Вечна.

Немој се молити за мене
ни за крај ове приче…
Ништа не тражим…
Ти си ту… лепи анђеле.
У сваком те
мом уздаху има.

У ЧЕКАОНИЦИ ДУШЕ

Будиш ме из сна..
Ликом трепериш као да си ту…
Искушење нудиш…
А тамна ноћ
зачаурила се у центар душе
Утиснула прст на усне
тера ме да ћутим…
У осврт хладног јутра бежим од осећања…
Руси се моја планета
Успомена рој… скупљам их у једној кутији
као да су црвене трешње…
И ово није песма, ово су само,
из главе поређане речи…

Врелим огњем грејао си љубав
Долазио… и одлазио на просторе
мени незнане..

Ја ти више ништа не верујем…
Моје очи крупне са вечитим сјајем
нагло си отворио…

Бележила сам време
миришљавим свећицама
и ноћас ћу једним дахом
све да их угасим…

ОЧИ ПЛАВЕТНИЛО ПИЈУ

Море је усталасало,
успаване наслаге мојих мисли.
Исписујем ти име у песку….
Као сат' враћам време у назад,
и "хиљаду" дана о Нама.

Кад прошлост закуца – немам где…
Под кровом сумрака
препуштена себи,
сањиво гледам у даљину…
А једна лађа, моју душу вуче на дно…
Кад би могла да преполовим сећања
на два дела…?

Упијам поветарац, ослушкујем гласове људи…
Имам хиљаду разлога да будем срећна…
'не даш ми' Мисли о теби –
гнезде се ко облаци…

Ка'о ноћ – утихле усне… Тишина…
-црвени пламен из тог правца
више не шапуће речи…
"љубави чуваћу те ја".

Даница Рајковић, Крушевац

ПОГРЕШНИ ХОДНИЦИ

Ишла сам погрешним ходницима,
свуда су ми била затворена врата…
Нећу да очајавам,
савест ће ме одвести
до правог спрата.

Излетело ми је у тренутку
и била сам приморана да кажем.
Зар је то тешко да прихватиш,
лаж ти у свему помаже.

Живот никоме није ружичаст,
и мислим да случајност не постоји.
Врата би се отворила,
само да у њима кључ стоји.

Мој унутрашњи глас ми говори:
Од почетка си скривао тајну!
Живот је рекао своје:
Живот са тобом,
био је ватра у пламену.

РЛИЦА ПАМТИ

Рлица памти најтеже дане,
када се водио крвави бој,
када су домаћи издајници
убијали народ свој.

Изгинула је младост наша,
остала су да живе сећања,
само споменици бели стоје
а поред њих гори свећа.

И када су злобници Бугари,
окупирали село наше,
тукли су мога деду до последњег даха,
то раде само усташе.

Бугари без душе и каменог срца,
одвели су моју трудну и везану мајку,
у бунар да је удаве,
храбра српкиња није издала партизане.
Бол и јецај изједали су срце њено,
родила је сина јединца, живео је два дана,
није издала наше хероје
а у души остала је неизлечива рана.

Четници су ноћу упадали у село,
одводили стоку из штале,
односили краву и гардеробу
и све вредно што су имали.

Драгослав Горски и Добрица Ћосић
предводили су чету партизана,
храбро су се борили за своју земљу,
дуге борбе а зима хладна.

Оставио је Горски велики траг,
Рлица је била његова друга кућа,
сваке године обилазио је
преживеле саборце,
Борац, херој, човек великог срца.

Миљко Шљивић, Глободер

Велика субота - Исус био у Аду

Адам и Ева јабуку јели,
Змија их кажу наговорила,
А баш су знали, да нису смели,
Па Рајска врата се затворила.

Уснуле душе у паклу само,
Много векова од тада прође,
Душе праведних чекале тамо,
Да по њих тамо спаситељ дође.

Прореče пророк, тај Исаија,
Родиће Дева - стиже Месија,
А кад се роди Исус Месија,
На небу звезда једна засија.

Дођоше мудри у луку мирну,
Да се поклоне имаше жељу,
Да дају злато, тамјан и смирну,
Том Цару, Богу и спаситељу.

Цар се бојаше за царско место,
Јер та се вест брзо ширила,
Могао би да изгуби престо,
Цара Ирода, узнемирила,

Зато стаде да тражи решење,
Не може Ирод то да прихвати,
Војсци издао он наређење,
У Витлејему децу поклати.

Јосифу тад се Анђео јави,
Да му саопшти он важно има,
„Породицу на магаре стави,
И у Мисир ти бежи са њима“.

Праведни Јосиф тако уради,
Брзо са њима на пут се даде,
Али на путу их изненади,
Разбојничка их група нападе.

Један разбојник пред Деву стао,
А у наручју угледа дете,
Ко је то дете, он није знао,
Али из уста му тад излете:

„Кад би Бог узео човечје тело,
Од овог не би то лепше било“,
Пред разбојнике он стаде смело,
Пусти да оду и би му мило.

Из уста Деве речи баш лете:
„За ово данас, што ти уради,
Једнога дана, ово ће дете,
Тебе богато да награди“

А тај разбојник Дисмаз се звао,
Тридесет и три године прође,
Чинио лоше, отимао, крао,
Казна, распеће, његово дође.

Грешна му душа, нимало чиста,
Распет на крсту он је стајао,
А док стајаше десно од Христа,
За своје грехе горко се кајао.

Други разбојник Гестас се зваше,
И с леве стране Христа стајаше,
А тако распет на Бога хуљаше,
За своје грехе он не хајаше.

Троје распетих велика туга,
Гестас ће Христу рећи у тај час,
Желећи да му се он наруга,
„Ако си Бог спаси себе а и нас“.

„Не причај тако, Бога се плаши,
Не буди такав, размисли, стани,
Ми смо кажњени, греси су наши,
А он је невин“, Дисмаз га брани.

Тако говори Дисмаз разбојник,
Распетом Христу, у тренутку том,
И још ће рећи као покајник,
„Сети ме се Господе у царству твом”.

Е шта се деси том разбојнику,
У свом животу на самом крају,
Исус ће рећи том покајнику,
„Данас ћеш бити са мном у Рају“.

Душа Христова у Аду беше,
Где праведници и грешни стоје,
Јер праведници у Аду чекаше,
Спаситеља и спасење своје.

Рајска се врата сад отварају,
Исус васкрсе, какав диван крај,
Праведници то дуго чекају,
Разбојник први уђе у Рај.

Ако разбојник заслужио Рај,
Онда и за нас, те наде има,
Па зато спремно ми чекајмо крај,
А покајање, наду даје свима.

Живота Трифуновић, Кобиље

НИШТА СЕ НЕ МЕЊА

Ево већ је осма деценија
од мог несрећног рођења.
И за сво ово протекло време,
изгледа, ништа се не мења.

Слуга, радник и сељак,
увек су у најтежем положају били.
На њиховом болу и муци,
вековима су се богатили.

И најбоље знају и осећају,
колико пролити зноја треба,
да би опстали у животу
и зарадити за кору хлеба.

Чаробни појам „мудрост“,
за њих је ставка непозната.
Зато их сваки преварант,
као миша у клопку хвата.

Па као они улични шибицари,
за час им ум поремете.
Уколико ту не буду уверљиви,
онда им строго и припрете.

Тако ова најугроженија класа,
хтела не хтела на све пристане.
Раде до изнемоглости, куну судбину,
а на крају ништа им не остане.

У овом кратком земаљском животу,
политика је најуноснија научна грана.
Свако ко се њоме бави најбрже,
дође до богатства и свог стана.

Уклопе све оне смишљене речи,
које сиротиња жели да чује.
И са свим тим лажним обећањима,
своје жеље и снове остварује

А када треба ратовати,
опет радници најгоре прођу.
На њихове адресе поштари
са позивом увек дођу.

Док они политичари на функцији,
из прикрајка све то прате.
Па примете ли да се пропада,
са богатством маглу ухвате.

Да ли је то проклетство, судбина?
Или сиротињи мало памет фали,
да свој рад цене и наплате,
да би живели и опстали.

А можда ће и у наредним вековима,
да слушају, покорно раде и муче се.
Или ће преузети кормило у руке,
кад се отрезне и поуку науче.

ПРОПАСТ СЕЛА НА ВИДИКУ

Било неко село, од многих и веће.
На жалост, тамо се, више нико не креће.
Ту је некада било, у заборав већ одлази.
Година за годином, све брже пролази.
Од оних лепих кућа, само ружне рушевине.
О њима више нико, не мисли, нити брине.
Зидови и темељи, редом се распадају.
Креп се ломи, оџаци и кровови падају.
Бунари се бистри већином урушили.
Трње, шибље, коров… Дворишта прекрили.
Где су били, торови, обори и штале,
као споменици, труле даске и греде остале.
Нема више родних, ни башта ни њива.
На тим се местима, сада дивљач скрива.
Ни друмом нико не шета и на капију не зове.
Дању гракћу гаврани, а ноћу кукувије и сове.
Многе пропланке, где су пасла стада,
прекрила остружа и проћи се не може сада.
Кад наступи зима и падну снегови
Све је тада бело… И брда и долови.
Пролећа су увек мирисна и пуна цвећа.
Али џабе, нема за кога, да засија срећа.
А кад стигне топло и врело лето.
Све тада изгледа, као да је уклето.
Још кад ватра, пропланке прогута.
Свуда гори шибље и трава зелена и жута.
А и јесен родна, боље да и не дође.
Јер ретко ће и тада, неко друмом да прође.
А и они што дођу, да сакупе дрва мало,
Тада се начуде, шта је од села остало.
Једино планински поточић, неуморно жубори.
Причао би много, али не говори.
Његов жубор вечно ће трајати.
Пред нашим очима брука се
нашим селима данас дешава!
Ко ће да их обнови?
Ко да их спашава?

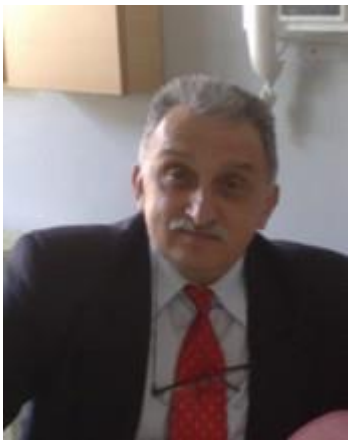

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац

ОГЊИШТЕ ЗА БОЖИЋ

Два оџака на кући се пуше
као некад у стара времена,
са огњишта моје куће старе
где се Божић од вајкада спрема.

Бадњаци су јутрос испред старих кућа,
поред плота плетеног од прућа.
На дувару гори лампа,
на софри је туршија и ракија врућа.

Данас Божић ја у кући спремам,
очекујем да ми моји дођу,
положајник и пратња његова,
да оживи опет кућа стара.

Прасетина на ражњу печена,
на огњишту из старих времена,
обичаји баш као некада.
Око мене све су сродне душе,
два оџака на кући се пуше.

ЗИМА

У предугој зимској ноћи
док се ветар поиграва,
док фијуче и застаје,
пахуљама белим,
покриће нам стазе.

Керови се умирили,
ни петлови не певају,
тишина је, поноћ влада
у прелепом нашем крају.

Мраз је јутро оковао,
грубо шкрипе чизме моје
док корачам нашом стазом
по сећању где је била,
сметовима завејана
и под њима сад почива.

Све ме сећа на времена стара,
кад ми мајка капију отвара.
Сад не журим ја никуда више,
снег и ветар успомене скрише,
а кад зима прође, пролеће завлада,
весело ће бити, овде ко некада.

КЛАВИР ОД ПАПИРА

Свидело се малом Сави
како његов тата свира
и заседе јутрос рано
крај старог клавира.

Како да научим,
то што тата свира?
Направи ми деда
клавир од папира.

Научићу ја да свирам,
немој деда да се бринеш.
Ти покушај од мог тате
неку ноту да ми скинеш.

Једног дана кад порастем
бићу бољи ја од тате,
направи ми деда клавир,
кад те молим мили брате.

Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац

МИРИС КИШЕ

Затвори очи
да капи кише
сперу паучину заборава.

Бићу ту,
Живот је трепнеш
или затрепериш,
са прегрштом жеља
у плими времена
памуком додира.

Бићу ту,
Док лије киша сањива
уморна од суза и
уздаха са мирисом
кишног фолклора.

СТВАР ДУШЕ

Ниси сунчан дан
Да без бора устајем,
Ни тиха ноћ
кад срећна лежем.

Ни славуј
да песмом опијаш.
Нит тренутак
испод плавог свода,
ни ствар душе
да о стаклу
виси и пијано спава.

Само си сенка
заборава.

НА КРАЈУ ДАНА

Цртајући снове
тражим срећу
лотосовим
очима
осмехом дуге.
Јурим облаке
горчину
празности,
разливам мастило
живота.

Бакарно сунце
тоне у сан,
на крају дана
пољупци
склапају
очи.

Осмех сутона
стискам у длан
одлазим
на починак.

ИЗМЕЂУ РЕЧИ

Чежња прави
себи пут,
удаљена од
мојих образа.

Три корака
ходам
до протока
надања,
потрошених
година.

Трнци ми
клижу
између речи.
Све то мора
бити ветар,
бура океана,
честица
радознала
нитима
жедна паука
стопљеним
у сумрак
минулог дана.

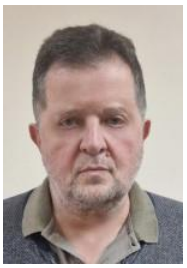

Драгојло Јовић, Крушевац

ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА

После много лета ћутања и слутње
Опет твој плес по глави ми седој
Док стасом и гласом васиону њишеш
Још будан сањам да због мене дишеш.

Време те ништа променило није
Завирујеш у одаје мојих чула
Видим те, ниси више јабука цветна
Каквом те памти моја душа сетна.

Кажу да мисао може светлост бити
Кад утихне тело а отме се душа
Верујући кажу, тада све је лепше
Звуци се не чују а песма се слуша.

Кад у пространства небеска кренеш
Остави макар мердевине старе
Којима мој несан попети се може
До одаја твојих где смирај почива
Непреболна слутњо, рано моја жива.

Не затварај прозоре ни врата
До твојих висина лопови не ходе
Доћи ће само крадљивац снова
Донеће на длану гутљај бистре воде.

А онда нек буде све из почетка
Да се душе сретну па ма где то било
У телу лептира свој цветак потражи
Чекаће те пупољак на уснулој стражи.

НА КОЈУ СТРАНУ

Чудна времена
пријатељу драги
На ражњу пече се Месец
Човек га окреће,
Сунце леденом
оловком пише
Ледници се усијали
Мирише изгорела риба
Гори уље на тигању.

Звезде занемеле
Тишином разговарају
У болу ране превијају
Питају се
На коју ће страну.

Земља нам брекће
Од чемера и беса
Поцепаних рукава и скута
У Свемиру лебди, лута.

На коју страну
Пријатељу драги?
Где смо оно погубили
Наду и опанке
Тражећи сунце
што високо тумара
Хоће мало хлада
И један удах ваздуха чиста.

Јели ово крај
Пријатељу драги?

На шта ћемо обојке сушити
Ако престану
кише и олује?
Да ли по печеној месечини
Још можемо наћи
Неко зрно умрле среће
Међ' два камена
У нашем Лазу поред реке
Где некад босим ногама
По змијама газисмо
И тражисмо наду.

На коју страну
Пријатељу драги?

У ова црна и зла времена
Кад уместо живота
Само смрт се сеје
Испред нас
стоји усијана стена
Иза нас остаће само сена.

На коју страну
пријатељу драги?

ХЕЈ МЕСЕЧЕ

Котрља се Месец жути
Низ клисуре и равнице
Испод скута тајне крије
Ко пијанац своју флашу
Из које се туга пије.

Месец је крадљивац стари
Од вајкада светом скита
Док све види и све чује
За савет га путник пита.

Којим путем сад да пођем
Хеј месече, лоло стара
Отправи ме, покажи ми
Где ми ноћас драга спава.

Да је видим бар још
једном
И пољубим очи снене
Да јој кажем да ми треба
Њена рука, усне њене.

Да не одем без поздрава
И без макар две три речи
Нека чује да душу ми
Може она да излечи.

Сад кад године су
Однеле живота део
Ти месече добро знадеш
Да волех је живот цео.

А живот ко тиха река
Мало мисли на човека
На жеље нам
скромне, мале
Сада прошле, прођердане.

Хвала теби месечино
Што ми живот
цели пратиш
И кад све рачуне сведеш
Опет нећеш да наплатиш.

Само твој се шапат чује
Нека живот даље тече
У времена многа, дуга
Залуталим светлост треба
За времена тежа, друга.

Ајд' месече друже стари
Ти љубави мојој кажи
Да сам добро, да ме има
Па и о њој када пишем
Тад је модра месечина.

Данијела Јевремовић, Крушевац

ПЕСМО МОЈА

Песмо моја, моја радости и утехо
моја кућо и уточиште
смирају мој у окриље дана
сребрна звездо у густој тами
моја си светлост у мрачној шуми
парче неба кроз густо грање
и мирно море после буре,
дуга после кише
и сунце после олује.

Песмо моја, амајлијо моје душе
ризницо мога срца
чувару тајни и успомена
ти си река мога бола
и океан моје радости.

Песмо моја чаробнице
руку спаса пружила си
када Божје руке дело
обасја ми срце цело
рука поче да те пише
и да душа лакше дише
дар од Бога умножи се
вером, љубављу и надом
пут отвори се
добих вечно надахнуће.

Течеш као река
непресушна и далека
плаветна и вечна
чуваш нас од заборава.

ПРОЛЕЋЕ

Загрли сунце
траву и птице
разли акварел боја
и сликар наслика дугу.
Јутарња роса
покваси пупољке цвећа,
зазелене и заплави у оку,
зарумене у срцу.
То пролеће стигло
у наш крај и наш мали дом.
Ласте свијају гнездо испод стрехе,
а ја пожелех да те загрлим јако, најјаче.
Зацврркуташе две гугутке на грани
и двориштем зазвони твој мили глас,
преточи се у сећање
то славујско милозвучје.

УСПОМЕНА

Сад ми треба успомена
са мора
сећање на плаву пучину
и мирис борова,
укус маслина и црног вина
по неко зрно песка
на прстима.
Поглед на луку и бродове
рибаре и галебове
моја рука у твојој
кроз улице Крфа
све до цркве Светог Спиридона.
Сад ме греје кафа
у малом кафеу у Фиренци
и загрљај на мосту
где тече река Арно.
Сад ми треба пахуља на носу
тамо негде на Карловом мосту
док Орлој откуцава
наше време.
Сад ми треба успомена
да преживим сива времена
окована ланцима бесмисла.

Саша Милетић Крушевац

ПИТАЊЕ

Једно питање
Пред свитање
Просто и слатко
Шкакљиво и слатко
Остало без одговора
Једноставно и кратко

ПОТКОВИЦА

Крај путељка у прашини
Потковица
Узех је насмејан
Да срећу
Понесем кући

Бојио је у црвено
Да ми слути на радост
И све добро ми донесе

Али ни Потковице нису
Што су некад биле
Ни радости
Ни среће
Ни тебе...

А ова не беше
Мени намењена

ЗАДРХТИ

Задрхти
Када ми је лице насмејано
Можда си видела сунце

Задрхти
Када ми очи запламте
Можда је у њима ватра

Задрхти
Кад ми срце заигра
Можда те је пожелело

Задрхти
У мом топлом наручју
Можда сам задрхтао и ја

Задрхти
Док нас ништа не дели
Можда смо се дотакли уснама

ДЕТИЊСТВА

Успаванке су за децу
И сликовнице

Бајке су за децу
И лутке

Лопте су за децу
И змајеви од папира

Споменари су за децу
И понека симпатија

И ти као дете
Играш се жмурке
Док газиш тридесете

Светлана Ђурђевић, Крушевац

ДУША

Кажеш, чудна сам?
Нестална, нестварна, а опет – има ме.

И, стварно мислиш да сам убеђена
Да звезде сијају само за мене
И да свемир дише због мог постојања?

А ја прихватам
и твоје слабости и твоје склоности.

Људска је душа чудно начињена.
Завириш у њу – ништа не сазнаш,
А опет другачијим очима гледаш свет.

Остани свој!
А ја... ја сам само пуста стена
Окрњених, црних суза нечијих.

НЕМИРИ

Ноћ је. Хладна, тмурна, претпролећна ноћ.
У њој, бескрајно мртвило несна.
Моје спокојство ремети једино
Она тиха бол која рије у мени
Суморна и тесна,
Копка ме и боде. Наслућује неизвесност
Која прети.
Туга и љубав излишне су ове ноћи.
Сама сам. Спокојна. Непрозирност таме
Пробија једино реалност да ће и то проћи,
Да ће остати само моје изгубљене мисли
Које плутају и развејавају се, сасвим саме.
А душу и мозак су ми стисли
Неки опори, туђи људи а опет, све
Пролази...

И остаје ноћ. Ноћ као и све друге.
А мене одвлаче некуд у маглину
Прозрачне нечије руке дуге
И ја не осећам више животну плиму,
Сопствену.

Не могу да се изборим са
Тим лудим ветром снова
Који ме односи у пустош...
И онда, увек сама, изнова
Покушавам да из себе избацим раскош,
Дозивам мртвило да ме прикује,
Зароби и заувек остави ОВОЈ ноћи.
Само овој, једној јединој ноћи!
Али прозрачна рука ветра блудно
Ме милује
И односи даље.

А ноћ је тако мила, црна.
Опија ме својом чистотом и дише;
Омамљује смирајем и заборавом.
Али јутро, јутро обећава неке нове кише,
Води ме ка новом понору, плавом, и
Стравичном,
До нове ноћи.

Ноћ је. Лепота пустињске степе у мени.
А ноћ је као и свака друга – тамна и пуста.
У некој удаљеној, замагљеној и
Заборављеној сени
Очекују ме нова, а ипак добро позната,
Нестална – нечија, топла и сигурна
Моја места.

Љубодраг Обрадовић, Треботин

ЛУТАЛИ СМО ДУГО

Лутали смо дуго,
перонима среће.
И држали се за руке,
а гледали друго,
можда црње цвеће.
И слатке нам биле муке.

Љубав на силу,
хтели смо за нас,
али гром нас отера даље.
Ја спазих вилу,
ти твога пса,
па сад, нико се не каје.

Збогом, најдража љубавнице.
Збогом, а рај смо открили.
Збогом, а певале нам птице,
још збогом... И срећу смо убили.

Збогом, а шетали ми прсти,
пејзажима твог тела.
Збогом, а осећао сам
како дрхтиш млада
и за мене врела.

Збогом...
Мирно пођи сад...
Далека чека те зора,
и нова задовољства нуди град.
Ако дотакнеш дно понора,
ако ти све потону лађе,
дубоко у срцу знаћеш,
да ја још увек чекам,
моја душа са тобом,
спокој да пронађе.

ГОСПА

Како се руга ова ноћ
и месечина од стакла.
Шумови уздаха узалудних,
како цветају у плаћеној соби.

Рекла је та госпа да ће све дати;
косу, лице, тело. Чезнуо сам,
цепао панталоне на коленима.
Није ме ни дотакла.

Како светли излози дочаравају
немоћ у плаћеној соби.
Како се руше све тајне,
пред ћутањем на силу.

Говорила је та госпа да воли,
да је затрескана, да не може
живот без мене замислити.
Сад то исто, другом жубори.

Како се губи равнодушност,
док поглед улицом лута.
Како се буди пажња и расте пркос,
пред животом уличара,
испод месечине од стакла.

Смешила се та госпа тако гласно,
погрешила очајна, а страсно.
Ја сад стојим сам.
У плаћеној соби слушам ноћ.

Како су мисли пролазне,
баш као лаке жене.
Светиње како се газе,
без казне
и како је глупо,
то окретање и шетање,
у празној соби.

Та госпа сад не зна,
да месечина трула,
буди сећања
и да се због ње,
стежу песнице.
Госпа то не зна,
јер је срећна.

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић **4**
МАНИФЕСТАЦИЈЕ **5**
ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2024. 5
Награђене песме – млади песници **6**

Јована Марковић, Београд *6*
На координатном систему нашег неба 6

Милица Томић, Београд *7*
НЕСТАЈАЊЕ 7

Nikolina Perić, Šabac *7*
PELERINA 7
Награђене песме – одрасли песници **8**

Љиљана Тамбурић, Крушевац *8*
ОД СВАКОГА ВИНА ГУТЉАЈ 8

Бранко Мијатовић, Шабац *9*
НЕ КУНЕМ СЕ ЗАЛУД ПРИЈАТЕЉУ 9

Јован Н. Бундало, Београд *9*
ВИНО СПАЈА СВЕ ЛЕПОТЕ 9
МЛАДИ ПЕСНИЦИ **10**

Милица Макатин, Требиње *10*
СТАРИ ЛИКОВИ У НОВОМ ВРЕМЕНУ 10

Тамара Николић, Пале *11*
УСНЕ ТВОЈЕ 11

Meti Kamberi, Beograd - Zrenjanin *11*
IZABERI ME 11

Милица Мирјанић; Лакташи - Бања Лука *12*
ПИНОТ НОАР 12

Ненад Весић, Ниш *13*
ПИСМО НАЈДРАЖОЈ 13

Jovana Knežević, Vlasteljice - Kaona *13*
ZAKLETVA 13

Марија Проданов, Сомбор *13*
САМО ЋУТИ 13

Лука Ђекић, Ваљево *14*
ТРАГОМ ЊЕНИХ КОРАКА 14

Карло Радош, Београд *15*
„СТАЗЕ ЉУБАВИ" 15

Ирина Шаљић, Београд *15*
ЉУБАВ 15

Ања Симић, Нови Сад *16*
ВОЉЕНОМ 16

Хана Мехмеди *16*
О ЉУБАВИ 16

Ања Гостимировић, Сомбор *16*
Није због вина 16

Петра Марковић, Сврљиг *17*
ЉУБАВ И ВИНО 17

Vasilisa Durutović, Beograd *17*
DOĐI 17

Уна Стајић, Лесковац *18*
У ПОГЛЕДУ ТВОМ 18

Милица Обрадовић, Сомбор *18*
Поричем те уз вино 18

Милица Ђорђевић, Крушевац *19*
Медузин Поглед 19

Јелена Јовановић, Косјерић *19*
Вечна љубав, вечна туга 19

Luna Đorđević, Beograd *20*
VISKI 20

Димитрије Микарић, Крушевац *20*
ЖУТИЦА 20
ОДРАСЛИ ПЕСНИЦИ **21**

Здравка Пап, Бања Ковиљача *21*
АКО ЉУБИШ 21

Благоје Премовић, Велика Плана *21*
ПЛАВОКОСА 21

Бранко Радованов Говедарица, Топола *22*
КАКО САМ ВОЛЕО МАРИЈУ 22

Autor: Mikana Hornik, Zagreb *23*
U VINU JE LJUBAV 23

Jasmina Dimitrijević, Kruševac *23*
SEĆANJE 23

Zoran Prvanović, Ancaster (Hamilton) Ont. Canada *24*
VINIJADA I ODISEJA 24

Zoran R. Tomić, Beograd *25*
DELIKATNA 25

Жељко Стевановић, Крагујевац *26*
КОНСТАНТА 26

Ljubica Pejić- Kuzmanović Čerević *26*
SUTRA DA SRETNEM TEBE 26

Мина Ивановић, ... *27*
ЉУБАВ И СРЕЋА 27

Vesna Đukanović, Kikinda *27*
NOĆAS 27

Milica Aleksić, Kruševac *27*
„ČUVAR“ 27

Радојка Милошевић, Београд *28*
ЗАПИТАНА 28

Душан Стојковић, Грделица *28*
МОГАО БИХ 28

Божица Везмар, Зубин Поток *28*
ЉУБАВ 28

Марина Т. Стојанова, Скопље, Северна Македонија *29*
ВИНО И ЉУБОВ 29
ВИНО И ЉУБАВ 29

Љубиша Војиновић – МАЈСТОРОВСКИ, Петроварадин *30*
ПИЋЕ БОГОВА 30

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац *30*
БУРМА 30

Алех Сашка, Лазаревац *31*
ПИСМО БРАТУ 31

Verica Radenković, Niš *32*
In vino veritas 32

Marko Stošić Stomark, Beograd *32*
LJUBAV 32

Maja Marinković, Subotica - Irska *32*
LJUBAV 32

Biljana Vidović, Pančevo *33*
TOPLINA VINA 33

Драгутин А. Ђукић, Чачак *33*
Светога Трифуна трон 33

Славица Максић, Београд *34*
ЖИВЕЛИ 34

Čedislavka Popović, Bačko Dobro Polje *34*

Миле Лисица, Бања Лука *34*
ТРЕБА ЗБУНИТИ ЈЕСЕН 34

Славица Јовановић, Мачвански Прњавор *35*
ВЕНЧАНИЦА ОД ПЕНУШАВОГ ВИНА 35

Mediha Tufekčić, Donje Babice - Turija *35*
LJUBAV 35

Dragana Jović, Beč *36*
RUMENA 36

Тамара Драгић, Бања Лука *36*
ИЗЛАЗИШ МИ ИЗ РЕБРА 36

Драгојла Дивјак Топаловић, Стара Пазова *36*
ПОДРХТАВАЊЕ 36

Aleksandar Čarkić - Calgary, Alberta, Canada *36*
LJUBAV JE KO VINO 36

Вера Миливојевић, Уб *37*
СЛАДОВИНА 37

Првослав Пендић Пенда, Крушевац *37*
ЉУБАВ ВИНОМ БОЛИ 37

Stojanović Gordana iz Beograda *38*
CRNO I BELO 38

Драгица Илић - Панчево *38*
ЉУБАВ И ВИНО 38

Љиљана Соколовић, Прокупље *38*
ПРЕТАКАЊА 38

Maja Đukanović, Čačak *39*
DOK VINO SE PENUŠA I K'O RASINA TEČE 39

Валентина Милачић, Бања Лука *39*
ЛАБУД И ЉУБАВНА ПЈЕСМА 39

Zvjezdana Preradović, Beograd *40*
PRONAĐENA OMAMA 40

Мирослава Смиљанић, Крушевац *40*
ЉУБАВ И ВИНО 40

Сандра Миладиновић, Мајдево *41*
СВЕТИ ВОЗ 41

Миодраг Глигоријевић, Параћин *41*
ЈУХОРСКО ВИНОГОРЈЕ 41

Бранко Ћировић-Ћиро, Ћићевац *42*
ДЕСИЛА СЕ ЉУБАВ 42

Мирослав Мика Кркић-Ћићевац *42*
ПРАВА ЉУБАВ 42

Живојин Манојловић, Крушевац *43*
РОБ 43

Мира Томић, Младеновац *43*
ЉУБАВ И ВИНО 43

Jovica N. Đorđević, Negotin *43*
ŠTO TE NEMA 43

Драгана Миленковић, Врњачка Бања *43*
НОЋ ВИНА И ЉУБАВИ 43

Aleksandra Vranić, Bratislava *44*
Samo na trenutak 44

Ана Вилотијевић, Чачак *45*
ПОЉУБАЦ 45

Dragana Stričević, Pančevo *45*
VINO I LJUBAV 45

Snežana Popović, Kruševac *46*
Vino rumeno 46

Оливера Синђелић, Шабац *46*
СЕЋАЊЕ 46

Радован Синђелић, Шабац *47*
У НАШЕМ СТАРОМ ВИНОГРАДУ 47

Лазар Јовичић, Крагујевац *48*
Само да по(д)сетим 48

Мирослав Павловић, Крњево *48*
КАД ЈЕСЕН УШЕТА У МОЈУ СРБИЈУ 48

Радојка Бјеливук Стојановић, Јагодина *49*
РУКЕ 49

Славица Д. Дамњановић Саша, ... *49*

Бачка Топола *49*
Пољупци вином обојени 49

Снежана Марко Мусинов, Београд *50*
За дане љубави свако радо наздрави 50

Ljiljana Fijat, Novi Sad *50*
OD LEONA 50

Живота Трифуновић, Кобиље *51*
НИКАД НИЈЕ КАСНО 51

Слободан Милојевић, Пасјак *51*
ДРОЗОФИЛА МЕЛАНОГАСТЕР 51
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ 52

Мирослав Мића Живановић, Крушевац (1953 – 2021) *52*
НЕ ЧЕКАЈ УЗАЛУД 52
ДАН ПОСЛЕ 52

Мр Ратко Тодосијевић – Бећо, Крушевац (1945 – 2020) *53*
САМИ 53
ПИЈЕМ ЦРНО 53

Градимир Карајовић, Крушевац (1953 – 2023) *54*
СВАКИМ ДАНОМ ВОЛИМ ТЕ СВЕ ВИШЕ 54
ОТВОРИ МИ СРЦЕ ДРАГА 54
ЉУБАВНА ПОЕМА 54

Драган Ћирковић Спикиноза (1954 -2023) – Велика Ломница *55*
ПРОСТОТА МОЈЕ ДУШЕ 55
СЕНКЕ 55

Далибор Ђокић, Брус (1974 – 2021) *56*

ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА 56
ДАЛЕКО ЈЕ 56

Миљојко Милојевић Биле, Београд (1936 – 2014) *57*
БОЈ НА ПЛОЧНИКУ 57
НОВЕ КЊИГЕ **58**

Горан Минић, Брус – САН НА ОБЛАКУ *58*

Горан Минић говори песму: *58*
КАД ДОЂЕШ У БРУС 58

Светлана Ђурђевић говори песму: *59*
САН НА ОБЛАКУ 59

Саша Милетић говори песму: *59*
ПРЕВАРЕН САН 59

Љубодраг Обрадовић говори песму: *60*
КАД ГЛАСОВИ УТИХНУ 60

Даница Гвозденовић говори песму: *60*
РАДОСНИЦА 60

Милосав Ђукић Ђука говори песму: *61*
ШТА ЋЕ ОСТАТИ 61

Белешка о аутору – Горан Минић, Брус *61*

Слободан Радичевић говори песму: *61*
С Е Ћ А Њ А 61
РЕЦЕНЗИЈА КЊИГЕ - ДУБОКИ ТРАГОВИ ВЕЧИТОГ ДЕЧАКА – Светлана Ђурђевић 62

Латинка Ђорђевић, Цирих - Крушевац - ОГРЛИЦА СТИХОВА *63*
ПРЕБОЛЕЋУ 63
ЖЕЉА ДА ПИШЕМ 63
НЕОБИЧАН ХОД 63
Једно дружење које непрекидно траје – Љубодраг Обрадовић 64
МАЈСКО ВЕЧЕ – Латинка Ђорђевић 64
Ко је Латинка Ђорђевић? 64
Латинкина повезаност са Удружењем песника Србије – ПоезијаСРБ 65
ЈЕДАН ТРЕН, ЈЕДНА СУЗА - Песма 2019. године 65
НЕ БУДИ ТИШИНУ 65
БИОГРАФИЈА АУТОРА 66
Лирски ђердан Латинке Ђорђевић – Александра Стојковић 66

Љиљана Тамбурић, Крушевац – У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА *69*
ВРЕМЕ ЋУТЊЕ 69
У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА 69
НЕКЕ ПЕСМЕ НЕЋЕ ПРЕЖИВЕТИ 69
ЈЕСЕЊЕ КИШЕ 70

РЕЦЕНЗИЈЕ *70*
Љиљана је свој пут у свет поезије пронашла (изводи) – Љубодраг Обрадовић 70
НОВА КЊИГА ЉИЉАНЕ ТАМБУРИЋ - Јелена Протић Петронијевић 72
ПРИЧЕ **73**

Славко Пршић, Треботин *73*
ПОРОДИЦА ПРШИЋ – ТРЕБОТИН - УВОД 73
ТРЕБОТИН И СРБИЈА (УВОД) – Изводи из историје (1.) 74
ОСЛОБОЂЕЊЕ ОД ТУРАКА 75

Љубодраг Обрадовић, Треботин *77*
МИНХЕН 77
ХУМОР И САТИРА **80**

Драгиша Павловић Расински, Крушевац *80*
ПРОЂЕ ЖИВОТ 80

Драган Матејић, Крушевац *81*
АФОРИЗМИ - У ПРВОМ ЛИЦУ 81

Ивко Михајловић, Крушевац *82*
АФОРИЗМИ: 82

Вељко Стамболија, Крушевац *82*
Афористички буквар - Ивко Михајловић: „Вршњак туђег времена'', збирка афоризама, Багдала, 2024. 82

Братислав Костадинов, Крушевац *85*
АФОРИЗМИ - У СУСРЕТ ЕУРО 2024 85
САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА **86**

Бранко Мијатовић, Шабац *86*
ERUDITO 86
ZAŠTO 86
JECAJ VIOLINO 86

Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица *87*
Дом мој није више дом мој, куда ићи? 87
НАИВНО 87
НИСМО ИСТИ 87
СЕТА 87

Снежана Поповић, Крушевац *88*
БОГ 88
Молитвеница за душе наше 88

Милан Ђурчија, Шид - Крушевац *89*
СОЛУНСКОМ РАТНИКУ 89
ИЗЛЕТ НА БАГДАЛУ 89
ПОЗДРАВ ПРОЛЕЋУ 90

У СПОМЕН САВИ ШУМАНОВИЋУ 90
ТЕШКА ВРЕМЕНА СТВАРАЈУ ХЕРОЈЕ 90

Иво Торбица, Владимировац 91
ГОСПОДАР ТУГЕ 91
ПРИЗНАЈЕМ 91
КАД ОПЕТ БУДЕШ ЗАВОЛЕО СЈАЈ У ТРАВИ 91
БАКЉА ЖИВОТА 91

Вера Миливојевић, Уб 92
Нови Косовски бој 92
Три сокола 92

Милена Вукоје Стаменковић, Берн 93
ЖЕНА 93
ОЧИ 93

Миле Лисица, Бања Лука 94
ОНА ПОТАЈНО МРЗИ ЛЕПТИРЕ 94
АКО УГАСИМ ТЕЛЕВИЗОР 94
ДВАДЕСЕТ МРВА 94
ЈЕСЕН 94

Зоран Томић, Београд 95
ЈЕЗИК ЉУБАВИ 95
НЕЉУБАВНА 95

Јован Цветковић, Краљево 96
БЕСМРТАН 96
ВОДЕНА ПУСТИЊА 96
БОЖЈИ ВРТ 13 96
ДЕЦА ШТО СЕ УВЕК ИГРАЈУ 96
ЂАВО 96

Небојша Станојковић, Врање 97
И КАО ДА ЈЕ МАЛО НЕСРЕЋА 97
НЕКОГ СРЕЋНА ЗВЕЗДА ВОДИ 97
ПЛАНОВЕ ПРАВИХ ДУГО 97

Драгица Дада Илић, Панчево 98
ЕРУДИТА 98
ОПРОШТАЈ 98
СИМФОНИЈА 98
ПОКУШАЈ 98
СВЕТЛА 98

Милка Стефановић Мими - Београд 99
БОЖЈЕ ПЛЕТЕНИЈЕ 99
ЗА РОД, ПОРОД И ЖИВОТ ВЕЧНИ 99

Благоје Премовић, Велика Плана 100
СРБИН НА САНСКРИТУ 100
НОВАКУ ЂОКОВИЋУ 100
ЖЕЉА 100
МЕТОХИЈСКИ ВИНОГРАДИ 100

Бранко Радованов Говедарица, Топола 101
СТАРОСТИ МИ, ЛЕПЕ МОЈЕ 101
ПА ОД СРЕЋЕ ОКО ЗАПЛАКАЛО 101
НЕОБИЧНА ЉУБАВ 101
НОВОСАДСКЕ ПЕСНИКИЊЕ 102
ГЛАС ПЕТИ - Спасенија Цана Сладојев 102
ЗВЕЗДАНА ГЕОГРАФИЈА - Гордана Ђилас 102
ХИТНО - Сања Р. Петровић 103
БРЕЗА И ОБЛАК - Јасна Миленовић 103
МЕСЕЧЕВА ЉУЉАШКА - Љубица Вуков Михајло 103
БУЛКА УРОЊЕНА У СУНЦЕ - Мирјана Штефаницки Антонић 103
ЗА ЉУБАВ ЈЕ ПОТРЕБНО ДВОЈЕ - Мила Војновић 104
ЖЕЉА - Дина Заварко 104
ГОСПОЂА - Тања Петровић 104
АКО СЕ СВЕТ ПОДЕЛИ - Милица Стевић 104
КАП ВИНА - Љиљана Фијат 105
ДЛАН - Весна Фојкар Ћирић 105
ХАЉИНЕ - Борислава Дворанац 105
КАЛДРМЦИЈА - Славица Нићифоровић Веселинов 106
РАТНИЧЕ - Нина Обрадовић 106
ЗЕЛЕНО ЈЕ СУНЦЕ У ПРОЛЕЋЕ - Сања Обрадовић 106
ОТКУЦАЈЕ СРЦА ТИ ЧУЈЕМ - Мирјана Шуљманац Шећеров 107
ПРЕТЕЧА - Марина Жинић Илић 107
КАПИЈЕ ЖИВОТА - Дана Радуловић 107
ПАСТОРАЛА - Ранка Грковић 108
МОЈ ГРАДИНАР - Беиса М. Романиц 108
ЧЕЗНЕМ ДА ТИ КАЖЕМ НАЈДУБЉЕ РЕЧИ - Тијана Рапаић 108
ГДЕ ЈЕ МОЈ ДОМ? - Бранка Дачевић 108
КАМЕН ГОВОРИ - Станка Ђаласан 109
ЂУРЂЕВАК - Мирјана Миланков 109
ЦВИЈЕТАК С МОРА - Анамарија Калуђеровић 109
ПЕСМА МЕРМЕРНОГ ЦВЕТА - Љиљана Јарић 109
ДЕЦА У МЕНИ - Јелена Стојсављевић 110
ЗАЛУДНЕ - Весна Стефановић 110
САН О ЈЕДНОМ ВИТЕЗУ - Весна Николић 110
ЗОВИШТА - Весна Пругић Милеуснић 110
МАМА - Ружица Шкорић 110
СИВИЛО - Бранка Костић 111
ТАМО - Нера Легац Рикић 111
РАЗЛИВЕНО СВИТАЊЕ - Совјета Ета Грубешић 111

PUTUJUĆE HAIKU DRUŠTVO iz Novog Sada 112

ZBOR HAIKU PESAMA ČLANOVA PHD-A: ... *113*
Branislav Đorđević ... 113
Goran Poletan ... 113
Vitomir Miletić Witata ... 113
Aleksandar Obrovski ... 113
Sanja Petrović ... 113
Zoran Antonić ... 113

Стефан Кнежевић, Крушевац ... *114*
Добрица без љубави ... 114
Твоја љубав ... 114
Моја стрепња ... 114

Веселин Мандарин, Кикинда ... *115*
Стрепим да стрепиш и ти ... 115
Родим ли се ... 115
Све је ово сан ... 115
Када болест заволи ... 115

Aleksandra Emma Luthander, Stockholm ... *116*
Užasna TIŠINA ... 116
EN OBEHAGLIG TYSTNAD ... 116

Снежана Марко Мусинов, Земун ... *117*
Љубавне сенке ... 117
По навици ... 117
Срцу мом припадаш ... 117
Горећа љубав ... 117

Првослав Пендић Пенда, Крушевац ... *118*
ЧАША ЖЕЂИ МАЊЕ ... 118
ЉУБАВ ВИНОМ БОЛИ ... 118

Дејан Милошевић, Крушевац ... *119*
ЧЕКАМ ... 119
БЕЖИМ У ОКРИЉЕ НЕИЗРЕЦИВЕ ТУГЕ ... 119
ОВО НИЈЕ ПЕСМА ЗА ТЕБЕ ... 119
ОПРОШТАЈ ... 119

Мирослава Смиљанић, Крушевац ... *120*
СОКОЛИЦА ... 120
ДОЂИ ДРАГИ ... 120

Драгољуб Марковић, Крушевац ... *121*
ЗДРАВИЦА ... 121
ПЕСМА ДЕДА МРАЗУ ... 121
САРА ... 121
ЗАЧЕЋЕ ... 121

Милош Ристић, Крушевац ... *122*
КУПИДОН НА ГОДИШЊЕМ ОДМОРУ ... 122
ПЕСМЕ О АКЦЕНТИМА ... 122
БЕОГРАДСКИ АКЦЕНАТ ... 122
НИШКИ АКЦЕНАТ ... 122
КРУШЕВАЧКИ АКЦЕНАТ ... 122

Gordana Kocić, Jagodina ... *123*
Tiho umiranje ... 123
Pripadanje ... 123
Koreni ... 123

Драгош Павић, Велико Градиште ... *124*
ЕХО МЛАДОСТИ ... 124

Живојин Манојловић, Крушевац ... *125*
БРАДА ... 125
МИРИС ЗМОРАВЕ ... 125

Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац ... *126*
Бан Моравски ... 126
Од Видовдана до Видовдана ... 126

Бранко Ћировић-Ћиро, Ћићевац ... *127*
Причаће пјесма ... 127
Дошла си ми са јутарњом кишом ... 127

Мирослав Мика Кркић, Ћићевац ... *128*
Евровизија 24 ... 128
Пошто је Муса продао јарца ... 128

Богдан Јевтић, Крушевац ... *129*
Сјај истине ... 129
Јутра нова ... 129
Не бројим кораке ... 129
Река живота ... 129
Спасење ... 129
Ноћна тишина ... 129
Осмех сунца ... 129

Миодраг Глигоријевић - Миган, Параћин ... *130*
СЕЋАЊА ШТО БОЛЕ ... 130
Енделе Бенделе ... 130

Мирјана Јана Бајић, Алексинац ... *131*
БИЛО ЈЕ (прозна песма) ... 131
НОЋ ... 131
СИЊА ПТИЦО ... 131

Сања Мијајловић, Крушевац ... *132*
ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ ... 132

ХЕЈ ТИ 132
СЕНКА 132
ПРВАЦИ 132
КОСОВО 132
ЗОВ 132

Звездана Минић, Крушевац 133
КАТАРИНА 133
ЖУРКА У КАФИЋУ „ИНСЕКТИЋУ 133

Нада Гајић, Крушевац 134
МИЛИЦА ИЗ МОГА СЕЛА 134
САН 134

Лепа Симић, Цирих 135
ВОЛЕЛА БИХ ДА САМ СУНЦЕ 135
У ЧЕКАОНИЦИ ДУШЕ 135
ОЧИ ПЛАВЕТНИЛО ПИЈУ 135

Даница Рајковић, Крушевац 136
ПОГРЕШНИ ХОДНИЦИ 136
РЛИЦА ПАМТИ 136

Миљко Шљивић, Глободер 137
Велика субота - Исус био у Аду 137

Живота Трифуновић, Кобиље 138
НИШТА СЕ НЕ МЕЊА 138
ПРОПАСТ СЕЛА НА ВИДИКУ 138

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац 139
ОГЊИШТЕ ЗА БОЖИЋ 139
ЗИМА 139
КЛАВИР ОД ПАПИРА 139

Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац 140
МИРИС КИШЕ 140
СТВАР ДУШЕ 140
НА КРАЈУ ДАНА 140
ИЗМЕЂУ РЕЧИ 140

Драгојло Јовић, Крушевац 141
ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА 141
НА КОЈУ СТРАНУ 141
ХЕЈ МЕСЕЧЕ 141

Данијела Јевремовић, Крушевац 142
ПЕСМО МОЈА 142
ПРОЛЕЋЕ 142
УСПОМЕНА 142

Саша Милетић Крушевац 143
ПИТАЊЕ 143
ПОТКОВИЦА 143
ЗАДРХТИ 143
ДЕТИЊСТВА 143

Светлана Ђурђевић, Крушевац 144
ДУША 144
НЕМИРИ 144

Љубодраг Обрадовић, Треботин 145
ЛУТАЛИ СМО ДУГО 145
ГОСПА 145

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Милосав Ђукић Ђука, Драгојло Јовић;
Светлана Ђурђевић; Саша Милетић; Латинка Ђорђевић; Лепа Симић;
Живомир Миленковић; Зоран Јовановић

Лектор: Драгојло Јовић

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слика на корицама: Бранко Мијатовић

Дизајн корица: Бранко Мијатовић и Љубодраг Обрадовић

Дизајн знака "ПоезијаСРБ": Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.
– 2014, бр. 1 (март)-.
– Крушевац :
Удружење песника Србије
Поезија СРБ,
2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).
– 29 cm

Два пута годишње.
ISSN 2335–0105 = Поезија СРБ
COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!
Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs

Часопис је штампан са финансијском подршком града Крушевца